

מזלנות

מתנות רוח הקודש, ריפוי, אותות ונסים

מנחם קלישר

מתנות

מתנות רוח הקודש, ריפוי, אותות ונסים

מאת מנחם קלישר

מהדורה שלישית — 3rd edition

© 2008, 2010, 2015

כל הזכויות שמורות לקהילת ירושלים בית גאולה

ת"ד 10608

ירושלים 9110501

www.YESHUA.co.il

אין לצלם או להעתיק ספר זה או קטעים ממנו באופן כלשהו
ללא אישור בכתב מהמוציא לאור.

כל הציטוטים מספר הברית החדשה לקוחים מהתרגום החדש,
אלא אם כן צוין אחרת.

כל הזכויות לתרגום החדש שמורות © 1991, 2010 לחברה לכתבי הקודש בישראל,
ת"ד 44, ירושלים 9100001

איור העטיפה: יסמין אלעד

GIFTS

Gifts of the Holy Spirit, Healing, Signs and Miracles

by Meno Kalisher

Copyright © 2008, 2010, 2015

by

Jerusalem Assembly — House of Redemption

P.O.Box 10608,

9110501 Jerusalem / Israel

Printed in Israel 2015

הודפס בישראל תשע"ה

הקדשה

ספר זה מוקדש לכל אלה בקהילת המשיח
שאוחזים בדעות שונות משלי — והם בכל זאת אחיי ואחיותיי במשיח,
שאתם אבלה את הנצח במלכות ישוע מושיענו.

אני אודה אתכם!

7	מבוא
10	פרק א. היכרות עם רוח הקודש
11	• זהותו של רוח הקודש
12	• הגדרת התפקיד של רוח הקודש
16	• פעולת רוח הקודש — הלידה מחדש
19	פרק ב. הטבילה ברוח הקודש ובאש
20	• הטבילה באש
22	• הטבילה ברוח הקודש
34	פרק ג. "בְּנוֹיִם עַל יְסוֹד הַשְּׁלִיחִים וְהַנְּבִיאִים"
36	1. שליח
37	• שליחי המשיח והמספר "12"
39	• סמכותם של שליחי המשיח
41	• שליחי הקהילה
43	• שליחים בימינו
44	2. נביא
46	• מבחן הנביא
49	• נביאים בתקופת הברית החדשה
55	3. האם ישנם היום שליחים ונביאים?
57	• יסוד מניחים פעם אחת
64	• "אנחנו מגשימים את נבואת יואל"
70	4. שאלות ותשובות בנושא "נביא" / "נבואה"
76	פרק ד. מתנות רוח הקודש
78	• מהותן ותכליתן של מתנות רוח הקודש
82	• מתנות שונות — מטרה אחת
88	• רוח הקודש יוצר אחדות
94	פרק האהבה

פרק ה. מתנות הלשונות והנבואה — הדרכה לשימוש נכון 95

- מה שאינו ברור — אינו בונה 102
- הרוח, השכל והפירוש 105
- "אנחות עמוקות ממילים" או "שפת מלאכים"? 107

פרק ו. התכלית שלשמה נועדה מתנת הלשונות 112

- מתנת הלשונות — אות אזהרה למשפט מתקרב 117
- מתנת הנבואה 120

פרק ז. הסדר הנכון

1. תנאי השימוש במתנות הרוח 126

- חובה לפרש 128
- סדר — גם בנבואה 131

2. נשים וגברים בקהילה 134

- ישועה אחת — תפקידים שונים 135
- ללכת עם הזמן — או עם דבר אלוהים? 137

3. סמכות ומרות 139

- האם יש מקום למתנת הלשונות היום? 143

פרק ח. מתנת הריפוי 148

- תכלית מתנת הריפוי 149
- מה הן הסיבות למחלות ולמוות? 152
- איך על המאמינים בימינו להתמודד עם מחלות, חולשה ונכות? 155

פרק ט. אותות ונסים 160

- נסים כאמצעי זיהוי 163
- מתנת האותות והמופתים 165
- הסכנה שבדרישה לראות אותות נוספים 170

קיצורי שמות ספרי התנ"ך והברית החדשה

התנ"ך

שם הספר	קיצור	שם הספר	קיצור	שם הספר	קיצור
בראשית	ברא'	צפניה	צפנ'	מעשי השליחים	מה"ש
שמות	שמות	חגי	חגי	האיגרת אל הרומים	רומ'
ויקרא	ויק'	זכריה	זכר'	הראשונה אל הקורинתיים	קור"א
במדבר	במד'	מלאכי	מלא'	השנייה אל הקורинתיים	קור"ב
דברים	דבר'	תהילים	תהל'	האיגרת אל הגלטים	גלט'
יהושע	יהושע'	משלי	משלי	האיגרת אל האפסים	אפס'
שופטים	שופ'	איוב	איוב	האיגרת אל הפליפים	פיל'
שמואל א	שמ"א	שיר השירים	שה"ש	האיגרת אל הקולוסים	קול'
שמואל ב	שמ"ב	רות	רות	הראשונה אל התסלוניקים	תסל"א
מלכים א	מל"א	איכה	איכה	השנייה אל התסלוניקים	תסל"ב
מלכים ב	מל"ב	קהלת	קהלת	הראשונה אל טימותיוס	טימ"א
ישעיהו	ישע'	אסתר	אסתר	השנייה אל טימותיוס	טימ"ב
ירמיהו	ירמ'	דניאל	דני'	האיגרת אל טיטוס	טיט'
יחזקאל	יחז'	עזרא	עזרא	האיגרת אל פילימון	פילמ'
הושע	הושע	נחמיה	נחמ'	האיגרת אל העברים	עבר'
יואל	יואל	דברי הימים א	דהי"א	איגרת יעקב	יעקב
עמוס	עמוס	דברי הימים ב	דהי"ב	איגרת כיפא הראשונה	כיפא"א
עובדיה	עוב'	הברית החדשה		איגרת כיפא השנייה	כיפא"ב
יונה	יונה	שם הספר	קיצור	איגרת יוחנן הראשונה	יוח"א
מיכה	מיכה	מתי	מתי	איגרת יוחנן השנייה	יוח"ב
נחום	נחום	מרקוס	מרק'	איגרת יוחנן השלישית	יוח"ג
חבקוק	חבק'	לוקס	לוקס	איגרת יהודה	יהו'
		יוחנן	יוחנ'	התגלות	התג'

מבוא

קריקטורה כשער לספר לימוד רציני? — זה הולם?

מקובל או לא — האיור משקף את מה שהתרחש בקהילת קורינתוס בתקופתו של שאול השליח, ואת המתרחש בקהילות משיחיות רבות בימינו:

הבחור באמצע — זה עם האריזה העצומה — ישנו סיכוי טוב שכבר פגשת אותו. הוא סבור שיש לו את מתנת הרוח הגדולה מכולן. הוא אינו זקוק לעצות ומסתדר טוב מאוד בלי יותר מדי לימוד מהכתובים. הרי הוא תמיד "מרגיש" מהו הדבר הנכון לעשות בכל מצב — וההרגשה הזו באה לו ישירות מלמעלה, מרוח הקודש (כך הוא לפחות טוען).

כשהוא משווה את עצמו לאחרים, אל"י למשל, אין לו כל ספק שרוחניותו עולה על שלי. בעיניו אני דומה לצעיר האומלל שעומד בצד ימין בציור — זה שקיבל רק קופסה פיצפונת עלובה. כי הרי מה זה כבר מתנת ההוראה לעומת מתנתו? אני צריך להשקיע שעות על גבי ימים, לחקור בכתובים ו"לשבור את הראש", עד שאני יודע מה נכון ומה לא נכון, מה אלוהים רוצה ומה לא. לכן, כשהאח עם המתנה הגדולה משווה את עצמו אליי, הוא שואל את עצמו אם רוח הקודש בכלל שוכן בי.

וגם את הגברת בצד שמאל אתה בוודאי מכיר. היא מדברת הרבה. אוי, כמה שהיא מדברת!... ותמיד על אלוהים ועל ישוע ועל רוח הקודש. אך קרה לך פעם שהבעת אי-הסכמה למה שהיא אמרה? ו-אופס — כתאום נעלמה כל הרוחניות, ותשובתה הייתה מתובלת בשלל אוצר המילים הארצי?

גאוה רוחנית, חוסר אהבה ושימוש בלתי הולם במתנות רוח הקודש — עם אלה התמודדה קהילת קוריתוס. במקום לשרת איש את רעהו באהבה ובענווה, המאמינים התמקדו בעצמם. הם התחרו אחד בשני בניסיון להוכיח מי מהם יותר רוחני ולמי ניתנה מתנת רוח "חשובה" יותר.

ומי אמר שבקהילת המשיח בימינו זה לא קורה? האם אנחנו טובים יותר מהקוריתנים? — ממש לא! — לכן, הבה נלמד יחד מהאיגרת שכתב שאול השליח במטרה לתקן את המעוות.

שימוש נכון לעומת שימוש פסול — מתנות אמיתיות לעומת מתנות מדומות

מי מאתנו לא יתלהב אם יהיה עד להתרחשות על-טבעית?

מי מאתנו יישאר אדיש אם כוח על-טבעי יפעל דרכו?

לעומת זאת, כמה מאתנו מודעים לעובדה שכוך על-טבעי אינו בהכרח נובע מאלוהים?

אלוהים מעניק למאמינים הנושעים, ברוב חסדו, כוח ויכולת על-טבעית כדי לשרת אותו ולציית לו, וכך למלא את תכלית חייהם בעולם הזה. היכולות הללו נקראות: "מתנות רוח הקודש" (קור'א יב; אפס' ד; רומ' יב).

כל מתנות רוח הקודש מוענקות למאמינים בישוע על-ידי אלוהים. הוא מחליט בריבונו איזו מתנה הוא רוצה לתת, ולמי. לכן אין מקום לגאוה בין ילדי אלוהים בכל הקשור ליכולותיהם הרוחניות.

רוב מתנות הרוח באות לידי ביטוי בדומה לכישרון טבעי (לדוגמה, מתנת הלימוד) וחלקן כפעולה על-טבעית (לדוגמה, לשונות). מכיוון שמתנות הרוח המבטאות כוח על-טבעי מושכות תשומת לב רבה יותר ממתנות הרוח הנראות כ"כישרון טבעי", קיימת סכנה רבה שהשטן ישתמש בכך כדי להסיט את תשומת לבם של ילדי אלוהים מן העיקר.

בספר זה אסביר, על בסיס הכתוב באיגרת הראשונה אל הקוריתנים, את התכלית שלשמה נועדה מתנת הלשונות, וכן את מטרתן של מתנות הנבואה, הריפוי, האותות והנסים.

מאחר שאנו כווגשים גם בימינו אנשים שמציגים את עצמם כ"שליחים" או "נביאים" מוקדש פרק אחד לתפקידים אלה כפי שהם מוגדרים בכתבי הקודש.

תחילה, ברצוני להבהיר נקודה חשובה:

ספר זה אינו מלמד שמתנת רוח כלשהי הנה מיותרת או אינה טובה וראויה. מצב שכזה לא ייתכן משום שכל מתנות הרוח ניתנות מאלוהים. כולן ראויות ונחוצות לגוף המשיח. הבעיה איננה במתנות הרוח אלא בנו, בבני האדם, הנוטים לקבוע מהי אמת על-פי דעתנו ועל סמך התנסויותינו האישיות, ולא על-פי הכתוב בדבר אלוהים.

חלק גדול מהספר מורכב מציטוטים המובאים ישירות מכתבי הקודש. אני מקווה ששיטת עבודה זו תזכיר לך נקודה חשובה ביותר: את מרכזיותו של דבר אלוהים בחיי המאמין המשיחי. להפקת התועלת המרבית מהלימוד, מומלץ לעיין גם במראי המקום המופיעים בטקסט בסוגריים.

המונחים "כתבי הקודש", "הכתובים", "דבר אלוהים" המופיעים בספר הם כולם מילים נרדפות המציינות דבר אחד: את אמת האלוהים הכתובה בתנ"ך ובברית החדשה.

אני מתפלל שאלוהים יברך אותי בענווה ובחכמה ללמד אך ורק את דברו. אלוהים יכובד אם נלמד ברוח ובאמת.

קדימה — לעבודה!

מכיוון שהמקור הבלעדי למתנות הרוח הנו רוח אלוהים השוכן בגופו של המאמין בישוע (קור"א ג' 16), ראוי שנלמד תחילה על-אודות...

- זהותו של רוח הקודש,

- תפקידיו,

ולאחר מכן נתקדם אל...

- האופן שבו המתנות הרוחניות באות לידי ביטוי.

היכרות עם רוח הקודש

...מזעך הכתוב
בבשורת יוחנן פרקים יד-טז

ביוחנן פרק יד ישוע המשיח הכין את תלמידיו לקראת סותו, תחייתו ועלייתו השמימה. לאחר שתלמידיו התרגלו לביטחון ולהגנה שבנוכחותו הפיזית, ישוע הבטיח להם כעת שגם לאחר עלייתו לשמים תישאר עמם נוכחות האלוהים, תגן עליהם ותנחה אותם: **רוח הקודש** עומד לבוא עליהם ויפצה על העדרו הפיזי של

ישוע (יוחנן יד 15-18):

¹⁵ אִם אַתֶּם אוֹהֲבִים אוֹתִי, הֲרִי שֶׁתִּשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי.

¹⁶ וְאֲנִי אֶבְקֶשׁ מֵהָאֵב וְיִתֵּן לָכֶם מִנֶּחֱם אַחֵר שֶׁיְהִי עִמָּכֶם לְעוֹלָם: ¹⁷ אֵת רוּחַ הָאֱמֶת אֲשֶׁר הָעוֹלָם אֵינוֹ יָכוֹל לִקְבֹּל מִשּׁוֹם שֶׁאֵינוֹ רוֹאֶה אוֹתָהּ, אֲף אֵינוֹ מְכִיר אוֹתָהּ. אֲתֶם מְכִירִים אוֹתָהּ, כִּי הִיא שׁוֹכֶנֶת עִמָּכֶם וְתִהְיֶה בָכֶם.

¹⁸ לֹא אֶעֱזֹב אֶתְכֶם יְתוֹמִים; אָבּוֹא אֵלֵיכֶם.

זדהות של רוח הקודש

ישוע המשיח כינה את רוח הקודש בשני שמות:

א. **"הַמְּנִיחַ"** — כלומר, הוא בא לפצות את המאמינים על היעדרותו הפיזית של ישוע. ישוע הבטיח, **"לֹא אֶעֱזֹב אֶתְכֶם יְתוּמִים"**, ואכן רוח הקודש בא והשכין שלום ושלווה בלב ילדי האלוהים.

ב. **"רוּחַ הָאֱמֶת"** — כלומר, רוח הקודש אומר אך ורק אמת — את האמת האלוהית שמתבטאת בכתבי הקודש — והוא מנחה בהתאם.

ישוע גם עודד את התלמידים באמרו כי רוח הקודש ישכון בהם **"לְעוֹלָם"**. הוא לא אמר **"רוּחַ הַקּוֹדֵשׁ יִהְיֶה בְכֶם לְפַעֲמִים"** או **"כְּשֶׁהֲתֵנָּאִים מֵאִפְשָׁרִים זֹאת"** או **"כַּעַם כֵּן, כַּעַם לֹא"**, אלא **"לְתִמִּידוֹ"**

ש א ו ל ה ש ל י ח ל י מ ד שרוח הקודש חותם את המאמין בישוע ומהווה עירבון (הבטחה) לתקומתו מן המתים ולחיי נצח עם אלוהים:

אפסים א 13-14:

¹³...וְבוֹ נִחַלְתֶּכֶם גַּם אִתָּם; שֶׁכֵּן בְּשִׁמְעֶכֶם אֶת דְּבַר הָאֱמֶת, אֶת בְּשׂוֹרַת יִשׁוּעֵי־תֶכֶם, וּבְהֶאֱמִינְכֶם בּוֹ, נִחַתְמָתְכֶם גַּם אִתָּם בְּרוּחַ הַהִבְטָחָה, רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, ¹⁴ אֲשֶׁר הִיא עֲרֵבוֹן לְנִחַלְתֵּנוּ עַד לְפִדְיַת הַקִּנְיָן, לְתַהֲלֵת כְּבוֹדוֹ (ראה גם קור"ב א 22).

כמו כן, גוף המאמין משמש משכן לרוח הקודש:

אֶקּוֹרִינְתִים ג 16-17:

¹⁶ הָאֵם אֵינְכֶם יוֹדְעִים כִּי הֵיכַל אֱלֹהִים אִתָּם וְכִי רוּחַ אֱלֹהִים שׁוֹכֵנָת בְּקִרְבְּכֶם? ¹⁷ אִם יִשְׁחִית אִישׁ אֶת הֵיכַל אֱלֹהִים, אֱלֹהִים יִשְׁחִית אוֹתוֹ; כִּי הֵיכַל הָאֱלֹהִים קְדוֹשׁ, וְאִתָּם הֵיכָלוֹ (ראה גם קור"א ו 19-20; יעקב ד 5).

הגדרת התפקיד של רוח הקודש

בבשורת יוחנן יד 26, טו 26, טז 8-14 ובמעשי השליחים א 8, ישוע כירט את הגדרת התפקיד שרוח הקודש מחויב לעמוד בה:

1. יוחנן יד 26:

אֲבֹל הַמִּנְחָם, רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁהָאֵב יִשְׁלַח לָכֶם בְּשִׁמִּי, הוּא יִלְמַד אֶתְכֶם
הַכֹּל וַיִּזְכִּיר לָכֶם כָּל מֶה שֶׁאֲנִי אֹמְרִי לָכֶם.

”הכל” הוא ביטוי מאוד גורף. הכוונה היא שבתקופת חיי התלמידים עלי אדמות רוח הקודש יעביר להם את כל מה שאלוהים התכוון ללמד את הקהילה —
הכול כולל הכול!

2. יוחנן טו 26:

בְּבֹא הַמִּנְחָם אֲשֶׁר אֶשְׁלַח לָכֶם מֵאֵת הָאֵב — רוּחַ הָאֱמֶת הַיּוֹצֵאת
מֵאֵת הָאֵב — הוּא יַעֲיֵד עָלַי.

כלומר, רוח הקודש לא ימשיך תשומת לב לעצמו אלא יכוון אל ישוע המשיח, כי
הוא הדרך אל האב.

ל ר א י ה , אין אף מקום אחד בכתבי הקודש בו נדרש המאמין
להשתחוות לרוח הקודש או להתפלל אליו.

3. יוחנן טז 8-14:

⁸ בְּאֲשֶׁר יָבוֹא יוֹכִיחַ אֶת הָעוֹלָם עַל חַטָּא וְעַל צַדִּיק וְעַל מְשֻׁפָּט; ⁹ עַל
חַטָּא, מִפְּנֵי שֶׁאֵינָם מְאֱמִינִים בִּי; ¹⁰ עַל צַדִּיק, כִּי אֵלֶּה אֶל אָבִי וְלֹא תוֹסִיפוּ
לָרְאוֹת אוֹתִי; ¹¹ עַל מְשֻׁפָּט, כִּי נִשְׁפָּט שֶׁר הָעוֹלָם הַזֶּה. ¹² עוֹד רַבּוֹת יֵשׁ
לִי לְהַגִּיד לָכֶם, אֲלֹא שֶׁאַתֶּם אֵינְכֶם יְכוּלִים לְשִׁאת זֹאת עִכְשָׁו. ¹³ אֲבֹל
הוּא, אֲשֶׁר הוּא רוּחַ הָאֱמֶת, כְּשִׁיבֹא יְדַרִּיךְ אֶתְכֶם אֶל כָּל הָאֱמֶת, כִּי לֹא

יְדַבֵּר מֵעַצְמוֹ, אֲלֵא אֵת אֲשֶׁר הוּא שׁוֹמֵעַ יְדַבֵּר וְאֵת הַבָּאוֹת יוֹדִיעַ
לָכֶם. ¹⁴ הוּא יַכְבִּדֵנִי כִּי מִשְׁלִי יִקַּח וַיּוֹדִיעַ לָכֶם.

זאת אומרת שרוח הקודש יעניק לעולם הבלתי נושע מודעות...

- על היותו עולם חוטא,
- על הצורך לצדקה,
- על כך שעומד להתקיים משפט.

4. מעשי השליחים א 8:

אָבֵל בָּבוֹא עֲלֵיכֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ תִּקְבְּלוּ כִּי וְתִהְיוּ עֲדֵי הֵן בִּירוּשָׁלַיִם
וְהֵן בְּכָל יְהוּדָה וְשׁוֹמְרוֹן, עַד קֶצֶה הָאָרֶץ.

רוח הקודש יעניק לתלמידי ישוע את האומץ ואת היכולת להעיד על אמונתם
בישוע ולהפיץ את הבשורה.

ש א ו ל ה ש ל י ח כלל באיגרותיו הגדרות נוספות של תפקידי רוח
הקודש:

5. אל הרומים ח 14-17:

¹⁴ כָּל אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים מְדַרִּיכָה אוֹתָם, בָּנִים הֵם לֵאלֹהִים. ¹⁵ הֲרִי לֹא
קִבַּלְתֶּם רוּחַ שֶׁל עֲבָדוֹת לַחֲזֹר אֶל הַפֶּחַד, אֲלֵא קִבַּלְתֶּם רוּחַ הַמִּקְנָה
מֵעֶמֶד שֶׁל בָּנִים, וּבְרוּחַ זֹאת אָנוּ קוֹרְאִים 'אָבָא, אָבִינוּ'. ¹⁶ הָרוּחַ
עֲצָמָה מַעֲיָדָה יַחַד עִם רוּחֵנוּ שֶׁבָּנִים לֵאלֹהִים אָנוּ. ¹⁷ וְאֵם בָּנִים, אֲנִי
יורְשִׁים: יורְשֵׁי נַחֲלַת אֱלֹהִים וְגַם יורְשִׁים הַשְׁתַּפְּכִים לַמְּשִׁיחַ, שֶׁפֶן
סוֹבְלִים אָנוּ עִמּוֹ כְּדִי שְׂגֹם נִזְכָּה לְכָבוֹד עִמּוֹ.

רוח הקודש מדריך את המאמינים ומעניק להם ביטחון שהם אכן ילדי אלוהים
ויורשי נחלתו.

6. אל הרומים ח 26-27:

²⁶ וְכֵן גַּם הָרוּחַ עֹזֶזְרֶת לָנוּ בְּחִלְשׁוֹתֵינוּ, כִּי אֵין אָנוּ יוֹדְעִים לְהִתְפַּלֵּל כְּרָאוּי. וְאוֹלָם הָרוּחַ עֲצָמָה מִפְּגִיעָה בְּעֵדָנוּ בְּאַנְחוֹת עֲמֻקּוֹת מַמְלִים. ²⁷ וְהַבּוֹחֵן לְבָבוֹת יוֹדֵעַ אֶת מַחְשְׁבוֹת הָרוּחַ, מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִפְּגִיעָה בְּעֵד הַקְּדוּשִׁים בְּהִתְאַם לְרֹצוֹן אֱלֹהִים.

לעתים אנו נמצאים במצבים קשים ואיננו יודעים אפילו מה לבקש על-פי רצון אלוהים. במצבים כאלה, רוח הקודש מביא את הבקשה הנכונה לפני אלוהים (ארחיב בנושא זה בעמוד 107: "אנחות עמוקות מסילים").

7. אֶקוֹרִינְתִים ב 6-10:

⁶ אֲנַחְנוּ דּוֹבְרִים חֲכָמָה בֵּין הַמְּבֻגָּרִים, אֲךָ לֹא חֲכַמְתָּ הָעוֹלָם הַזֶּה, גַּם לֹא חֲכַמְתָּ שְׁלִיטֵי הָעוֹלָם הַזֶּה הַבָּאִים אֶל קֶצֶם. ⁷ אֲנַחְנוּ דּוֹבְרִים אֶת חֲכַמְתָּ אֱלֹהִים הַנִּסְתָּרֶת, הַחֲכָמָה שֶׁהִיטָה גִּנּוּזָה וְאֲשֶׁר לִפְנֵי הָעוֹלָמִים יַעֲדָה אֱלֹהִים לְתַפְאֲרָתָנוּ, ⁸ וְאִישׁ מִשְׁלִיטֵי הָעוֹלָם הַזֶּה לֹא יָדָעָה, שֶׁכֵּן אִלוֹ יָדְעוּהָ לֹא הָיוּ צוֹלְבִים אֶת אָדוֹן הַכְּבוֹד, ⁹ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: 'אֲשֶׁר עֵין לֹא רָאָתָה וְאֵזֶן לֹא שָׁמְעָה וְלֹא עָלָה עַל לֵב אִישׁ — כָּל אֲשֶׁר הֵכִין הָאֱלֹהִים לְאוֹהֲבָיו.' ¹⁰ אֲךָ לָנוּ גִלָּה אֱלֹהִים עַל-יְדֵי רוּחוֹ אֶפְלוּ אֶת עֲמֻקּוֹת הָאֱלֹהִים, מִשּׁוֹם שֶׁהָרוּחַ חוֹקֶרֶת הַכֹּל.

בקיצור: רוח הקודש מגלה למאמינים את חכמת אלוהים הנסתרת — "את עמקות האֱלֹהִים".

8. אפססים ג 3-9:

...³ וְכִיצַד בְּחִזּוֹן נִגְלָה לִי הַסּוּד, כְּפִי שֶׁכְּתַבְתִּי לְעִיל בְּכֹמָה מְלִים. ⁴ כְּשֶׁתִּקְרָאוּ תִּזְכְּלוּ לְרִאוֹת אֶת הַבְּנֵי בְּסוּד הַמְּשִׁיחַ, ⁵ הַסּוּד אֲשֶׁר בְּדוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים לֹא נֹדַע לְבְנֵי אָדָם, כְּמוֹ שֶׁנִּגְלָה כְּעֵת לְשִׁלְיָחִיו וְלִנְבִיאָיו הַקְּדוּשִׁים, בְּדֶרֶךְ הָרוּחַ — ⁶ שִׁיְהִיו הַגּוֹיִם שֶׁתִּפִּי נִחְלָה, שֶׁתִּפִּי גּוֹף וְשֶׁתִּפִּי הַהִבְטָחָה בְּמְשִׁיחַ יֵשׁוּעַ עַל-יְדֵי הַבְּשׂוּרָה; ⁷ וְלִבְשׂוּרָה זֹאת הֵייתִי לְמִשְׁרַת מִתְקַף מִתְנַת הַחֶסֶד שֶׁאֱלֹהִים נָתַן לִי כְּפִי פְעֻלַת כּוֹחַ. ⁸ לִי,

הַקָּטָן מִכָּל הַקְּדוּשִׁים, נָתַן הַחֶסֶד הַזֶּה לְבִשָּׁר לְגוֹיִם אֶת עֶשֶׂר הַמְּשִׁיחַ,
הַעֲצוּם לְאִין חֶקֶר, וְלִהְיֶיךָ עֵינֵי כָל לְדַעַת מִהִי תִכְנִית הַסּוּד אֲשֶׁר
הָיָה צָפוֹן מֵעוֹלָמִים בְּאֱלֹהִים בּוֹרָא הַכֹּל.

במילים אחרות: רוח הקודש גילה לשליחים ולנביאי הברית החדשה קובץ של דעת הנקרא "הסוד". דעת זו הייתה נסתרת מבני אדם לפני תקופת השליחים.

**ובכן, הגדרת התפקיד של רוח הקודש לאור
דבר אלוהים מאוד ברורה:**

- א.** רוח הקודש מלמד את תלמידי ישוע ומזכיר להם רק את מה שישוע אמר (את דברי ה' בלבד).
- ב.** רוח הקודש מעיד על ישוע ומכבד אותו.
- ג.** רוח הקודש מלמד, מבהיר ומסביר את הבשורה שאלוהים נותן דרך ישוע המשיח, כך שמקבליה יהנו משלום אלוהים ודוחיה יהיו מודעים למשפט המחכה להם (קור'א ב 10-16; יוח' טז 8-11).
- ד.** רוח הקודש מאציל על המאמין כוח מאלוהים כדי שיוכל להוציא לפועל את רצון אלוהים בדיבור ובמעשה.
- ה.** רוח הקודש מפגיע בעדנו במצבים קשים כשאיננו יודעים מה לבקש.
- ו.** רוח הקודש מוכיח על חטא ומעודד אותנו לחיות בקדושה ובטוהר.

מדוע אלוהים שלח את רוח הקודש עם הגדרות כה ברורות?

תשובה: מאותה סיבה שהתנ"ך נתן מאות נבואות על־אודות זהותו ותפקידיו של המשיח:

- הכנת הנתונים על־אודות המשיח בתנ"ך עוזרת לנו לזהות את המשיח האמיתי — את ישוע — ולהיושע בחדסו;
- הכרת הנתונים על־אודות המשיח האמיתי — ישוע — מגנה עלינו מפני משיחי שקר.

ולכן, כדי שלא נסטה אחר רוח השטן והשדים ושלא נתפתה ללכת אחר תופעות על-טבעיות שאינן מאלוהים, דבר אלוהים מגדיר את תפקידיו ואת סמכויותיו של רוח הקודש במדויק.

**בעזרת הגדרה זו אוכל לזהות את רוח האמת
שבא מאלוהים (יוח"א ד 1), והיא מגנה עליי מלפרש
באופן מוטעה את רצונות לבי ובשרי כרצון רוח הקודש.**

פעולת רוח הקודש — הלידה מחדש

כאמור, רוח הקודש שוכן בגוף המאמין. השינוי שהוא מחולל ברגע שאדם נושע, כמוהו כלידה מחדש — בריאה חדשה (יוח' ג 3; קור' ב 17; גלס' ו 15).

ברגע שבו חטאו אדם וחווה, המוות נכנס למעגל החיים: הם סולקו מכני אלוהים. ילדיהם כבר לא יכלו להיוולד נקיים מחטא, מלאים ברוח הקודש ועם היכולת להתקרב לאלוהים. לאחר חטאם של אדם וחווה, כל הנולד מהם היה נגוע בקללת המוות וזקוק לחסד אלוהים כדי לקבל כפרת חטאים וישועה.

משמע, עד שנושעתי הייתי מת מבחינה רוחנית. נהיתי אחר מחשבות הבשר ותאוותיו. ללא שכינת אלוהים בגופי נחשבתי ל"בן זעם" כשאר בני האדם (אפס' ב 3-1). המצב האיום הזה שנקרא "מוות רוחני" חל על כל בני האדם בעקבות חטאם של אדם וחווה. זאת המשמעות המידית של אזהרת אלוהים בברא' ב 17: "וּמִיָּעַץ הִדַּעַת טוֹב וְרָע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ, כִּי בַיּוֹם אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת."

● **רק בעזרת רוח הקודש** יכול האדם להבין ולהפנים את עובדת היותו חוטא וראוי לעונש מידי אלוהים;

● **רק בעזרתו** המאמין בישוע המשיח מבין את הכתוב בכתבי הקודש;

● **ורק בעזרתו** הוא פונה לאלוהים בבקשה לכפר על חטאיו בדם המשיח.

רוח הקודש הנו אישיות. הוא ישות (או הוויה) אלוהית בעלת תכונות אלוהיות. לכן, למרות היותו רוח, שכינונו בגוף המאמין מתבטאת גם באופן מוחשי וגשמי:

- המאמין מקבל כוח לציית לאלוהים,
- מוענקת לו היכולת לכנות מהדרך הרעה של החטא ולאמץ את דרכו הטובה של אלוהים.

כל אלה מתרחשים בהדרגה, במידה הולכת וגוברת.

עם הלידה מחדש מתחיל בחיי המאמין תהליך שבו רוח הקודש עוזר לו בשינוי תכונותיו הפסולות, כך שידמו יותר ויותר, יום אחר יום, לתכונותיו של ישוע המשיח — למעשה לאופיו של אלוהים. סך כל התכונות של רוח הקודש שאמורות להתבטא בחיי המאמין נקרא "כרי הרוח" (גל' 22-23).
אנו יכולים לזהות את תלמידו של ישוע לכי כרי הרוח שהוא מניב בחייו.

כל מאמין נחתם ברוח הקודש (אפס' א 13)
וכתוצאה מכך זוכה להניב את כרי הרוח.

תכונות אופי אלו יתבטאו בשלמות רבה יותר ככל שהמאמין מתבגר באמונה, מתכחש לעצמו ולרצונותיו וחי עבור המשיח בכל תחומי חייו.

שאל השליח מתאר את השינוי שחל במאמין ואת התכונות הכלולות בכרי רוח הקודש:

גל' 19-25:

¹⁹ מעשי הבשר גלויים ואלה הם: נאוף וזנות, טמאה, זמרה, ²⁰ עבודת אלילים, כשוף, שגאה, מדון, צרות עין, כעס, מריבה, מחלוקות, כתות, ²¹ קנאה, שכרות, הוללות וכדומה. אומר אני לכם מראש מה שפבר אמרתי: עושי מעשים כאלה לא יירשו את מלכות האלהים.

²² לְעֶמֶת זֹאת, פְּרִי הָרוּחַ הוּא אֲהָבָה, שְׂמֵחָה, שְׁלוֹם, אֲרֶךְ רוּחַ, נְדִיבוּת, טוֹב לֵב, נְאֻמָּנוּת, ²³ עֲנָוָה, רְסוּן עֲצָמִי — עַל מְדוּת פְּאַלָּה אֵין תּוֹרָה חֲלָה. ²⁴ הָאֲנָשִׁים הַשְּׂיִכִּים לְמַשִּׁיחַ צָלְבוֹ אֶת בְּשָׂרָם עִם תְּשׁוּקוֹתָיו וְתַאֲוֹרָתוֹ. ²⁵ אִם חִיֵּינוּ מִן הָרוּחַ, הָבָה גַם נִתְּחַלֵּךְ עַל־פִּי הָרוּחַ.

(ראה גם יוח' ג; רומ' ח 9; אפס' ד 17 עד ו 24; טימ"א ד 6 עד ו 2; טיט' ג 5; יוח"א ד).

מסקנות מפרק א:

- א. רוח הקודש הנו הוויה אלוהית, הוא אישיות.
- ב. רוח הקודש שוכן במאמין וחותרם אותו לנצח עבור אלוהים.
- ג. רוח הקודש מלמד אותנו את דבר אלוהים על מנת שנתמקד בישוע.
- ד. רוח הקודש מעניק למאמין את הכוח לציית לאלוהים.
- ה. רוח הקודש מעניק למאמין תכונות חדשות ומשוכרות כדי שידמה יותר לישוע. תכונות אלו נקראות "פרי הרוח".
- ו. רוח הקודש מוכיח על חטא ומעודד אותנו לחיות בקדושה ובטוהר.
- ז. רוח הקודש מעניק כשרונות ויכולות שנקראים "מתנות רוח". באמצעות מתנות אלה משרתים המאמינים בישוע את אדונם (ועל כך נרחיב בפרק ד).

- **מי שמכיר** כראוי את ישוע כמשיח המובטח, כמושיע אישי וכאלוהים,
- **ומי שחי** בהתאם לרצון אלוהים הנלמד מדברו הכתוב,
- ... **מוכיח בכך** כי רוח הקודש מנחה אותו. ישוע הרי אמר:
"בְּפִרוּתֵיהֶם תִּפְּרִיזוּ אוֹתָם" (מתי ז 16).

הטבילה ברוח הקודש ובאש

מתוך הכתוב במתי' ג' 7-12

בפרק הקודם למדנו על־אודות **זהותו** של רוח הקודש ועל התפקידים שהוא ממלא לאור הכתוב ביוחנן יד-טז.

בפרק הנוכחי נתבונן במספר מונחים כלליים הנוגעים **לפעולת** רוח הקודש. בדרך זו נבנה בסיס מוסכם להמשך הלימוד.

השאלות שעליהן נענה בפרק הן...

?

- מהי הטבילה באש?
- מי נטבל באש?
- מהי הטבילה ברוח הקודש?
- מי נטבל ברוח הקודש?

נפתח בדבריו של יוחנן המטביל:

7 כְּשֶׁרָאָה רַבִּים מִן הַפְּרוּשִׁים וְהַצְדוּקִים בָּאִים לְהִטְבִּיל אָמַר לָהֶם: "יִלְדֵי צִפְעוֹנוֹת, מִי הוֹרָה אֶתְכֶם לְהַמְלִיט מִן הַחֲרוֹן הַבֹּא? * לָכֵן עָשׂוּ פָרִי רָאוּי לְתִשׁוּבָה * וְאַל תַּחֲשְׁבוּ בַלְבַּבְכֶּם לֵאמֹר, 'אַבְרָהָם הוּא אֲבִינוּ', כִּי אֲנִי אֹמֵר לָכֶם שְׁמוֹן הָאַבְנִים הָאֵלֶּה יָכוֹל אֱלֹהִים לְהִקְיָם בָּנִים לְאַבְרָהָם. 10 וּכְבָּר מְנַח הַגִּרְזֹן עַל שְׂרֵשׁ הָעֵצִים. עַל כֵּן כָּל עֵץ אֲשֶׁר אֵינְנוּ עוֹשֶׂה פְרִי טוֹב יִגְדַע וְיִשְׁלַךְ לְתוֹךְ הָאֵשׁ. 11 אֲנִי אֲמַנֶּם מִטְבִּיל אֶתְכֶם בְּמִים לְתִשׁוּבָה, אֲךֹּ הֵבֵא אַחֲרֵי חֶזֶק מִמֶּנִּי וְאֵינְנִי רָאוּי לְשֹׂאת אֶת נִעְלָיו. הוּא יְטַבִּיל אֶתְכֶם בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וּבָאֵשׁ. 12 בִּידוֹ קִלְשׁוֹן הַמִּזְרָה לְנִקּוֹת אֶת גִּרְנוֹ, וְהוּא יֶאֱסֹף אֶת דָּגְנוֹ אֶל הָאֶסְס, אֲךֹ אֶת הַמוֹץ יִשְׂרֹף בָּאֵשׁ בְּלִתי נִכְבִּית."

יוחנן המטביל הכין את לבבות בני ישראל לקבל את המלך המשיח שעמד לבוא כדי לכפר חטאים ולכונן את מלכותו בארץ. בכך הגשים יוחנן את נבואת מלאכי (ג 1): "הִנְנִי שִׁלַּח מִלְאָכִי, וּפְנָה דֶּרֶךְ לִפְנֵי; וּפְתָאֵם יָבוֹא אֶל הַיְכָלוֹ הָאֲדוֹן אֲשֶׁר אַתֶּם מִבְקָשִׁים, וּמִלֵּאדָּה הִבְרִית אֲשֶׁר אַתֶּם חֹפְצִים הִנֵּה בָּא, אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת" (רא גם סתי ג 2-3; לוקס ד 18-21). יוחנן הטביל במים את החוזרים בתשובה — אלה שקיבלו את המסר שבכיו ובחנו את נפשם על מנת לוודא שאין בחייהם חטא (כלומר, כל מעשה או גישה שמבזים את אלוהים). הם דאגו להיות נקיים מבחינה רוחנית. טבילתם הייתה סימן חיצוני לטוהר הפנימי ולשינוי שחל בחייהם. עתה היו מוכנים לפגוש את המלך שעמד לבוא.

הטבילה באש

גם נציגי הפרושים והצדוקים באו ליוחנן המטביל, אך עשו זאת כדי לבחון אותו ומתוך כוונה למצוא פסול בדבריו ובמעשיו. הם לא באו במטרה להתוודות על חטאיהם, לבחון את נפשם ולחזור בתשובה כנה. הם היו שם כדי לערער את סמכותו של יוחנן וכדי להביך ולהפחיד את אלה שקיבלו באמת ובכניעה את המסר שבכיו.

מכיוון שחלק מהפרושים והצדוקים ראו את עצמם טהורים ונקיים מעצם היותם יהודים ("אֲבָרְהָם הוּא אָבִינוּ!" — פס' 9), אמר להם יוחנן המטביל: "שייכותכם הלאומית לא תועיל לכם ביום המשפט!" (ראה גם יוח' ח) — גם היהודי צריך להתוודות על חטאיו ולבקש את חסד אלוהים וכפרת חטאים.

?

יוחנן הבהיר כי הוא מטביל לתשובה (פס' 11), לעומת זאת ישוע המשיח יטביל "בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וּבָאֵשׁ". — למה הכוונה?

!

המילה "אש" בפסוקים 7-12 משמעה "משפט":

- פסוק 10: **משל העץ** הבלתי מועיל שסופו באש;
- פסוק 12: **משל המוץ**, הקליפות שנשארות לאחר שדשים את החיטה. גם הן נחשבו לפסולת בלתי מועילה, וסופן היה באש.

מתוך ההקשר ברור שהנטבילים באש יהיו אלו שידחו את ישוע ולא יחזרו בתשובה. הם יישפטו באש, ממש כמו שהמוץ וגזם העץ נועדו לשריפה. טבילה זו היא עונש ולא כרס!

חיזוק לדעה זו ניתן למצוא בקטעים הבאים: **מתי יג 24-30, 36-43, כה 41-43; התג' יד 14-20 יחד עם כ 14-15.**

בכתובים, המילה "טבילה" מתארת את כיסוי הגוף כולו על-ידי גורם כלשהו. לכן, "טבילה באש" גם היא מצביעה על כיסוי כל הגוף. במילים אחרות, מדובר בעונש כואב במיוחד.

אם כן, כשיוחנן המטביל אומר "הוא [ישוע המשיח] יְטַבֵּיל אֶתְכֶם... בָּאֵשׁ" הכוונה היא למשפטם הסופי של הבלתי מאמינים באגם האש, כפי שמתואר ב...

התגלות כ 14-15:

¹⁴ הַמָּוֶת וְהַשְׁאֹל הֵשְׁלָכוּ אֶל אֶגְמוֹ הָאֵשׁ. זֶהוּ הַמָּוֶת הַשֵּׁנִי — אֶגְמוֹ הָאֵשׁ.

¹⁵ וּמִי שֶׁלֹא נִמְצָא כְּתוּב בְּסֵפֶר הַחַיִּים, הֵשְׁלָךְ אֶל אֶגְמוֹ הָאֵשׁ.

האם יוחנן המטביל משתמש במילים "רוח" ו"אש" באופן סמלי?

מכיוון שרוח הקודש אינו סמל אלא מציאות, הרי שגם המילה "אש" חייבת להתייחס למציאות. מדובר בעונש אמיתי הכולל שריפה באש (התג' יט 20, כ 9-10).

ש י מ ל ב ! אילו יוחנן המטביל היה מדבר אל אדם בודד ואומר לו: "הוא יטביל אותך ברוח הקודש ובאש", ניתן היה לומר שאותו אדם צריך לצפות לשתי הטבילות.

אך מכיוון שיוחנן דיבר אל קהל רב בלתי נושע באמרו: **"הוא יטביל אתכם ברוח הקדש ובאש..."**, יוצא מכך שחלקם עתידים להיטבל ברוח הקודש וחלקם — באש. בקהל נכחו אנשים שהיו עתידים להיושע, ואחרים שעמדו להישפט לדיראון עולם.

לאחר שראינו כי טבילה באש הנה מנת חלקם של אלו הדוחים את ישועות של אלוהים, הבה נלמד עתה על־אודות חוויה אחרת, לא פחות אמיתית:

הטבילה ברוח הקודש

מעשי השליחים א 4-8:

⁴ כַּאֲשֶׁר [ישוע] הָיָה בְּחִבְרֹתָם צָנָה עֲלֵיהֶם: "אַל תַּעֲזֹבוּ אֶת יְרוּשָׁלַיִם, כִּי אִם חֲכוּ לְקִיּוֹם הַבְּטָחַת הָאֵב אֲשֶׁר שְׁמַעְתֶּם אֹתָהּ מִפִּי; ⁵ כִּי יוֹחֲנָן הַטָּבִיל בַּמַּיִם, אָבֵל אַתֶּם תִּטְבְּלוּ בְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ בְּעוֹד יָמִים לֹא רַבִּים." ⁶ שְׁאֵלוּ אֹתוֹ הַנְּאֻסִּים: "אֲדוֹנֵנוּ, הָאֵם בְּזֶמֶן הַזֶּה תִּשְׁיֵב אֶת הַמַּלְכוּת לְיִשְׂרָאֵל?" ⁷ עָנָה לָהֶם: "לֹא לָכֶם לְדַעַת עֵתִים וְזִמְנִים שֶׁקֶבַע הָאֵב בְּסִמְכוּתוֹ שְׁלוֹ." ⁸ אָבֵל בְּבוֹא עֲלֵיכֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ תִּקְבְּלוּ כַּח וְהָיוּ עֲדֵי הוֹן בִּירוּשָׁלַיִם וְהוּן בְּכָל יְהוּדָה וְשׁוֹמְרוֹן, עַד קֶצֶה הָאָרֶץ."

רגעים ספורים לפני עלייתו לשמים ישוע הזכיר לתלמידיו את שהבטיח בעבר (יוח' יד): "כשאעלה השמימה — יבוא רוח הקודש וישכון בכם. אתם, תלמידיו,

תטבלו ברוח הקודש" (מתי ג 11). אחרי התזכורת הזו הוא הוסיף: "כשרוח הקודש יבוא עליכם — תקבלו כוח".

למה הכוונה? איך יתבטא אותו כוח בחיי התלמידים?

המשך הפסוק נותן את התשובה: רוח הקודש יעניק לתלמידים את היכולת להיות עדיו של ישוע בירושלים, בכל יהודה ושומרון, ועד קצה הארץ.

המסר ברור: בעוד שטבילת האש הנה מנת חלקם של חסרי האמונה, הרי שטבילת רוח הקודש היא מנת חלקם של תלמידי ישוע המשיח. ישוע נותן לתלמידיו גבורה אלוהית — את הכוח היחיד שמאפשר להם למלא את ייעודם.

שים לב! ישוע לא אמר לתלמידיו שהם ייטבלו גם באש, אלא רק ברוח הקודש.

בחירת המעשים באש

שאל השליח, בכותבו אל המאמינים בקהילת קורינתוס, מפציר בהם לשרת את אלוהים בקדושה ובענווה, ולא מתוך תחרות. הוא מזהיר אותם — ואותנו — שאלוהים עתיד לבחון את מעשינו באש. בין אם מדובר באש פיזית בין אם לאו, הרי ששאל מתייחס למשפט ולבחירת מעשינו, ואין מדובר על "טבילה באש" של המאמין עצמו:

אֶ-קוֹרִינְתִים ג 12-15:

¹² וְכָל אִישׁ, אִם יִבְנֶה עַל הַיְסוֹד הַזֶּה [עַל יְסוֹד הַמָּשִׁיחַ] זָהָב אוֹ כֶסֶף אוֹ אֲבָנִים יִקְרוּת אוֹ עֵץ אוֹ חֲצִיר אוֹ קֶשׁ — ¹³ מִעֲשֶׂהוּ יִתְבָּרָה, שְׁכֵן הַיּוֹם יוֹצִיאוֹ לְאוֹר, מִפְּנֵי שֶׁבָּאֵשׁ יִתְגַּלֶּה; וְהָאֵשׁ תִּבְחַן אֶת מִעֲשֶׂהוּ שֶׁל כָּל אִישׁ וְאִישׁ. ¹⁴ אִם יַעֲמֵד הַמִּעֲשֶׂה שֶׁבִּנָּה, יִקְבַּל הָאִישׁ אֶת שְׂכָרוֹ. ¹⁵ אִם יִשָּׂרֵף מִעֲשֶׂהוּ — יִפְסֵיד; הוּא עֲצָמוֹ יִנָּשֵׁעַ, אֲךְ זֹאת כְּאוֹד מִצֵּל מֵאֵשׁ.

1. **"טבילה באש"** היא מנת חלקם של הדוחים את ישוע ואינם מקבלים אותו כמושיעים מן החטא. טבילה זו היא עונשם הסופי של חסרי האמונה — "אגם האש" המתואר בספר ההתגלות כ 14-15.
2. **"הטבילה ברוח הקודש"** הנה מנת חלקם של כל המאמינים בישוע כאדון ומושיע מן החטא.
3. **רוח הקודש** השוכן במאמין מעניק לו את היכולת לדעת את רצון אלוהים עבור חייו ולבטאו במעשים.

מתי נטבלו התלמידים לראשונה ברוח הקודש?

על כך אנו קוראים ...

מעשי השליחים ב 1-4:

¹ ביום מלאות שבועות השבועות היו כלם יחדיו. ² פתאום היה קול מן השמים, בקול מושב רוח עז, והוא מלא את כל הבית אשר ישבו בו. ³ אז הופיעו לנגד עיניהם לשונות בלהבות אש, שהתפזרו ונחו אחת אחת על כל אחד מהם. ⁴ וכלם נמלאו רוח הקדש והחלו לדבר בלשונות אחרות כפי שנותנה להם הרוח לדבר.

באותו חג השבועות, עשרה ימים לאחר עלייתו של ישוע השמימה, היו כל המאמינים יחד בירושלים.

סדוע דווקא אז היו "כלם יחדיו"? — מכני שישוע ציווה עליהם (מה"ש א 4-5) להישאר בירושלים עד שתתקיים הבטחתו של אלוהים — "אתם תטבלו ברוח הקדש" (יוח' יד 26, טו 26, טז 8-15).

ביום החג הזה "נמלאו" (נטבלו) התלמידים ברוח הקודש. מתן הרוח היה מלווה

באות חיצוני: "לְשׁוֹנוֹת כְּלִהּבוֹת אֵשׁ" נחו עליהם, אך לא שרפו אותם או כיסו את כל גופם.

מה העניקה להם הטבילה ברוח הקודש?

רוח הקודש נתן להם כוח להיות עדים לישוע בכל מקום על פני כדור הארץ, ובזאת התגשמה הבטחת המשיח: "בְּבוֹא עֲלֵיכֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ תִּקְבְּלוּ כֹחַ וְתִהְיוּ עֲדֵי הוֹ בִּירוּשָׁלַיִם וְהוּן בְּכָל יְהוּדָה וְשׁוֹמְרוֹן, עַד קֵצֶה הָאָרֶץ" (מה"ש א 8). כלומר, **ללא** טבילת רוח הקודש — ללא עזרת אלוהים ומעורבותו בחייהם — לא היה להם הכוח לייצג ולשרת את אלוהים כראוי (קור"א ב 10-16; ראה גם יוח' ג 10-1).

נחזור לרגע למתרחש באותו חג השבועות:

בזמן שהמאמינים הראשונים התאספו יחד והמתינו להתגשמות הבטחתו של ישוע, התרחשה תופעה על-טבעית:

- "קול מְשִׁב רוּחַ עֶזְה" נשמע;
- לנגד עיניהם הופיעו "לְשׁוֹנוֹת כְּלִהּבוֹת אֵשׁ" שהתחזרו ונחו עליהם;
- כל המאמינים הנאספים שם "נִמְלְאוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ";
- הם החלו לדבר בשפות זרות: כל אחד דיבר בשפה (בלשון) קיימת וידועה שאותה לא ידע קודם לכן. היכולת הפלאית הזו ניתנה להם על-ידי רוח הקודש.

מה הייתה תגובת הנוכחים הבלתי מאמינים לאות השפות (הלשונות)?

תגובתם מתוארת ב...

מעשי השליחים ב 5-13:

⁵ בִּירוּשָׁלַיִם הִתְגוֹדְרוּ יְהוּדִים יְרֵאֵי אֱלֹהִים מְכֹל עִם וְעַם אֲשֶׁר תַּחַת הַשָּׁמַיִם. ⁶ בְּאֲשֶׁר נִשְׁמַע הַקוֹל הָזֶה הִזָּה הִתְקַהֲלוּ עִם רַב וְכָלם נִבְּכוּ, שָׂכֹן כָּל אִישׁ שָׁמַע אוֹתָם מְדַבְּרִים בְּשִׁפְתָּיו שְׁלוֹ. ⁷ הֵם נִתְמַלְאוּ תִמְהוֹן וּפְלִיאָה

ואמרו: "הרי כל המדברים האלה גלילים, ⁸ ואיך כל אחד מאתנו שומע בשפת מולדתו? ⁹ פרתים אנחנו ומדים, עילמים ותושבי ארם נהרים, תושבי יהודה וקפדוקיה ופונטוס ואסיה, ¹⁰ פריגיה ופמפליה, מצרים ומחזות לוב הסמוכים לקירינה, תושבי רומא המתגוררים כאן, ¹¹ יהודים וגרים, כרתיים וערבים — והנה אנחנו שומעים אותם מספרים בלשונותינו את גדלות האלהים!" ¹² הכל השתוממו ונבוכו. אמרו זה אל זה: "מה זה צריך להיות?" ¹³ אבל אחרים לעגו ואמרו: "מלאי יין הם."

בחג השבועות — השני משלושת הרגלים — ירושלים הייתה גדושה כאנשים יראי אלוהים שעלו לרגל מישראל ומכל התפוצות. זאת בציות למצווה שבספר דברים 16: טז: "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני יהוה אלהיך במקום אשר יבחר: בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות; ולא יראה את פני יהוה ריקם." רבים מן העולים לרגל ראו "לשונות כלהבות אש שהתפזרו ונחו" על המאמינים ושמעו אותם מדברים בשפותיהם (שפות קיימות וידועות). אותם אנשים התכלאו מאוד! — מדוע?

מכיוון שאותם מאמינים לא היו משכילים, אלא פשוטי עם מהגליל. והנה הם דיברו כתאום בשפות של מדינות ועמים רבים: פרתים, מדים, עילמים, תושבי ארם נהריים, יהודה, קפדוקיה, פונטוס, אסיה הקטנה, פריגיה, כמפיליה, מצרים, מחזות לוב הסמוכים לקירינה, רומא, כרתיים וערב.

ש ים ל ב ! מדובר בשפות קיימות ומדוברות ולא בגיבובי מילים וצלילים.

אף-על-פי שתלמידי ישוע דיברו בשפות רבות ושונות, מה היה המסר הברור והזהה שנאמר מפהם בכל השפות?

מעשי השליחים ב 11:

"...והנה אנחנו שומעים אותם מספרים בלשונותינו את גדלות האלהים!"

הפסוק מבחיר שדברי המאמינים בשפות השונות אכן הוכנו על-ידי השומעים ונשא מסר מאוד ברור ומוגדר: "גדלות האלהים" הוצגו באוזני הנוכחים.

השומעים היו נבוכים — חלקם לפחות. הם הבינו שמהו על-טבעי מתרחש דרך אותם מאמינים בישוע, אך הם עצמם לא היו שותפים לו. לעומתם, אלה שלא הבינו את השפיות הזרות אך ראו את שמחת המאמינים ואת התלהבותם, פירשו זאת כשכרות.

השליח שמעון כיפא, אחד התלמידים, זכה כעת להזדמנות נפלאה להציג את בשורת ישוע המשיח באוזני כל הנוכחים (פסוקים 14-42).

סיכום ביניים — מה בעצם התרחש עד כה?

1. "לְשׁוֹנוֹת כְּלֶהְבוֹת אֵשׁ" שנחו על המאמינים הוכיחו לכל הנוכחים היהודים ולשאר יראי שמים שיד אלוהים הייתה על אותם תלמידי ישוע. מתוך ההיסטוריה של עם ישראל הם כבר הכירו אש היורדת מהשמים כאות — זה הרי קרה בימי אליהו הנביא, במבחן המזבחות (מל"א יח 20-40. ראה גם מל"ב א 9-12: אש משמים שורף בלתי מאמינים).

2. הנוכחים זכו לראות נס נוסף: קבוצה של מאמינים בישוע — אנשים פשוטים מהגליל — דיברו פתאום במספר רב של שפות זרות (קיימות וידועות), כשהם מכריזים מסר אחיד וברור.

3. תופעת לשונות האש והדיבור בשפות שונות היוו הוכחה שאלוהים שוכן באותם מאמינים. לעומת זאת, לרבים בקהל — שהאות לא התחולל דרכם — התברר פתאום כי אין הם הולכים בדרך אלוהים, אלא סוטים מהדרך הישרה וצפויים לעונש.

הנסים העניקו למסר שהיה בכי המאמינים בישוע סמכות של דבר אלוהים שחובה להתייחס אליו. לרבים היה ברור כי התעלמות מהמסר תביא בעקבותיה עונש מאלוהים.

4. בנוסף, כל זה התרחש בחג השבועות הנחשב לחג מתן תורה — מתן דבר אלוהים.

על רקע ההבנה הזו, שנבעה מהמחשבה היהודית, זכה שמעון השליח להקשבתם המלאה של הנוכחים.

הצגת הבשורה ותגובת הקהל

נפתח בסקירה קצרה של הדרשה שבמעשי השליחים ב 14 - 36:

- שמעון השליח מסביר לנוכחים כי ישוע, אשר התהלך ביניהם ועשה נסים לנגד עיניהם, הוא המשיח המובטח מפי הנביאים בתנ"ך.
- אותו משיח ישוע, שהוסגר לידי הצולבים, הרשה זאת כדי למלא את תכנית האלוהים שתוכננה מקדם ונכללה בנבואות התנ"ך.
- ישוע המשיח קם לתחייה — בדיוק כפי שדויד המלך הבטיח.
- ישוע הבטיח לשפוך את רוחו על תלמידיו, "...ואתם השומעים, עדים לקיום הבטחתו. לכן, מה שראיתם הנו הוכחה לאמיתות דברינו!"
- ישוע המשיח, אשר נצלב וקם לתחייה, אכן יושב כעת לימין האלוהים.

מה הייתה תגובת השומעים לבשורה?

מעשי השליחים ב 37:

בְּשִׁמְעָם הַתַּעֲצָבוּ מְאֹד בְּלִבָּם וַאֲמְרוּ לְכִיפֹא וְלִשְׁאַר הַשְּׁלִיחִים: "אֲנָשִׁים אֲחִים, מָה עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת?"

אותם אנשים התעצבו מאוד וכחד מילא את לבם. מכיוון שדחו את ישוע כאשר חי ביניהם, וכעת התברר להם שישוע היה באמת המשיח, הם חשבו שהחמיצו את ההזדמנות להיוושע וכי משפט אלוהים נחרץ עליהם.

מתוך תחושת ייאוש זו נבעה זעקתם לעבר המאמינים בישוע: "אֲנָשִׁים אֲחִים, מָה עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת?" — והנה שמעון השיב והכריז את האמת הפשוטה:

מעשי השליחים ב 38-39:

³⁸ "שובו בתשובה והטבלו איש איש מִמֶּנּוּ בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ לְסֻלְחַת חַטָּאֵיכֶם, וְתִקְבְּלוּ אֶת מַתְּנַת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ; ³⁹ כִּי לָכֵן הִהְבֹּטָחָה וְלִבְנִיכֶם וְלִכָּל הָרְחוּקִים, לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָא לָהֶם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ."

"שובו בתשובה" — כלומר, "לפני כן דחיתם את ישוע וכעת הבנתם שהוא המשיח, לכן קבלו אותו ככפרת חטאיכם, התוודו והיטבלו בשמו!"

אמונה כנה תמיד מלווה בציות, וצעד הציות הראשון הוא טבילה במים.

שמעון השליח עודד את שומעיו: "לא יאיחרתם את הרכבת! לכל מי שיחזור בתשובה, יתוודה על חטאיו ויקבל את ישוע כמושיעו מהחטא, יעמדו הבטחותיו של אלוהים וישועתו גם היום!"

ש י מ ל ב ! שמעון ציווה על הטבילה במים אך לא הזכיר את הטבילה באש. לחוזרים בתשובה מיועדת ברכתו של אלוהים ולא עונש.

איזה פרי נשא אות הלשונות באותו חג שבועות?

מעשי השליחים ב 40-47:

⁴⁰ גַּם בְּמַלְאִים רַבּוֹת אַחֲרוֹת הָעִיד בָּהֶם וְהָאִין בָּהֶם בְּאִמְרוֹ: "הַמָּלְטוּ מִן הַדּוֹר הַסּוֹרֵר הַזֶּה!"

⁴¹ אֵלֶּה שֶׁקִּבְּלוּ בְּרִצּוֹן אֶת דְּבָרוֹ נִטְבְּלוּ, וּבְאִזְרוֹ יוֹם נִוְסְפוּ כְּשֶׁלֶּשֶׁת אֲלָפִים נִפְשׁוֹת. ⁴² הֵם הָיוּ שׁוֹקְדִים עַל תּוֹרַת הַשְּׁלִיחִים, עַל הַהִתְחַבְּרוֹת, עַל בְּצִיעַת הַלֶּחֶם וְעַל הַתְּפִלוֹת. ⁴³ כָּל נֶפֶשׁ נִתְמַלְאָה יְרָאָה, וּמוֹפְתִים וְאוֹתוֹת רַבִּים עָשׂוּ הַשְּׁלִיחִים.

⁴⁴ כָּל הַמַּאֲמִינִים הָיוּ יַחְדָּיו וּבְכָל אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם הָיוּ שֶׁתָּפִים. ⁴⁵ הֵם מָכְרוּ אֶת אֲחֻזּוֹתֵיהֶם וְאֶת רְכוּשָׁם וַחֲלָקוּ אוֹתָם לְכָל אִישׁ כָּפִי צָרְכּוֹ. ⁴⁶ יוֹם יוֹם הִתְמִידוֹ לִהְיוֹת לֵב אֶחָד בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ וְהָיוּ בּוֹצְעִים אֶת הַלֶּחֶם

בְּבִתֵּיהֶם, אוֹכְלִים אֶת מִזְוָנָם בְּשִׂמְחָה וּבְתֵם לֵב ⁴⁷ וּמְשַׁבְּחִים אֶת אֱלֹהִים.
הֵם מֵצְאוּ חֵן בְּעֵינֵי כָּל הָעָם, וְהָאָדוֹן הוֹסִיף עֲלֵיהֶם יוֹם אֶת הַנוֹשָׁעִים.

אות הדיבור בלשונות משך את תשומת לבו של הקהל לבשורה הברורה, ומה שנאמר — אמת מאלוהים — הניע כשלושת אלפים נפשות לחזור בתשובה. הם קיבלו את ישוע כאדונם ומושיעם וכמשיח ישראל המובטח. מיד העידו על אמונתם לעיני שאר הנוכחים בסימן חיצוני — באמצעות הטבילה. בסמוך לבית המקדש היו עשרות מקוואות, ולכן אפשר היה להטביל קהל רב בזמן קצר.

באותו חג שבועות — הנקרא גם "חג הביכורים" (שמות כג 16, לד 22) — ישוע המשיח הבהיר את משמעות החג: "מאמינים אלה הם הביכורים — דהיינו הפרי הראשון. אחריהם יבואו עוד רבים!" ואכן מה"ש פרק ב מסתיים במילים: "וְהָאָדוֹן הוֹסִיף עֲלֵיהֶם יוֹם אֶת הַנוֹשָׁעִים."
כמה פעמים אנחנו מתפללים כדי לראות יותר ויותר אנשים נושעים?

מה עלינו לעשות כדי לראות פרי מבורך בעמלנו למען האדון?

הבה נעשה כפי שעשו המאמינים הראשונים, לאור הכתוב במעשי השליחים ב 47-40, ד 32-37, ו 1-7, טז 1-5; אפסים ד 1-16:
הם התמידו...

- בלימוד הכתובים,
- בתפילה,
- בהתחברות,
- בשירות המשיח באהבה ובאמצעות מתנות הרוח
שאלוהים נתן להם,

"...וְהָאָדוֹן הוֹסִיף עֲלֵיהֶם יוֹם אֶת הַנוֹשָׁעִים."

האירוע בחג השבועות:

א. בחג השבועות, זמן קצר אחרי תקומתו של ישוע המשיח מן המוות, רוח הקודש מילא את המאמינים הראשונים. חיצונית, הדבר התבטא בלשונות כלהבות אשר שגחו עליהם.

ב. המאמינים דיברו בשפות שונות — קיימות וידועות — אותן לא למדו מעולם. כך הדוברים הובנו על-ידי נוכחים רבים. הם לא השמיעו גיבובי מילים בלתי מובנות.

ג. היכולת לדבר בשפות האלה ניתנה למאמינים כראות עיניו של רוח הקודש, ולא לפי בחירתם הם.

ד. האות התרחש לעיני קהל של בלתי מאמינים בישוע.

ה. המסר היה "גדולות האלוהים".

ו. האות הראה שהמאמינים אכן מלאים בשכינת האלוהים וציין שהמסר מכיהם הנו דבר אלוהים.

ז. בעקבות האות העל-טבעי, השליח שמעון-כיפא זכה להזדמנות לחלוק את הבשורה עם מאזינים רבים.

ח. כאשר שמעו והבינו את בשורת האמת מאלוהים, רבים מתוך הקהל האמינו בישוע וחזרו בתשובה.

אם כך, ניתן לומר שאות הדיבור בלשונות נועד להכין את הקרקע להצגת הבשורה ולהתריע מפני דחייתה:

- "אם קיבלת את המסר — נושעת."
- "אם דחית את המסר — דחית את חסדו של אלוהים ואתה צפוי לעונש."

כשנות דור אחד אחרי מאורעות אלה, אכן פקד את הארץ אסון: הרומאים החריבו את ירושלים ואת בית המקדש, הרגו מספר רב מאוד של יהודים והגלו רבים אחרים (ראה לוקס יט 41-44).

תפילתי היא שכל אדם יחקור את דבר אלוהים ויבקש באמונה את כפרת החטאים שאלוהים נתן בישוע המשיח. זאת הדרך היחידה לישועה (מה"ש ד 12; יוח' יד 6; רומ' י 9-10).

כמו כן, אני פונה אל מאמינים בישוע שטרם נטבלו: אנא, בחנו את רצינות אמונתכם, הציגו דוגמה טובה וצייתו לאדון!

קיבלו את הרוח — או לא קיבלו? (ראה יוחנן כ 22-23)

זו שאלה שנשאלת על-ידי מאמינים רבים כשהם קוראים את דברי ישוע בבשורת יוחנן:

²² אחרי אִמְרוּ זאת נִפְחַ עֲלֵיהֶם וְאָמַר לָהֶם: "קִבְּלוּ אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. ²³ כָּל מִי שֶׁתִּסְלַחוּ לוֹ עַל חַטָּאָיו, הֵם יִסְלַחוּ לוֹ; לְכָל מִי שֶׁתִּזְקְפוּ אוֹתָם, יִזְקְפוּ לוֹ."

זה עלול לבלבל, כי הרי לעומת זאת, ביוחנן טז 7, אמר ישוע:

"...אִם לֹא אֵלֶּה, הַמְּנַחֵם לֹא יָבֹא אֲלֵיכֶם; וְאִם אֵלֶּה, אֶשְׁלַח אוֹתוֹ אֲלֵיכֶם."

זאת אומרת שעזיבת ישוע הייתה **התנאי** לביאת רוח הקודש. — הדבר תואם את הבטחתו במעשי השליחים א 8, שבה ישוע התייחס לתקופה שלאחר עלייתו לשמים:

"אָבֵל בָּבוֹא עֲלֵיכֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ תִּקְבְּלוּ כֹחַ וְתִהְיוּ עֲדֵי הַן בִּירוּשָׁלַיִם וְהֵן בְּכָל יְהוּדָה וְשׁוֹמְרוֹן, עַד קֵצָה הָאָרֶץ."

ישנם הטוענים שקיימת סתירה בין הקטע הראשון לבין שני האחרים. מצד אחד ישוע אמר: "קיבלתם את הרוח", אך מצד שני: "המתינו וקבלו אותו בעתיד".

ההסבר הוא כי ישוע המשיח אכן נפח את רוח הקודש על תלמידיו במעמד המצוין ביוחנן פרק כ (כי הוא הרי תמיד דובר אמת). התלמידים היו זקוקים לחיזוק זה כדי לא לאבד את אמונתם בתקופה שחלה בין עלייתו של ישוע לשמים לבין חג השבועות. זוהי תזכורת עבורנו שאפילו להאמין אנחנו לא מסוגלים ללא עזרה מרוח הקודש!

לעומת זאת, כוחו של רוח הקודש נגלה ובה לידי ביטוי בחיי המאמינים במועד שאלוהים קבע עוד מקדם: באחד ממועדי ה' — בחג השבועות, כמתואר במעשי השליחים פרק ב. אלוהים הרי מקפיד לפעול במועדיו כפי שצוינו בתנ"ך.

כך נוכל לזהות את ידו ולא ניפול בידי המטעה.

"בנויים על יסוד הנשליחים ונהנביאים"

(אפס' ב 20)

מבוא לפרק ג

עד כה למדנו על...

- זהותו ותפקידיו של רוח הקודש;
- טבילת המאמינים הראשונים ברוח הקודש;
- הכרזת הבשורה וישועת נפשות כפרי ישיר של טבילת המאמינים ברוח הקודש.

כעת נפנה ל"מתנות", כי הרי זהו נושא הספר שלנו.

כששאל השליח (בקור"א יב 28) ערך רשימה חלקית של מתנות הרוח ושל תפקידים שמאמינים יכולים למלא אך ורק בעזרת רוח הקודש, הוא עשה זאת לפי סדר מסוים. בראש הרשימה העמיד **"שליחים ונביאים":**

אַתֶּם גּוֹף הַמְּשִׁיחַ וְאַיִבְרִיו, אִישׁ אִישׁ לְפִי חֶלְקוֹ. וּמֵהֶם הַקִּים אֱלֹהִים
בְּקֶהְלָה — יְרֵאֲשִׁית שְׁלִיחִים, שְׁנֵית נְבִיאִים, שְׁלִישִׁית מִזְרִים, אַחֲרֵי כֵן
עוֹשֵׂי נִסִּים, אַחֲרֵי כֵן מִתְּנֹת הָרָפוּי, עֲזָרָה לְזוֹלָת, הַנְּהָגָה, וּמִיָּנִי לְשׁוֹנוֹת
(קור"א יב 27-28).

מאחר ששני תפקידים אלה — שליחים ונביאים — הם חשובים במיוחד, הבה
נבהיר בפרק הנוכחי את השאלות...

- מהו שליח?
- מהו נביא?
- האם קיימים שליחים ונביאים בני זמננו?

הנושא רגיש. העולם המשיחי

האוונגלי מחולק לשני מחנות עיקריים
ששונים בדעתם לגבי יישום מתנות
רוח הקודש, בעיקר של מתנות הנבואה
והלשונות.

אני יכול רק לקוות שאלו האוחזים בדעה
השונה משלי יתברכו במידה של סבלנות
שתאפשר להם לעקוב אחר טיעוניי עד סוף
הפרק.

חשוב להזכיר לעצמנו:

חוויות, ואף התרגשות עד כדי שיכרון חושים,
אינן הוכחות לכך שרוח אלוהים אכן מעורב
בנעשה. אמת אלוהים קבועה בכתבי הקודש
ואינה משתנית. לכן, כל פעולה של רוח
הקודש תהיה בהתאם לכתוב — **תמיד!**

שְׁלִיחַ

הַגְדָּרָה

שְׁלִיחַ: אדם שנשלח על־ידי מישהו למלא תפקיד מסוים;
צִיר שְׁלוֹחַ (מילון אבן־שושן).

שאל מנה את תפקיד השליח עם מתנות רוח הקודש כשהוא כתב
על המתנות ועל מטרתן (אפס' ד 7-16).

כל אדם מן השורה יכול להיות שליח בשירות אדם, ארגון או גוף
כלשהו. לעומת זאת, שנים־עשר השליחים שאנו מתייחסים אליהם
בפרק זה — אחד־עשר תלמידי ישוע ושאל השליח — נשלחו אל
העולם כדי...

א. למסור לבני האדם את בשורת הישועה;

ב. למסור מידע שהועלה על הכתב בהשראת רוח
אלוהים ואשר מהווה את כתבי הברית החדשה —
שביחד עם התנ"ך הם דבר האלוהים הכתוב השלם.

לכן ניחנו שליחיו של המשיח בכוחות ובסמכויות מיוחדים שנועדו
לאמת את המסר שבפיהם: "הָרִי אוֹתוֹת הַהֶפֶר שֶׁל הַשְּׁלִיחַ נַעֲשֶׂוּ
בְּקִרְבָּכֶם בְּמִלּוֹא סִבְלָנוּת, בְּאוֹתוֹת וּבְמוֹפְתִים וּבְגִבּוֹרוֹת" (קור' ב יב
12; ראה גם עבר' ב 4-1; מה"ש ב 43; ג 10-1; ד 33; ה 12; יד 3).
שליחים במובן זה של המילה היו רק שנים־עשר, שאותם בחר האדון
ישוע ישירות ובאופן אישי.

שליחי המשיח והמספר "12"

ישוע עצמו בחר את שנים־עשר תלמידיו שנקראים גם "שליחים" בארבע הבשורות. לאחר שישוע הוסגר לידי הרומאים והורשע על־ידי מנהיגי העם, יהודה איש קריות תלה את עצמו ומת (מתי כז 5).

כשישוע הופיע לפני תלמידיו אחרי תקומתו מן המתים, הוא ציווה עליהם להישאר בירושלים עד שיקבלו את רוח הקודש (מה"ש א 4-8).

והנה, בעת שהתלמידים המתינו לקיום ההבטחה לפיה יקבלו את רוח הקודש, שמעון פטרוס (כיפא) הציע לבחור שליח חדש שיחליף את יהודה איש קריות. קבוצת תלמידים שמנתה כ-120 איש — ובתוכם שאר השליחים — קיבלו את הצעתו בחיוב.

הם החליטו יחד שהבחירה תיעשה בשלושה שלבים:

א. קביעת תנאים הגיוניים לבחירת שליח חדש (מה"ש א 21-22);

ב. בחירת שני מועמדים מתאימים על־פי תנאים אלה (יוסף הנקרא בר־שבא והמכונה גם יוסטוס, ומתתיה — מה"ש א 23);

ג. הטלת גורלות לבחירה בין השניים (מה"ש א 26).

לדעתם של השליחים ושל קבוצת המאמינים שאיתם, הטלת הפור הייתה דרך בחירה בטוחה, כי הרי אלוהים הוא זה שקובע את תוצאת הגורלות (משלי טז 33; מה"ש א 24-25).

**האם באמצעות השיטה הזו ניתן היה גם לקבל את התשובה:
"לא בחרתי באף אחד מן השניים"? — את זאת איננו יודעים.**

אף־על־פי שאין כל פסול בשני המועמדים, מועד בחירתם היה למעשה פסול מיסודו. התלמידים בחרו בשליח הנוסף בשעה שרוח הקודש טרם בא עליהם.

ההתמלאות ברוח הקודש התרחשה מספר ימים מאוחר יותר, בחג השבועות, כפי שמתואר במעשי השליחים פרק ב'. בחירתם נראית אמנם הגיונית, אך היא נעשתה ביזמתם של בני אדם ולא הייתה בהכרח כעולה של אלוהים.

אילו הייתה בחירה זו מאלוהים, לא היה האדון ישוע בוחר באופן אישי את שאול התרסי (מה"ש ט) — שהוא כעת השליח מספר 13, כביכול.

כתבי הקודש מלמדים חד משמעית שמספר השליחים הנו 12:

- תחילה המשיח קבע זאת כשבחר את שנים-עשר תלמידיו (מתי י' 4-1);
- כשדיבר על מלכות אלף השנים הוא הבטיח להם: "כִּפְאֵר תִּתְחַדֵּשׁ הַבְּרִיאָה וּבֹן-הָאָדָם יָשִׁיב עַל כִּסֵּא כְבוֹדוֹ, וְתֵשְׁבוּ גַם אַתֶּם עַל שְׁנֵים-עָשָׂר כְּסֵאוֹת לְשִׁפֹּט אֶת שְׁנֵים-עָשָׂר שְׁבָטֵי יִשְׂרָאֵל" (מתי יט 28);
- מהכתוב בספר ההתגלות מתברר שמספר זה אף תקף לנצח. בפרק כא 12-14 מתוארת ירושלים החדשה, עיר האלוהים הנצחית, במילים: "וַיֵּשׁ לָהּ חֹמֶה גְדוֹלָה וּגְבוּהָהּ עִם שְׁנֵים-עָשָׂר שְׁעָרִים... וְשִׁמּוֹת כְּתוּבִים עֲלֵיהֶם — שְׁנֵים-עָשָׂר שְׁבָטֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל... וּלְחֹמַת הָעִיר שְׁנֵים-עָשָׂר יְסֻדוֹת וְעֲלֵיהֶם שְׁנֵים-עָשָׂר שִׁמּוֹת שֶׁל שְׁנֵים-עָשָׂר שְׁלִיחֵי הָשָׁה."

לפיכך, כפי שקיימים רק 12 שבטי ישראל המיוצגים על-ידי 12 שערי העיר בירושלים השמימית, כך קיימים רק 12 שליחים, כמספר היסודות שמתחת לשערי ירושלים השמימית.

מי שמקבל את קיומם של שנים-עשר שבטים בעם ישראל כעובדה היסטורית שלא תשתנה אף פעם (ראה יחז' מז-מח; התג' ז 4-8) אינו יכול לטעון שהיו — או שיהיו בשלב כלשהו בעתיד — יותר משנים-עשר שליחים.

כעת ברור לנו שמתתיה נבחר ללא מעורבות והסכמה של רוח הקודש.

הנלמד עד כה מוביל למסקנות חשובות:

1. מכיוון שמספר השליחים מוגבל לשנים־עשר, ומכיוון שכל אלה מתו עד סוף המאה הראשונה, הרי שתפקיד השליח הסתיים באותה עת — לקראת סוף המאה הראשונה לספירה. לא קמו שליחים נוספים אחרי שاول, ולכן הוא הגדיר את עצמו כ"אַחְרֹן" (קור"א טו 8).
2. כתבי הקודש (אפס' ב 20) מתארים את השליחים כ"יסוד הקהילה". אם כן, לאחר שהיסוד הונח פעם אחת, אין כל סיבה להניחו פעם נוספת.
בסוף המאה הראשונה לספירה הסתיימה כתיבת כל כתבי הקודש. הספר האחרון שהתווסף היה ספר ההתגלות. מהרגע שכתבי הקודש נשלמו ובניית היסודות של קהילת המשיח הסתיימה, סיימו השליחים והנביאים את תפקידם (בנושא הנביאים עוד ארחיב בעמ' 44 ואילך).
3. בראשונה לקורינתים יב 28-31 "שְׁלִיחִים" נמנים עם מתנות רוח הקודש (ראה גם אפס' ד 7-16), והתברר לנו לעיל שמתנת רוח זו אינה ניתנת עוד בימינו. אם כן, ייתכן מאוד שפג גם תוקפן של מתנות אחרות.

סמכותם של שליחי המשיח

הברית החדשה מלמדת שלשליחי המשיח ניתנו סמכויות זהות לאלה של נביאי התנ"ך. בין היתר, השליחים הכריזו על ההתגלויות החדשות שקיבלו כעל דבר אלוהים שמחייב את כל שומעיו. — לראיה:

- איגרותיו של **שואל השליח** כוללות נבואות כגון...

תסל"א ד 13-18 ההילקחות לשמים;

תסל"א ה 10-1 יום ה'; חיים נצחיים בנוכחות המשיח;

תסל"ב ב הופעת צר־המשיח;

קור"א טו פרטים על־אודות תחיית המתים;

- **שמעון כיפא** מנבא בכיפא"א ג 10-13 על יום ה' ועל הבריאה החדשה;
- בספר ההתגלות שנכתב על־ידי **יוחנן השליח** מכורטוט נבואות רבות על־אודות אחרית הימים. הספר כולו הוא למעשה נבואה (**התגל' כב 18**);
- דוגמה נוספת לסמכותם של השליחים להכריז על התגלות חדשה כעל דבר אלוהים ניתנת לנו בדברי **שאל השליח** באפסים ג 4-6:

⁴ בְּשִׁתְקָרְאוֹ תוּכְלוּ לִרְאוֹת אֶת הַבְּנֵי בְּסוֹד הַמְּשִׁיחַ, ⁵ הַסּוֹד אֲשֶׁר בְּדוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים לֹא נֹדַע לְבְנֵי אָדָם, כְּמוֹ שֶׁנִּגְלָה כְּעֵת לְשִׁלְיָחַי וּלְבִיָּאֵי הַקְדוּשִׁים, בְּדֶרֶךְ הָרוּחַ — ⁶ שִׁיְהִי הַגּוֹיִם שֶׁתִּפִּי נִחְלָה, שֶׁתִּפִּי גּוֹף וְשֶׁתִּפִּי הַהִבְטָחָה בְּמְשִׁיחַ יִשׁוּעַ עַל־יְדֵי הַבְּשׂוּרָה.

בפסוק 10 השליח הסביר לקוראיו שה"סוד" שאותו הוא גילה כעת היא הקהילה — ליתר דיוק: העובדה שהקהילה מורכבת מיהודים וגויים גם יחד. נתון זה היה בהחלט מהפכני (**ראה מה"ש כב 21-22**), וסי' שקם להכריז בכני קהל יהודי שמשיח ישראל בא כדי להושיע גם את הגויים, מוטב היה שיבוא עם הוכחות מוצקות שלא ישאירו ספק בסמכותו. כך אכן באו שליחי המשיח (**קור"ב יב 12**; **עבר' ב 4**).

- על השליח **שמעון כיפא** כתוב (**מה"ש ה 15-16**) שסמכותו לרפא הייתה כה ידועה...

¹⁵ עַד כִּי נִשְׂאוּ אֶת הַחוּלִים אֶל הָרְחוּבוֹת וְשָׂמוּ אוֹתָם עַל מְטוֹת וּמִצָּעִים כְּדִי שֶׁיָּבֹאוּ כִּיפָא אֶפְלוּ רַק צֵלוּ יֵצֵל עַל כְּמָה מֵהֶם. ¹⁶ גַּם הַמּוֹן הָעֵם מִן הָעָרִים הַסְּמוּכוֹת לִירוּשָׁלַיִם נִקְבְּצוּ כְּשֶׁהֵם נוֹשְׂאִים חוּלִים וּמַעֲנִים עַל־יְדֵי רוּחוֹת טְמְאוֹת, וְכָלֶם נִרְפְּאוּ.

שים לב לסוף המשפט: "כלם נרפאו!"

במונחים של היום משמעות הדבר היא: "השליח מבקר בבית החולים 'הדסה' בירושלים. הוא אינו עולה שם על במה עם מיקרופון ביד, והוא אינו מוקף בצוות של שומרי־ראש, סדרנים ועוזרים. הוא עובר במחלקה האונקולוגית וכשביקורו מסתיים, כל חולי הסרטן משתחררים הביתה כשהם בריאים לחלוטין, ללא צורך בהמשך טיפול תרופתי או בהקרנות."

כך הוכחה סמכותם של שליחי ישוע המשיח.

שליחי הקהילה (קור"ב ח 23)

הכינוי היווני "אַפּוֹסְטוֹלוֹס" (ἀπόστολος — שליח) ניתן לבעלי תפקידים שונים. במקור הוא ציין אדם שנשלח לייצג את האינטרסים של השליט. הוא הוסמך לדבר בשם שולחו ולהכריז מהו רצונו.

גם המילה העברית "שליח" מתארת אנשים שונים:

- **"שליח"** הוא אחד משנים־עשר היהודים שישוע המשיח בחר באופן אישי ושלח אותם להכריז את בשורתו;
- **"שליח"** הוא גם רוכב קטנוע שמביא לביתנו את הפיצה שהזמנו;
- **"שליח"** הוא מאמין שנשלח על־ידי קהילתו כדי לבשר את בשורת ישוע בארצות רחוקות. ישנה מילה שאולה מהלועזית שמציינת את התפקיד הזה בדיוק, ובו בזמן מבדילה את נושא הכינוי באופן ברור משנים־עשר השליחים. אך לדאבונו היא קיבלה בשנים האחרונות קונוטציה שלילית בחברה הישראלית: המילה "מיסיונר" (היא גזורה מהמילה mission שמשמעותה בהקשר זה "משימה", "שליחות").

זה מביא אותנו לקבוצה נוספת של שליחים שהיו קיימים בימי הברית החדשה: שליחי הקהילה. אנו כוגשים אותם ב...

מה"ש יד 14: "בְּאֶשֶׁר שָׁמְעוּ זֹאת שָׂאוּל וּבְרִנָּבָא הַשְּׁלִיחִים, קָרְעוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם..."

בר־נבא לא נכלל עם שנים־עשר השליחים, אך הוא בכל זאת זוכה כאן לכינוי "שליח", כי הוא ושאוּל נשלחו על־ידי הקהילה באנטיוכיה לבשר את הבשורה.

רומים טז 7: "דָּרְשׁוּ בְּשָׁלוֹם אֶנְדְּרוֹנִיקוֹס וַיּוֹנִיס, בְּנֵי־עַמִּי שֶׁהָיוּ אֵתִי בַּמֶּאֱסָר; נִכְבָּדִים הֵם בְּקֶרֶב הַשְּׁלִיחִים וְגַם הָיוּ בְּמִשְׁיַח לִפְנֵי."

שאוּל עצמו קורא כאן למבשרים אחרים "שליחים".

גלטים א 19: "אַחֲרֵי מִן הַשְּׁלִיחִים לֹא רָאִיתִי, זֹלָתִי אֶת יַעֲקֹב אָחִי אֲדֹנָיִי" (תרגום דליטש).

כאן נקרא יעקב, אחיו למחצה של ישוע, "שליח". יעקב לא נמנה עם שנים־עשר השליחים, ובכל זאת הייתה לו "שליחות" חשובה: הוא שימש כמנהיג הקהילה בירושלים.

פיליפיים ב 25: "חֲשַׁבְתִּי לְנַחוּץ לְשַׁלַּח אֲלֵיכֶם אֶת הָאָח אֶפְפְּרוֹדִיטוֹס, שֶׁתִּפֹּי לַעֲבֹדָה וּלְמַעֲרָכָה וְגַם שְׁלִיחָכֶם."

אֶפְפְּרוֹדִיטוֹס נשלח על־ידי קהילת פיליפיי כדי להביא לשאוּל העצור ברומא תרומה כספית. זוהי עוד דוגמה שבה הטקסט היווני משתמש במילה "אַפּוֹסְטוֹלוֹס" כדי לציין שליח של קהילה מקומית.

על בסיס הממצאים שלנו מכתבי הקודש עד כה,
**איך עלינו לנהוג בימינו כאשר אדם מציג את
עצמו כשליח במובן הרוחני?**

תחילה עלינו לבקש הבהרה: האם הוא רואה את עצמו כממשיך דרכם, תפקידם וסמכותם של שנים־עשר שליחי השֶׁה? במידה והוא עונה בחיוב יש להסביר לו כי לא נשארה אבן יסוד בירושלים השמימית שיכולה לשאת את שמו. ישנן רק 12 אבנים כאלה, ועל כולן כבר חרוט שם של שליח. כל העמדות תפוסות לנצח (התג' כא 14).

אם הוא מתעקש בטענתו יש להרחיקו מהקהילה, כי הוא טועה ומטעה.

לעומת זאת, אם הציג את עצמו כ"שליח" וכוונתו שנשלח מטעם קהילה אחרת או ארגון משיחי, סביר להניח שהוא אחינו במשיח, שכן כל מאמין נמצא בשליחות מאת האדון ישוע: נשלחנו לבשר את בשורת המשיח ולחיות בקדושה. נקראנו להיות "שגרירי המשיח" ו"איגרת כתובה שכל אדם קורא" (קור"ב ה 20, ג 2).

ישוע עצמו מסכם את שליחותנו במילים: "כִּי יֵאָרָא נָא אוֹרְכֶם לְפָנַי בְּנֵי אָדָם, לְמַעַן יֵרְאוּ אֶת מַעֲשֵׂיכֶם הַטּוֹבִים וַיִּכְבְּדוּ אֶת אֲבִיכֶם שְׁבַשְׁמִים" (מתי ה 16).

על מנת לקבוע האם קיימים נביאים בני זמננו, הבה נפתח בהגדרות של המילים "נביא", "נבואה":

נביא (מילון אבן-שושן):

1. חוזה, מי שמשמיע דברי נבואה וחזון, מוסר ותוכחה בשם אלוהים; מגיד עתידות: "ולא קם נביא עוד בישראל כמשה" (דבר' לד 10). "וידע כל ישראל... כי נאמן שמואל לנביא ליהוה" (שם"א ג 20). "אליהו הנביא" (מל"א יח 36). "אשר דבר ירמיהו הנביא" (ירמ' כה 2). "נביאי הפעל... ונביאי האשרה" (מל"א יח 19).

2. דובר, נואם: "ואהרן אחיד יהיה נביאך" (שמות ז 1, ד 10-17). בפסוק הזה אהרון, אחיו של משה, נקרא "נביא" כי הוא אמר את דברי משה במדויק אך ללא הגמגום.

אם כן, מדובר באדם אשר קיבל מסר מאלוהים ומוסר אותו במדויק (במילים ואף במעשים) לבני האדם שאליהם נשלח.

נבואה (מילון אבן-שושן): [סן נבא; נביא]

1. דברי הנביא, חזון, השמעת דברי חזון לעתיד הקרוב או לאחרית הימים: "נבואת אחיה השילוני" (דהי"ב ט 29). "כל הנבואות

הָרַעוֹת וְהַקְשׁוֹת שֶׁנִּתְּנָא יִרְמְיָהוּ בָּאוּ עָלָינוּ" (מדרש רבה, מגילת שיר השירים, פרק ג, פירוש לפסוק 4 "כמעט שעברתי...").

2. הַגְּדַת עֲתִידוֹת: "וְאֶפְיָרָה וְהָנָה לֹא אֱלֹהִים שְׁלָחוּ, כִּי הִנְבֹּאָה דְּבַר עָלִי, וְטוֹבְיָה וְסַנְבֶּלֶט שְׁכָרוּ" (נחמ' ו 12).

במקרה של דברי נביא אמת (להבדיל מנביא שקר), מדובר במסר שניתן מאלוהים לבני אדם בנוגע לעתיד, והוא נאמר מפי משרת אלוהים. הנבואה כוללת נתונים ברורים ומדויקים על־אודות אירוע או אירועים שעתידים להתרחש, כך שהאדם או העם להם ניתנה הנבואה יכולים למדוד את דיוקה ולוודא שמוצאה אכן מפי אלוהים.

מזירת הנבואות

א. • להודיע לבני אדם את תכנית אלוהים, על מנת שישכילו ויתמידו לחיות לפי רצונו.

• להאיר לילדי אלוהים את דרך האמת (עמוס ג 7: "כִּי לֹא יַעֲשֶׂה אֲדֹנִי יְהוָה דְּבַר, כִּי אִם גֵּלָה סוֹדוֹ אֶל עַבְדִּי הַנְּבִיאִים"); (ברא' יח 17: וַיְהוֶה אָמַר: "הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה?").

ב. לגרום לחוטאים לחזור בתשובה כנה לאלוהים (תהלי' קיט 105; זכר' א 3-6; יונה; ישע' נח 1, מ 1-2, סב 6; יחז' כב 2, סג 10, ג 17, לג 7-9; מיכה ג 8; ירמ' ו 17; כיפא"ב א 19-21).

ג. להדגיש את אלוהותו, את ריבונותו ואת בלעדיותו של אלוהי התנ"ך והברית החדשה (מל"א יח 36-37; שמות ו 29 - ז 7; ישע' מא 21-29, סב 9, מג 13-13).

ד. לעודד בני אדם להאמין באלוהים ולהאמין למשרתיו נושאי דברו (קור"ב יב 12; עבר' ב 1-4).

ה. למלא את לבותיהם של בני אלוהים בביטחון, שלום ושלווה כשהם פועלים על־פי רצונו בחייהם (ישע' ז 7-9; דהי"ב כ 20).

התורה ציוותה על בניה לבחון כל נביא וכל נבואה. להלן שבעה מאפיינים שעל־פיהם ניתן לזהות נביא אמת:

א. נביא אמת לעולם לא מבסס את אמירותיו על העלאה באוב, אסטרולוגיה ומעשי כישוף אחרים. מקור מסריו תמיד באלוהים עצמו (דבר' יח 9-14; יחז' יב 24; מיכה ג 7; כיפא"ב א 20-21).

ב. נביא אמת לעולם לא "מפברק" מסרים כדי להיות מקובל על שומעיו (ירמ' ח 11, כח 8-9; יחז' יג 9-10). לעומת זאת, נביאי שקר נוהגים להכריז "נבואות" שמבטיחות להם את אהדת הקהל ורווח כספי (מיכה ג 5-6, 11). נביא אמת תמיד ידבר את דבר אלוהים הטהור, גם אם יסבול כתוצאה מכך בוז, הפסד והתנגדות עד כדי תקיפות פיזיות.

ג. נביא אמת יחיה חיי מוסר וטוהר. ישוע אמר שניתן להבדיל בין נביא אמת לבין נביא שקר על־ידי "פירותיהם", דהיינו על־ידי טיב דבריהם ומעשיהם (ישע' כח 7; ירמ' כג 11; הושע ט 7-9; מיכה ג 5, 11; צפנ' ג 4; מתי ז 15-20).

ד. נביא אמת מוכן לסבול למען הכרזת המסר שאלוהים שם בפיו (מל"א כב 27-28; ירמ' לח 4-13; יחז' ג 9-4).

ה. מסרו של נביא אמת תמיד תואם את דבר אלוהים הכתוב, הכולל את נבואותיהם של נביאי אמת אחרים (ירמ' כו 17-19). דבריו של נביא אמת לעולם לא סותרים התגלות קודמת מאלוהים, אלא הם משתלבים עם דבר אלוהים הידוע ובונים עליו (דבר' יג 1-4).

ו. כשנביא אמת מנבא מאורע עתידי, חיזויו מראש יתקיים בדיוק של מאה אחוזים (דבר' יח 21-22). הוא הרי מדבר בשם אלוהים, ואלוהים אינו טועה לעולם. הצלחה של 25% — כמקובל אצל "נביאים" בני זמננו — ואפילו טעות באחוז אחד בלבד, מעידים על החוזה כנביא שקר. בימי התנ"ך, נביא שכזה הוצא להורג בסקילה (דבר' יח 20).

ז. דבריו של נביא אמת בתנ"ך אומתו לעתים על-ידי נסים (שמות ה-יב). אמנם אותות על-טבעיים הם לא בהכרח הוכחה שמדובר בנביא אלוהים, כי הרי ידועים מקרים שבהם גם נביאי שקר חוללו נסים, ועוד יעשו כך בעתיד (שמות ז 10-12, ח 1-3; מרקוס יג 22; תסל"ב ב 9). מסיבה זו הוסיף משה מדדים נוספים מעבר למבחן האות העל-טבעי:

- מה שמכריע הוא **תוכן** המסר, לא הנס הנלווה אליו;
- נביא אמת ידבר אך ורק בשם אלוהים, והוא לא ימשוך תשומת לב או כבוד לעצמו; הוא אינו רואה בנבואותיו מקור לרווח כלכלי (מל"ב ה 15-16);
- דבריו יועדו תמיד לקרב את שומעיו לאלוהים ולא להרחיקם ממנו (דבר' יג 2-5).

בדרכים אלה מגן אלוהים על עמו משרלטנים המונעים על-ידי תאוותם וגאווותם או על-ידי השטן. דבר אלוהים ברור מאוד בנוגע לגורל נביאי שקר — כאלו שנבואתם לא התגשמה, או שניסו להסיט את ילדי אלוהים מהדרך הישרה: דינם סקילה (דבר' יג, יח).

בימינו בתי המשפט אינם פועלים על-פי כל הכתוב בכתבי הקודש. לנו נותרה האחריות להזהיר את בני הקהילה מנביאי שקר שזוהו, וכך לוודא שהקהילה לא תהיה חשופה יותר להשפעתם הרעה.

סמכות הנבואה

נביאי התנ"ך יכלו להגיד במלוא הסמכות: "כֹּה אָמַר יְהוָה!" הם הוסמכו להכריז על חידושים ותוספות למכלול שהיה ידוע בימיהם כדבר אלוהים — דהיינו התורה, ספרי הנביאים שכבר נכתבו וחלק מן הכתובים. — נקח לדוגמה את ירמיהו. בפרק לא 31-32 הוא ניבא:

"הִנֵּה יָמִים בָּאִים, נֹאֲמֵם יְהוָה, 'וְכָרַתִּי אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל וְאֶת בֵּית יְהוּדָה בְּרִית חֲדָשָׁה.³² לֹא כְבֻרִית אֲשֶׁר כָּרַתִּי אֶת אֲבוֹתָם...'

ירמיהו חזה כאן שיהיה שינוי בברית, דהיינו שינוי בתורה. עד כה נראתה תכנית אלוהים עם עמו ישראל מותווית בכיוון מסוים, אך נבואת ירמיהו גלתה שצפוי שינוי כיוון קיצוני. השינוי בכיוון היה כה קיצוני שעם ישראל לא היה מוכן לקבל אותו כשהוא סוף־סוף התרחש עם ביאתו של ישוע המשיח לעולם ועם כריתת הברית החדשה בדמו. עד היום אותו שינוי בברית ובתורה אינו מתקבל על־ידי רוב העם, וזאת אף־על־פי שנבואת ירמיהו כתובה בכל עותק של התנ"ך היהודי.

ואיך ירמיהו הוכיח שיש לו אכן סמכות לדבר בשם אלוהים ולהכריז על שינוי כה קיצוני?

הוא הוכח כנביא אמת בצמוד למועד בו ניבא על הברית החדשה שתבוא:

עלינו לזכור שהיה זה ירמיהו שחזה מראש כי גלות בבל תארך שבעים שנה. נבואה זו ניתנה לטווח קצר יחסית, היא הייתה נחלת הכלל לאורך תקופת הגלות (דניאל 2 ט), וכעבור שנות דור היו כל עם ישראל עדים להתגשמותה המילולית והמדויקת. הוכחה זו של ירמיהו כנביא אמת הייתה אמורה להסיר כל ספק שגם נבואתו לגבי הברית החדשה תתקיים בדיוק מושלם.

דברי מוסר ותעבחה

אם נבקש היום מאדם כלשהו להגדיר לנו מהו או מיהו "נביא", התשובה תהיה: "נביא הוא אדם שמנבא את העתיד". מעטים זוכרים כי נביא בתנ"ך היה בעיקר "קִי שְׁמַשְׁמִיעַ דְּבָרֵי מוֹסֵר וְתוֹכַחַה בְּשֵׁם אֱלֹהִים", ולעתים היה כשוט "דוֹכֵר וּנְאֻם" (אבן־שושן). הנה לנו מספר דוגמאות:

שמואל הנביא לא הרבה לנבא את העתיד (שם"א י 1-8, יג 14, טו 28). תפקידו לאורך כל חייו היה לשפוט בין בני עמו וללמד אותם את דבר אלוהים ואת רצונו (שם"א ז 15-17). בפרק יב 23 שמואל עצמו מזכיר לבני העם

שעיסוקו העיקרי היה בתפילת הפגעה עבורם ובהוראת ה"דרך הטובה והישרה" של אלוהים.

אלוהו הנביא ניבא את מותם של אחאב ואיזבל (מל"א כא 19-24) והודיע מראש מה יהיו תוצאות הנסים שעמד לחולל (ראה למשל מל"א יז 1, 14); מלבד מקרים אלה, לא עסק ב"נבואה" במובן של חיזוי מאורעות עתידיים. אך לאלוהו היו תלמידים, לפחות בערים בית־אל ויריחו, וייתכן גם במקומות נוספים (מל"ב ב 3, 5). קבוצת התלמידים ביריחו בלבד מנתה מעל 50 איש (מל"ב ב 16). זאת אומרת שאלוהו הנביא היה בעיקר **מורה**.

אלישע הנביא חזה את העתיד לטווח קצר במספר מקרים (מל"ב ו 32, ז 2-1, ח 12-13, יג 17), והוא חולל נסים רבים. אך גם הוא עסק בהוראת דבר אלוהים. חלק מנסיו אף נעשו לטובת תלמידיו (מל"ב ד 38-44, ו 7-1).

אם כן, חשוב מאוד לזכור שכבר בתקופת התנ"ך תפקיד הנביא כלל הוראה, הדרכה והשמעת דברי מוסר ותוכחה. אף בין הנביאים הבולטים היו אלה שחיזו העתיד הווה רק חלק יחסית זניח מפעילותם.

נביאים בתקופת הברית החדשה

האם כל ההגדרות הנ"ל גם נכונות לגבי הנביאים שבספר הברית החדשה?

בוודאי שכן! הדרישות מנביא והמבחן של נביא־אמת לא יכולים להשתנות: מה שהוא אומר בשם אלוהים חייב להיות ללא טעות.

גם בברית החדשה ישנה הגדרת תפקיד ברורה לנביא:

באפסים ד 11-16 שאול השליח מציין שישוע המשיח העניק למאמינים מתנות חסד, והן מכורטות כ...

"שְׁלִיחִים, נְבִיאִים, מְבַשְּׂרִים, רוֹעִים וּמְזִרִים."

מתנות חסד אלה ניתנו...

"כְּדִי לְהַכְשִׁיר אֶת הַקְדוּשִׁים — אֶת הַמַּאמִּינִים בִּישׁוּעַ — לְעֲבֹדַת הַטָּהוֹרָה, לְבִנְיַת גּוֹף הַמְּשִׁיחַ."

ואיך מלאו נביאי הברית החדשה את תפקידם בפועל?

?

חיזוי והודעת העתיד

1.

בספר הברית החדשה מתוארים לנו רק מקרים בודדים בהם ניכאו אנשים **במובן הקלאסי**, דהיינו חזו מראש מאורעות עתידיים:

- **יוחנן השליח** כתב את ספר ההתגלות, שהוא אחד הספרים הנבואיים החשובים ביותר בנושא חזון אחרית הימים;
- **שאול השליח** כתב בשתי אגרותיו לתסלוניקים פרטים על אחרית הימים שהם בגדר נבואה (**תסל"א ד 13-18; תסל"ב ב**);
- מאמין בשם **אגבוס**, שזוכה לכינוי "נביא", חזה מראש הן את תקופת הרעב שפקדה את הארץ בזמן הקיסר קלאודיוס והן את מאסר שאול השליח בירושלים (**מה"ש יא 28, כא 10-11; ראה גם כ 23**).

מתן הוראות אלוהיות בקביעת החלטות

2.

מה"ש יג 1-2: שליחת שאול ובר-נבא למסע בישור;

גלטי ב 2: "עֲלִיתִי לְשֵׁם עַל־פִּי הַתְּגָלוֹת שֶׁקִּבַּלְתִּי"

חינוך המאמינים על־ידי עידוד והפצרה

ברוב המקרים בהם אנחנו רואים את נביאי הברית החדשה בפעולה הם...

א. מכריזים את בשורת המשיח ומלמדים ומפרשים את דברי התנ"ך:

מה"ש יג 1: נביאים ומורים היו בקהלה אשר באנטיוכיה:
בר־נבא, שמעון הנקרא נִיגֶר, לוקיוס הקירני, מנחם
אשר גדל עם הורדוס שר הרבע, ושואל.

כסוק זה אינו מבדיל בין נביא ומורה. כל החמישה נקראים הן "נביאים" והן "מורים". ידוע לנו ששואל ובר־נבא בעיקר לימדו. מכאן ניתן להסיק שהמושג "לנבא" בברית החדשה יכול לתאר צורה מסוימת של לימוד והוראה (ראה גם פירוש לקור"א יד 1-4 בעמ' 97: "מדוע שואל רצה..." ואילך).

ב. משמיעים מסר של עידוד:

מה"ש טו 31-32: כְּשֶׁקְרָאוּ הָאֲחִים אֶת הָאֲגֵרֶת נִתְמַלְאוּ
שִׂמְחָה עַל הָעֵדוּד. ³² וַיְהוּדָה וְסִילָא, שֶׁהָיוּ גַם נְבִיאִים,
עוֹדְדוּ אוֹתָם בְּמִלִּים רַבּוֹת וְחִזְקוּ אוֹתָם.

קור"א יד 3: הַמִּתְנַבֵּא מְשַׁמֵּיעַ לָאֲנָשִׁים דְּבָרִים שֶׁתְּכַלִּיתֶם
לְבָנוֹת, לְעוֹדֵד וּלְנַחֵם.

האם מובן הפסוק הנ"ל הוא שבקהילת קורינתוס היו נביאים?

1. בעת כתיבת האיגרת כתבי הקודש טרם נחתמו. לא כל ספרי הברית החדשה הועלו על הכתב, ונבואות חדשות יכלו עדיין להיאמר. לכן היה מקום לנביאים כמו ישעיהו וירמיהו, ועובדה שהשליחים המשיכו לנבא ולכתוב איגרות שנכללו בכתבי הקודש. ספר ההתגלות, אחד הספרים הנבואיים החשובים ביותר, נכתב לקראת סוף תקופת השליחים.

השלמתה ותפוצתה של הברית החדשה הובילה לכך שאין עוד צורך בתפקיד "הנביא" במובן של מי שמשמיע התגלות חדשה ומנבא את העתיד.

2. אך הטקסט בקור"א יד 3 מבהיר דבר נוסף:

לאחר חתימת הכתובים ועד ימינו, המילה "מִתְנַבֵּא" מתייחסת לאדם המלמד את דברי הנבואה שבכתבי הקודש בדרך ראויה שמניבה **עידוד, נחמה ובנייה רוחנית** לכל שומע.

מורה שמלמד את הטקסטים הנבואיים מתואר בפסוק זה כ"מִתְנַבֵּא", גם אם לא ניתנות לו נבואות חדשות כפי שניתנו לנביאי התנ"ך. הוא אינו משתמש בדבר אלוהים כדי להבליט את עצמו ולנכח את גאוותו — כפי שעשו בני הקהילה בקורינתוס.

הפסוק גם יכול לתאר מקרה בו רוח אלוהים מעניק חכמה, הבנה והבחנה בנוגע לנושא מסוים או לפתרון בעיה ספציפית, והתוצאה תהיה עידוד ונחמה.

רוח הקודש שוכן בכל מאמין ומעניק לו את היכולת להבין ולהפנים אמיתות מדבר אלוהים. כאשר אנו מבינים דבר מסוים, מבחינים נכון או נותנים עצה נכונה במקרה כלשהו, הדבר אינו הופך אותנו לנביאים.

דוגמה מחיי הקהילה:

בתקופה בה התפללנו לדעת את רצון אלוהים בקשר לרכישת מבנה לקהילתנו, חיכינו בכל יום להדרכת רוח הקודש ולתשובת אלוהים.

תשובתו באה בערוצים שונים:

- הבנו שהמשך פעילויות הקהילה מצריך מקום קבוע, והתחלנו בחיפוש אחר מבנה או מגרש לבנייה.
- נדרשנו לצאת מהמקום בו התאספנו, וזאת בשל איום מצד גורמים דתיים על המוסד שממנו שכרנו מקום.
- שכרנו מבנה אחר, ובמהרה התברר שמקום חדש זה צר מלהכיל את כל הפעילויות החשובות שנחוצות לחיי הקהילה.

- בני הקהילה היו בדעה אחת שאנו צריכים לרכוש מקום משלנו.
- הם נתנו בהקרבה למימון הפרויקט, עוד זמן רב לפני שנמצא מבנה מתאים.
- אלוהים מילא את לבנו בשלום והסיר כל חשש.
- נמצא מבנה מתאים, הן מבחינת הגודל והמיקום והן מבחינת הרישוי שמאפשר הפעלה כמרכז קהילתי.
- מהלכי הרכישה נעשו בשלווה.
- חברים מאמינים מקהילות ברחבי העולם הביעו גם הם את שכנועם בנכונות דרכנו.
- תהליך רכישת המבנה לקהילה לווה בברכה רבה. אלוהים סיפק את הסכום המלא ולא היה צורך בהלוואות או כניסה לחובות. כעת אנו יכולים לפעול במבנה הקהילה באופן חוקי, ללא הפרעה וללא אימים.

מבחינתנו, קיבלנו תשובה חיובית מאלוהים.

האם פנינו לנביא כלשהו? — לא! — האם הבנתנו את רצון אלוהים ובחירת הדרך הנכונה הפכה אותנו לנביאים? — לא!
רוח הקודש פועל תמיד בילדיו — גם היום. הוא מנחה אותנו לדעת את רצון אלוהים כשאנו כורעים ברך לפניו בתפילה ומבקשים באמת ובטוהר על־פי רצונו.

סיכום ביניים

כאשר דבר אלוהים השלם בידינו, אנו לא זקוקים לעוד ירמיהו או ישעיהו.

- אנו זקוקים למורים ענווים ובקיאים בכתובים, למען יורו בדיוק את משמעות דברי ירמיהו, ישעיהו ושאר הנבואות שבדבר אלוהים.

- אנו זקוקים לילדי אלוהים נאמנים שחיים בטוהר ובקדושה, לאחים ולאחיות בוגרים מבחינה רוחנית. אלה יהיו מסוגלים "לשמוע" את הדרכת אלוהים — את תשובתו לתפילותיהם — ולהעביר אותה לשאר ילדי אלוהים באמת ובענוה.

במילים פשוטות, בימינו המובן של המילה "להתנבא" בקור"א פרק יד הוא שילוב של...

- הבנת הפסוקים הנבואיים שבכתבי הקודש;
- החכמה והיכולת להעביר הבנה זו לשאר המאמינים בבהירות ובצורה שמניבה עידוד, נחמה ובנייה רוחנית;
- הדרכה מיוחדת, הארה של חכמה, בינה ודעת שניתנות על-ידי רוח הקודש ושעוזרות למאמין להתייחס נכון לנושא או מאורע אקטואלי כלשהו.

אל לנו להתפלא! הביטויים הללו היו בשימוש כבר בספר דברי הימים־א פרק יב 33:

"ומבני יששכר יודעי בינה לעתים, לדעת מה יעשה ישראל. ראשיהם מאתים, וכל אחיהם על פיהם."

כאשר שבטי ישראל רצו להמליך את דויד בחברון הם שלחו אליו אנשי מלחמה — אלפים רבים מכל שבט — כדי להביע את תמיכתם בו. רק שבט יששכר לא שלח חיילים, אלא מאתיים מנהיגים יודעי דבר אלוהים. אותם נבחרים משבט יששכר היו ידועים כלמדנים הבקאים בתורת אלוהים. לכן הם ידעו את רצון אלוהים והבינו את תכניתו לעתיד. שים לב כי הנציגים מבני יששכר לא כונו "נביאים" אלא "יודעי בינה".

דויד המלך נעזר בהם כדי לדעת אם מהלכיו תואמים את רצון אלוהים ולוודא שדרכיו אינן נוגדות עקרונות הכתובים בתורת אלוהים. הימצאות מאתיים החכמים הללו משבט יששכר לצד דויד הבטיחה שהחלטותיו תהיינה רצויות בעיני אלוהים, יחסכו בחיי אדם במלחמה ויובילו לברכה ולהצלחה לכלל העם.

האם ישנם היום שליחים ונביאים?

יסוד השליחים והנביאים

שני קטעים בכתובים יעזרו לנו לעשות סדר בנושא הנדון:

1. אפסים ב 19-22:

¹⁹ לִכְן אֵינְכֶם עוֹד זָרִים אֹתוֹשְׁבִים נְכָרִים, אֶלָּא בְנֵי
עִירָם שֶׁל הַקְדוּשִׁים וּבְנֵי בֵּית אֱלֹהִים; ²⁰ בְּנוּיִים עַל
יְסוּד הַשְּׁלִיחִים וְהַנְּבִיאִים, וְהַמְּשִׁיחַ יֵשׁוּעַ עֲצָמוֹ הוּא
אֲבֹן הַפִּנֶּה. ²¹ בּוֹ כָּל הַבְּנוֹן מִחֻבֵּר יַחַד וְגָדֹל לִהְיוֹת הַיֵּכָל
קֹדֶשׁ לַיהוָה; ²² וּבּוֹ גַם אַתֶּם נִבְנִים יַחְדָּיו לַהֲיוֹת מִשְׁפֹּן
אֱלֹהִים עַל-יְדֵי הָרוּחַ.

שאל השליח מלמד כאן כי השליחים ונביאי התנ"ך הם "אבני היסוד" של הקהילה. מונח זה בא בהשאלה משיטת הבנייה העתיקה:

קודם כל הונחה "אבן הפינה", אבן היסוד הראשונה, הגדולה והכבדה מכולן, שהוותה אחת מפינות הבניין (לא לכלכל בין

אבן הפינה לבין "אבן הראשה", האבן העליונה והאחרונה בבניית קשת). אבן הפינה הייתה נקודת הייחוס שממנה נלקחו כל המדידות להמשך בניית הבניין. — ומיהו "אבן הפינה" של הקהילה? — "הַמְשִׁיחַ יְשׁוּעַ עֲצָמוֹ הוּא אָבֶן הַפִּינָה."

כשלב שני בבנייה הונחו "אבני היסוד" (**ראה התג' כא 14**) — השורה התחתונה של אבנים גדולות וכבדות שקבעה את מתאר המבנה. שורת אבנים אלה, יחד עם אבן הפינה, הוותה יסוד לקירות החיצוניים של הבניין. — ומי הם "אבני היסוד" של הקהילה? — "הַשְּׁלִיחִים וְהַנְּבִיאִים".

השלב השלישי הוא בניית הקירות, כשהבניין גדל — שורת אבנים על שורת אבנים — סן היסוד כלפי מעלה. קהילת המשיח נבנית מ"אַבְנֵי חַיִּוֹת" (**כיפא"א ב 5**), והם "בְּנוֹיִים עַל יְסוֹד הַשְּׁלִיחִים וְהַנְּבִיאִים". — ומי הם אותן "אבנים חיות"? — אתה, אני, כל מאמין בישוע שהצטרף לקהילת המשיח, החל מחג השבועות במעשי השליחים פרק ב ועד היום.

2. אִיקוֹרִינְתִּים ג 10-11:

¹⁰ כְּפִי חֶסֶד אֱלֹהִים שְׁנַתֵּן לִי הַנְּחָתִי יְסוֹד כְּבִנְאֵי חָכֶם, וְאַחֵר בּוֹנֶה עָלָיו. אֲבָל יִשְׁגִּיחַ כָּל אֶחָד בֵּיצֵד הוּא בּוֹנֶה, יי כִּי אִישׁ לֹא יוּכַל לְהִנָּיֵחַ יְסוֹד אַחֵר זולָתִי הַיְסוֹד שֶׁהֵנַח, וְהוּא יְשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ.

שאלו השליח לא רק ראה את השליחים עצמם כאבני היסוד של הקהילה, הוא גם הבין את שירותו כשליח כעבודת בניית היסודות. כל אלה שבאו אחריו יכלו רק לבנות על "הַיְסוֹד שֶׁהֵנַח". הם יכלו לבנות את שורת האבנים השנייה והשלישית וכן הלאה, אבל "אִישׁ לֹא יוּכַל לְהִנָּיֵחַ יְסוֹד אַחֵר". — "הַיְסוֹד [כבר] הֵנַח, וְהוּא יְשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ", ואם מישהו מנסה להזיז או להחליף את אבן הפינה הזו, הוא ימוטט את הבניין כולו.

ש י מ ל ב לשני דברים חשובים שהשליח עושה בפסוקים אלה:

א. הוא מגדיר את השליחים והנביאים כ"יסוד" ואת עבודת השליחים כ"הנחת יסוד". בעשותו כן הוא למעשה מגביל את סווח התוקף לשני תפקידים אלה: כל עוד נמשך הנחת היסוד של קהילת המשיח;

ב. הוא מעמיד את "הַשְּׁלִיחִים וְהַנְּבִיאִים" כמקשה אחת (והוא עושה זאת פעם נוספת באפסים ג 5, כשהוא מדבר על הסוד שנגלה "לְשְׁלִיחָיו וְלַנְּבִיאָיו הַקְּדוּשִׁים" של ישוע המשיח). שניהם יחד מהווים יסוד אחד, והוא דבר אלוהים — כתבי הקודש.

מסיבה זו אמשׁיךְ מכאן והלאה לכתוב על "שליחים ונביאים" כעל יחידה אחת.

יסוד מניחים פֶּעַם אַחַת

כמו שישוע הוא אבן הפינה פעם אחת ולתמיד, כך הַקֶּשֶׁר הפסוקים מחייב אותנו לקבל את תפקיד השליחים ונביאי התנ"ך כחלק משלב בניית היסודות. לאחר שהיסודות הונחו, השיגו תפקידים אלה את מטרותם. הם אינם נחוצים יותר, כי כתבי הקודש הושלמו. נביאי התנ"ך (ובחלקם גם נביאי הברית החדשה — **מה"ש יא 27-28, כא 10-11**) ניבאו את העתיד, ונבואותיהם אכן התקיימו. בדרך זו ציין אותם אלוהים כעבדיו, ואת המסר שבפיהם כדברו. לאחר שדבר אלוהים נכתב ונשלם, תם גם מוסד הנביאים.

כפי שאיננו בונים יסוד נוסף ומרתף נוסף לבניין לאחר שאלו נבנו בשלב הראשון, כך יש להבין שתפקיד השליחים (כמו שאול השליח) והנביאים (כמו ישעיהו וירמיהו), הסתיים בו בזמן שהסתיימה כתיבתם של כל כתבי הקודש שאלוהים קבע שיהיו לנו — דהיינו של כל התנ"ך והברית החדשה כפי שהם נמצאים בידינו היום.

אם היה קם היום שליח חדש כשאול או נביא חדש כמשה, נבואותיהם והוראותיהם היו נחשבים לדבר אלוהים — לחלק בלתי נפרד מכתבי הקודש, המחייב את כל בני האדם. מי שטוען שקיימים בימינו נביאים כמשה ושליחים כשאול השליח, כמוהו כאדם הטוען שכתבי הקודש שבידינו עדיין אינם שלמים.

לדבר שאינו שלם לא יכולה להיות סמכות מוחלטת! לכן זוהי טענה מסוכנת מאוד. אל לנו לצפות לנבואות חדשות מעבר לאלו שבכתבי הקודש — הרי היסוד כבר הונח!

אותות ונסים כחלק מזהנחת היסוד

אלוהים שם כפי השליחים והנביאים את המסרים אשר הפכו ברבות הימים לכתבי הקודש אשר בידינו. על מנת להוכיח את אמינות דבריהם, העניק להם אלוהים כוחות ויכולות מיוחדים:

אותות ההכר של השליח נעשו בקרבכם במלוא סבִּלְנוּת, באותות ובמופְתִים ובגְבוּרוֹת (קור'ב יב 12; ראה גם מה"ש ה 12-16; עבר' ב 1-4).

לאחר שהשליחים הוכיחו את אמינותם ודבריהם הוכחו כדבר אלוהים חיים, נותר לנו רק להאמין למסר שקיבלנו מפיהם ולחיות על־כיו, ואל לנו להוסיף על דבריהם (התג' כב 18-19).

כמו כן, כתבי הקודש אינם נותנים לנו שום סיבה לצפות היום לריבוי של אותות, מופתים, גבורות ונסים. הרי לא תיתכן התגלות חדשה מאלוהים שדורשת הוכחה על־טבעית שנושא המסר אכן נשלח על־ידי אלוהים. התגלות אלוהים השלמה כבר בידינו. — היסוד כבר הונח!

סיכום ביניים:

מאחר שישוע המשיח בחר רק 12 שליחים (ראה "שליח" המשיח והמספר 12, עמ' 37), ומאחר שכל אלו מתו עד סוף המאה הראשונה לספירה, יוצא שכבר בתחילת המאה השנייה לספירה הגיעה מתנת רוח זו לסיומה.

מכיון ש...

- השליחים גם היו נביאים (אפס' ג 5),
- ומכיון שהכתוב מתייחס לשליחים ולנביאים כיחידה אחת המהווה יסוד (אפס' ב 20, ג 5; קור'א ג 10-11) — והרי יסוד מניחים רק פעם אחת,

- ומכיוון שאנשים אלה כתבו ספרים ואגרות שהוכחו כדבר אלוהים,
- ומכיוון שכל כתבי הקודש שבידינו, הנחשבים לדבר אלוהים השלם, נכתבו עד סוף המאה הראשונה,

... עלינו לקבוע שמתנות רוח אלו — שליחים ונביאים (אפס' ד 11) — פגו בסוף המאה הראשונה. באומרי "נביאים", אני מתכוון לאלה שבהם אלוהים השתמש על מנת...

א. להודיע את דברו שיתגשם בעתיד,

ב. להודיע לכני אדם, בשם אלוהים, התגלויות חדשות שכאו בנוסף לכתבי הקודש הידועים והמקובלים — וזאת לפני שכתבי התנ"ך והברית החדשה נחתמו.

"נביאים" במובן זה היו אנשים שהכריזו את דבר אלוהים, דבריהם שהועלו על הכתב נחשבים לכתבי קודש, וכלל בני האדם מחויבים לדעת אותם ולחיות על-פיהם.

חתימת כתבי הקודש בחלק מהנחת היסוד

בני הקהילה הראשונה למדו את תורת השליחים, והדבר נחשב כלימוד כתבי הקודש (מה"ש ב 42). אם כן, "תורת השליחים" היא דבר אלוהים שהועבר באמצעות השליחים, ולכן היא באה עם אותה סמכות כמו כתבי הנביאים שבתנ"ך. שניהם "תורת אלוהים" (סימ"ב ג 16). כתיבת תורת אלוהים הסתיימה עם תום תקופת השליחים. היא נחתמה עם השלמת ספר ההתגלות על-ידי יוחנן השליח. לכן הוא כולל בסוף ספרו את האזהרה:

אֲנִי מְעִיד בְּכָל מִי שֶׁשׁוּמַע אֶת דְּבָרֵי נְבוּאָת הַסֵּפֶר הַזֶּה: אִישׁ אִם יוֹסִיף עָלֵיהֶם, יוֹסִיף עָלָיו אֱלֹהִים אֶת הַמַּכּוֹת הַכְּתוּבוֹת בַּסֵּפֶר הַזֶּה (התג' כב 18).

מכר ניתן להסיק כי תפקיד השליחים והנביאים הסתיים ונחתם אף הוא. — היסוד הונח!

ישנם הטוענים שהם נמנים עם נביאי הברית החדשה. הם אומרים: "אני מסכים כי אין היום נביאים 'גדולים' כמו ישעיהו או דניאל, ואני לעולם לא הייתי מתיימר להשתוות אליהם. אך אני מאמין שיש לי את מתנת הנבואה שמעמידה אותי בדרגה של נביאי הברית החדשה — ממשיכי דרכם של אגבוס (מה"ש יא 28, כא 10-11) ובנותיו של פיליפוס אשר התנבאו" (מה"ש כא 9).

חוששני שיש כאן ניסיון ליצור קטגוריה של נביאים "אלמונים יחסית" מתוך תקווה כי הדרישות מנביא מסוג זה יהיו פחות קפדניות ומסכנות חיים מאלה שבספר דברים פרק יח: "הַנְּבִיאָא אֲשֶׁר יִזְיַד לְדַבֵּר דְּבַר בְּשֵׁמִי אֶת אֲשֶׁר לֹא צִוִּיתִי לְדַבֵּר... וּמֵת הַנְּבִיאָא הַהוּא" (דבר' יח 20).

אך לא ייתכנו הבדלים בין נביא לנביא באיכות המסר, בין אם אתה מנבא אירוע שעומד לשנות את פני כדור הארץ, ובין אם נבואתך היא "זניחה" יותר — כמו למשל לחזות מראש מה יקרה לאחר שבועות הקרובים:

- כשאתה טוען לדבר בשם אלוהים ותחת הדרכתו של רוח הקודש, ואתה אומר לאחר כך במשיח: "כה אמר ה': לך, התחתן עם 'איקס'!" — וכעבור שנה מתברר כי 'איקס' אמנם נחשבה למאמינה בישוע אך מעולם לא נושעה — אז יודעים כי לא דיברת את דברי אלוהים. הרי אלוהים ידע כי 'איקס' אינה באמת מאמינה, והוא מעולם לא יורה לאדם לעשות דבר שמנוגד לדבר הכתוב (קור' ב ו 14; קור' א ז 39).

נכון כי לך — ל"נביא" שחי במדינת ישראל במאה ה-21 — לא יקרה כלום במקרה כזה, אך דע לך כי דבר אלוהים אומר לגבך: **"מֵת הַנְּבִיאָא הַהוּא!"**

- כאשר את טוענת לדבר בשם אלוהים ותחת הדרכתו של רוח הקודש, ואת אומרת לאחרותך במשיח: "כה אמר ה': בקרוב יקרה לך 'איקס'!" — אבל 'איקס' לא קורה — אזי לא תוכלי להסתתר מאחורי אחוזי הצלחה ב"נבואות" קודמות (כי נביא אלוהים תמיד מדייק ב-100%). גם לא תוכלי לטעון כי 'איקס' לא קרה בגלל חוסר אמונתה של אחותך, כי נבואותיהם של נביאי ה' בתנ"ך התקיימו למרות חוסר האמונה המובהק של נמעניהם.

נכון כי לך — ל"נביאה" שחיה במדינת ישראל במאה ה-21 — לא יקרה כלום במקרה כזה, אך דעי לך כי דבר אלוהים אומר לגביך: **"מתה הנביאה ההיא!"** (ראה גם מרקוס ט 42).

קנה המידה של שלמות ואמינות מוחלטת בדברי נביא אמת לא השתנה מעולם — לא בזמן התנ"ך, לא בתקופת הברית בחדשה, לא היום. הוא אינו יכול להשתנות, כי אלוהי האמת לא ישתנה.

שיעור מאגבוס

לאור שתי הדוגמאות לעיל — דוגמאות שמשקפות את המתרחש בחלק לא קטן מהקהילות המשיחיות בימינו — הבה נראה מה נוכל ללמוד מאחד מנביאי הברית החדשה האמיתיים — **אגבוס**:

- הוא ניבא את מאסרו של שאול השליח. אנחנו קוראים עליו כי "הוא...לקח את חגורתו של שאול ולאחר שקשר את רגליו וידיו שלו אמר: 'כה אומרת רוח הקדש: האיש אשר לו החגורה הזאת, ככה יקשרו אותו היהודים בירושלים ויסקירוהו בידי הגוים'" (מה"ש כא 11). זמן לא רב לאחר מכן התגשמה נבואתו. הייתה זאת הפעם השנייה בספר מעשי השליחים שאגבוס הוכח כנביא אמת (על המקרה הראשון דווח במה"ש יא 28).
- תגובת הקהל לנבואת אגבוס לא איחרה לבוא: "באשר שמענו זאת הפצרנו בו [בשאול], אנחנו וגם אנשי המקום, שלא יעלה לירושלים" (מה"ש כא 12). כולם ניסו לשכנע את שאול, אפילו לוקס, המאמין הבוגר והמכובד שמאוחר יותר כתב את הבשורה ואת ספר מעשי השליחים.
- חוץ משאול עצמו נכח במקום רק עוד אדם אחד שלא נכנע לדעת הרוב: אגבוס. ייתכן שגם הוא היה בין אלה שהפצירו בשליח, אך

הוא לא נכנע לפיתוי לעשות זאת בסמכותו כנביא. אנחנו לא שומעים אותו אומר: "כה אומר רוח הקודש: שאול, אל תעלה לירושלים!"
אגבוס היה ונשאר נביא אמת. הוא לא ניסה להשתמש על דעת עצמו במתנת רוח הקודש שהייתה לו — אפילו לא כדי "להציל אח מטעות חמורה".

אין מקרים בספר הברית החדשה שבהם צוו מאמינים לכנות לנביאים כדי לקבל הדרכה באמצעות התגלות "פרטית" ישירה מאלוהים:

- כאשר שאול השליח מזכיר לטימותיאוס מהו האמצעי שיכול "להחכימו לישועה" הוא אומר: **"כִּתְבֵּי הַקְּדָשׁ"**. הוא מעודד את טימותיאוס באמרו: **"עֲמֹד בְּדִבְרֵי אֲשֶׁר לְמִדָּת וְאֲשֶׁר מִצְאָתָם נְכוֹנִים" (טימ"ב ג 14-17)**. שאול לא מאיץ במנהיג הצעיר לעקוב אחר התבטאויות של נביאים בני זמנו ולא מזכיר נבואות חדשות כמקור של חכמה או הדרכה אלוהית.
- גם כותב האיגרת אל העברים אינו עושה כן. הוא אומר כי **"בְּאַחֲרֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּה"** — דהיינו בעת החדשה — אלוהים מדבר אלינו דרך בנו ישוע המשיח **(עבר' א 2)**, והרי כל דברי בנו שעלינו לדעת כתובים בתנ"ך ובברית החדשה. — היסוד הונח!

היוצאים מן הכלל: "שני העדים"

עלינו להיות מודעים למקרה יוצא דופן: שני העדים עליהם מסופר בספר ההתגלות פרק יא אכן עתידים לנבא **(התג' יא 3)**.

שני עדים אלה יופיעו במהלך צרת יעקב **(ירמ' ל 7)** שתתרחש בעתיד. הם יהיו חלק מהתגשמות נבואה שניתנה על-ידי יוחנן השליח, והיא כתובה בכתבי הקודש. אם כן, הופעתם ופעילותם של שני העדים תהווה התגשמות של נבואה קיימת, וזאת בתקופה שבה גוף המשיח — הקהילה — אינו נמצא בארץ אלא עם האדון בשמים.

הנביא דניאל חזה שצריך "לחתם חזון ונביא"

למה התכוון דניאל באמרו משפט זה?

בדניאל פרק ט מופיע המלאך גבריאל לדניאל ומפרט לכניו את אירועי אחרית הימים. בפסוק 24 הוא מונה שש משימות שחייבות להתבצע עד סיום תקופת "70 השבועים" שמתוארת בנבואתו.

דניאל ט 24:

שְׁבַעִים שָׁבָעִים נְחָתָה עַל עֲמֻדָּה וְעַל עִיר קְדֻשָּׁה,

1. לְכֹלֵא הַפֶּשַׁע
2. וּלְהַתֵּם חֲטָאת
3. וּלְכַפֵּר עוֹן
4. וּלְהַבִּיא צֶדֶק עַל־מִים
5. וּלְחַתֵּם חֲזוֹן וְנָבִיא
6. וּלְמַשִּׁיחַ קֹדֶשׁ קְדָשִׁים.

70 השבועים, שהם פרק זמן של 490 שנים, עתידיים להסתיים עם שובו של ישוע המשיח ארצה. הוא יבוא בסוף תקופת הצרה הגדולה ויקים את ממלכתו הארצית בת 1000 השנים.*

אם כן, נבואה זו מבהירה ש-"חזון ונביא" יגיעו לקצם בעת חזרתו של ישוע המשיח ארצה. במילים אחרות: לאחר פעילותם של שני העדים (הנקראים גם "נביאים" בהתגלות יא 10) במהלך תקופת צרת יעקב, לא יופיעו בעולם נביאים נוספים כחלק מהתגשמות נבואה כלשהי שניתנה בעבר. הבריאה הישנה אמנם תמשיך להתקיים לאורך 1000 השנים של מלכות המשיח, אך לא תנתן עוד חזון או נבואה חדשה. כל הנבואות שיתגשמו בין חזרת ישוע לבין המעבר לעידן הנצח כתובות כבר בכתבי הקודש שבידינו.

* ללימוד מפורט יותר על נבואת דניאל מומלץ לעיין בספרון "עתיד": ניתן להזמין עותק ללא תשלום באתר YESHUA.CO.IL תחת "חינם / ספרים".

באתר ניתן גם לגלוש ל"שיעורים / תנ"ך / כתובים / דניאל / שיעור מס' 9" (דניאל פרק ט).

"אנחנו מגשימים את נבואת יואל"

בספר יואל ג 1-4 כתוב (בתרגומים הלועזים — יואל ב 28-31):

י' וְהָיָה אַחֲרֵי כֵן, אֲשַׁפּוֹךְ אֶת רוּחִי עַל כָּל בָּשָׂר, וְנִבְּאוּ בְּנֵיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם, זְקֵנֵיכֶם חֲלֻמוֹת יַחְלֹמוּ, בַּחוּרֵיכֶם חֲזִינוֹת יֵרְאוּ,² וְגַם עַל הָעֶבְדִּים וְעַל הַשִּׁפּוֹת בְּיָמֵם הַהֵמָּה אֲשַׁפּוֹךְ אֶת רוּחִי.³ וְנָתַתִּי מוֹפְרָתִים בְּשָׂמִים וּבָאָרֶץ, דָּם וָאֵשׁ וְרִתִּימוֹת עָשָׂן;⁴ הַשֶּׁמֶשׁ יִהְיֶה לְחֹשֶׁךְ וְהַיָּרֵחַ לְדָם, לִפְנֵי בּוֹא יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא.

נבואה זו מצוטטת לעתים קרובות על-ידי אלה שטוענים כי אנחנו חיים כעת בתקופה שיואל הנביא מתאר, ובכך הם מצדיקים ריבוי של "נביאים, נבואות ומחוללי נסים".

האם זהו פירוש נכון של נבואת יואל? — הבה נראה:

?

א. יואל מנבא שבאחרית הימים...

- אלוהים ישפוך את רוחו על **כל בשר** (ללא הבדל בין יהודים לגויים),
- בני ישראל** ינבאו, זקניהם יחלמו חלומות ובחוריהם יראו חזיונות,
- גם **עבדים ושפחות**, ללא הבדלי גזע ולאום, יזכו לרוח הקודש.

ב. הנביא ממשיך בנבואתו (פס' 3-4) ואומר שבאחרית הימים גם ייראו מופתים בשמים וגרמי השמים ישתנו.

ל**אור הנאמר** מפי שמעון כיפא בספר מעשי השליחים ב, אנו מסיקים שנבואת יואל אכן החלה להתגשם לאחר תחייתו של ישוע:

א. **חלקה הראשון** החל להתגשם על-ידי המאורעות המתוארים במעשי השליחים פרק ב. הרי שמעון כיפא הצביע עליהם והכריז: "זֶה הַדְּבָר שֶׁנֶּאֱמַר עַל-יְדֵי יוֹאֵל הַנָּבִיא!" (מה"ש ב 16). גם בהמשך ספר מעשי השליחים אנו רואים שנבואות,

חלומות, חזיונות ואין ספור נסים ואותות התלוו להכרזת הבשורה. על-ידי תופעות על טבעיות אלה אישר רוח הקודש את אמיתות הבשורה לכל שומעיה.

”גַם עַל הָעֲבָדִים וְעַל הַשָּׂפָחוֹת...” — גם אז גם היום, רוח הקודש ומתנותיו ניתנים למאמינים בני כל המעמדות ללא הבדל.

ב. החלק השני — תופעות בגופים שמימיים וכו', כפי שתוארו על-ידי יואל — טרם התרחש, לא בחג השבועות המתואר במעשי השליחים ב, ולא באלפיים השנים שעברו מאז. הוא עתיד להתגשם במהלך שבע שנות צרת יעקב ובצמוד למועד חזרתו של ישוע המשיח ארצה על מנת להקים את ממלכתו הארצית לאלף שנים.

מתוך הנתונים הללו ניתן להבין כי...

- נבואתו זו של יואל הנביא כללה אירועים הקשורים הן להופעתו הראשונה של ישוע והן לשנייה.
 - החלק הראשון בנבואה התגשם עם מתן רוח הקודש לקהילת המאמינים בישוע באותו חג שבועות (מה"ש ב) ולאורך כל התקופה שבה פעלו שנים-עשר שליחיו של ישוע.
 - החלק השני יתגשם בעת חזרתו של המשיח ארצה, בסמוך לסיום תקופת צרת יעקב.
- לכן אי-אפשר להתבסס על נבואת יואל כדי להצדיק נבואות, חזיונות וריבוי של נסים ונפלאות בימינו או בתקופה כלשהי אחרי תום תקופת השליחים.

האם תיתכן חלוקת נבואה לשתי תקופות או יותר שאין ביניהן רצף כרונולוגי?

כאשר אנו קוראים את נבואת יואל (ג 1-4), היא נראית כמקשה אחת. ובכל זאת, כשמשווים אותה לכתוב בברית החדשה מתברר שהתגשמותה מחולקת לשתי תקופות וביניהן פסק זמן ארוך.

זאת אומרת שיואל ניבא נבואה שכללה אירועים שהתרחשו בהופעתו הראשונה של המשיח ואחרים שיתגשמו בחזרתו ארצה — והוא ניבא אותם כמקשה אחת. עלינו לחקור וללמוד כדי לדעת במדויק איזה חלק בנבואתו של יואל מתייחס להופעתו הראשונה של האדון ישוע, ואיזה חלק להופעתו השנייה.

על מנת לוודא שזוהי אכן ההבנה הנכונה, הבה נתבונן בדוגמאות נוספות של נבואות משיחיות, ובהן מדובר על הופעתו הראשונה והשנייה של ישוע המשיח כיחידה אחת. על בסיס הנתונים שבכלל כתבי הקודש — בתנ"ך ובברית החדשה גם יחד — ניתן לזהות איזה חלק שבנבואה התגשם בהופעה הראשונה, ואיזה חלק עתיד להתגשם כאשר המשיח יחזור ארצה:

1. ישעיהו סא 3-1:

י רוח אֲדֹנָי יְהוֹה עָלַי, יַעַן מָשַׁח יְהוָה אֹתִי לְבַשֵּׁר עֲנָוִים, שְׁלַחֲנִי לְחַבֵּשׁ לְנִשְׁבְּרֵי לֵב, לְקַרְא לְשִׁבּוּיִם דְּרוּר, וּלְאַסּוּרִים פֶּקַח קוֹחַ, ² לְקַרְא שְׁנֵת רָצוֹן לַיהוָה, וַיּוֹם נָקָם לְאַלְהֵינוּ, לְנַחֵם כָּל אֲבֵלִים, ³ לְשׁוֹם לְאַבְלֵי צִיּוֹן, לְרַתֵּת לָהֶם פֶּאֶר תַּחַת אֶפֶר, שְׁמֹן שִׁשׁוֹן תַּחַת אֲבֵל, מַעֲטָה תַּהַלָּה תַּחַת רוּחַ בָּהָה, וּקְרָא לָהֶם אֵילֵי הַצֶּדֶק, מִשְׁעֵי יְהוָה לְהַתְפָּאָה.

חלק א: ישוע הגשים את הנאמר עד אמצע פסוק 2 בהופעתו הראשונה.

חלק ב: רק בשוכו לעולם ינקום המשיח את נקמת אלוהים ("יום נָקָם לְאַלְהֵינוּ"), ורק אז ייתן לשארית ישראל — לְאַבְלֵי צִיּוֹן — את המעמד של נושעים, כפי שמתואר בפסוק 3.

את ההבנה הזו קיבלנו מפי ישוע המשיח עצמו כאשר דיבר בבית הכנסת בנצרת (ראה לוקס 16-30). באותו מעמד, לאחר שציטט מפסוק 1 עד אמצע פסוק 2, הוא בכוונה עצר מבלי להמשיך במשפט "וַיּוֹם נָקָם..." — את החלק הזה הוא יגשים כשישוב ויקים את ממלכתו עלי אדמות.

2. זכריה ט 9-10:

⁹ גִּילִי מְאֹד, בֵּית צִיּוֹן, הָרִיעִי בֵּית יְרוּשָׁלַיִם. הִנֵּה מְלִכְךָ יָבוֹא לָךְ, צָדִיק וְנוֹשֵׁעַ הוּא, עָנִי וָרֵכֶב עַל חֲמֹר וְעַל עִיר בֶּן אֲתָנֹת. ¹⁰ וְהִכְרַתִּי רֶכֶב

מֵאֲפְרִים וְסוֹס מִירוּשָׁלַיִם, וְנִכְרְתָה קֶשֶׁת מִלַּחְמָה. וְדַבֵּר שְׁלוֹם לְגוֹיִם,
וּמִשְׁלֹ מִיָּם עַד יָם, וּמִנְהָר עַד אֲפָסִי אֶרֶץ.

חלק א (פס' 9): בהופעתו הראשונה ישוע המשיח נכנס לירושלים

כשהוא רכוב "על עֵיר בֶּן אֶתְנֹת" (יוח' יב 12-15).

חלק ב (פס' 10): כאשר ישוע יחזור הוא יבוא כמנצח. הוא ישמיד את

כל הדוחים את ישועת אלוהים ויקים את מלכותו הארצית בת

אלף השנים שמרצה בירושלים (התג' יט 11 ואילך; ישע' ב 4-1;

מיכה ד 6-1; זכר' יב-יד).

3. ישעיהו נב 13 - נג 12:

חלק א: בהופעתו הראשונה ישוע המשיח "נִשְׂא חֵטָא רַבִּים" (נג 12).

הוא בא כדי למות כקורבן לכפרת חטאיהם של בני אדם.

חלק ב: כשיחזור הוא ימלוך — הוא "יָרוּם וְנִשְׂא וְגִבָּה מְאֹד" (נג 13);

הוא יטלטל עמים ("יִזָּה גוֹיִם רַבִּים" — נב 15), "עִם עֲצוּמִים

יַחֲלַק שָׁלָל" (נג 12), "וְחִפֵּץ יִהְיֶה בְיָדוֹ יַצְלַח" (נג 10).

4. מיכה ה 1:

וְאַתָּה בֵּית לַחֵם אֶפְרָתָה, צָעִיר לִהְיוֹת בְּאֶלְפֵי יְהוּדָה. מִמֶּה לִּי יֵצֵא
לִהְיוֹת מוֹשֵׁל בְּיִשְׂרָאֵל, וּמוֹצֵאתוֹ מִקֶּדֶם מִיָּמֵי עוֹלָם.

חלק א: ישוע המשיח נולד בבית לחם אפרתה.

חלק ב: הוא ימלוך כמלך על ישראל בחזרתו ארצה.

5. ישעיהו ט 5-6:

⁵ כִּי יִלְד יֶלֶד לָנוּ, בֶּן נָתַן לָנוּ, וְתִהְיֶה הַמְּשֻׁכָּה עַל שְׂכָמוֹ; וְיִקְרָא שְׁמוֹ
'פֶּלֶא יוֹעֵץ, אֵל גִּבּוֹר, אֲבִיעֵד, שׁוֹר שְׁלוֹם'.⁶ לַמְּרֻבָּה (לְמַרְבֵּה) הַמְּשֻׁכָּה

וּלְשָׁלוֹם אֵין קֶץ עַל כִּסֵּא דָּוִד וְעַל מַמְלַכְתּוֹ, לְהַכִּין אֶתָּה וּלְסַעֲדָה בְּמִשְׁפָּט
וּבְצִדְקָה, מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם. קִנְיַת יְהוָה צְבָאוֹת תַּעֲשֶׂה זֹאת.

חלק א: ישוע המשיח הוא אכן הבן שאלוהים נתן לנו, והוא נולד כילד אנושי.

חלק ב: רק בחזרתו הוא ישב על כסא דוד וימלוך על העולם.
רק אז "לא יהיה קץ לשלום".

עֵתָה בְּרוּר לָנוּ יוֹתֵר כִּי יִשָּׁן בְּכוֹאוֹת שְׁכֵרָה הַתְּגַשְׁמוֹת אֲרוּךְ, אוֹ שֶׁהֵן
מִזְכָּבוֹת מִמְּסַפֵּר שְׁלֵבִים שְׁאִינָם מִתְּגַשְׁמִים בְּרִצִּיפוֹת כְּרוֹנוֹלוֹגִית.

6. יִחְזָקָל לִז:

הַנְּבִיא מֵתָאֵר אֶת חֲזוֹן הָעֲצָמוֹת הַיְּבֻשׁוֹת כְּמוֹרֵכֵב אֶף **משלושה** שְׁלֵבִים:

שלב א: חֲזָרְתָּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵהַגְלוֹת לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל.

שלב ב: אֲחָדוֹת הָעָם בְּאֶרְצוֹ הַמֻּכַּסֶּחֶת: הָעָם כַּעַת יַחֲדִידָה אַחַת וְלֹא שְׁתֵּי
מַמְלָכוֹת כְּבַעֲבָר.

שלב ג: רוּחַ אֱלֹהִים שׁוֹכֵן עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

נִכּוֹן לַהֲיוֹם, חֲזוֹן הָעֲצָמוֹת הַיְּבֻשׁוֹת הַתְּגַשֵּׁם רַק חֲלֻקִּית:

חלק א: עִם יִשְׂרָאֵל אֲכֵן יֹצֵא מֵאֶרְצוֹת הַגְלוֹת וְחוֹזֵר לָאָרֶץ הַהִבְטָחָה. שֵׁלֵב
זֶה עֲדִיין בַּהֲתַהוּוֹת.

חלק ב: עִם יִשְׂרָאֵל אֵינוֹ מִחוּלֵק לַמַּמְלָכוֹת נִפְרָדוֹת, אֲךָ גַּם אֵינוֹ מֵאוֹחַד
אִידֵאוֹלוֹגִית.

חלק ג: רוּחַ הַקּוֹדֵשׁ טֵרֵם כְּבֹשׁ אֶת לִבָּבוֹת כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. אִירֹעַ מְבוֹרֵךְ זֶה
יִתְרַחֵשׁ בְּסִמּוֹן לַחֲזָרְתּוֹ שֶׁל יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ אֶרְצָה (רֹמ' יא 26; זְכַר' יב
10, יג 1-2).

7. מִלְאֲכֵי ג 3-1:

¹ "הִנְנִי שִׁלַּח מִלְאָכִי, וּפְנָה דֶּרֶךְ לִפְנֵי; וּפְתָאֵם יָבוֹא אֶל הַיְּכָלוֹ הָאֵדוֹן
אֲשֶׁר אַתֶּם מְבַקְשִׁים, וּמִלְאָךְ הַבְּרִית אֲשֶׁר אַתֶּם חֹפְצִים, הִנֵּה בָא" אָמַר

יהוה צבאות.² "ומי מכלל את יום בואו, ומי העמיד בהראותו? כי הוא פֶּאֶשׁ מִצָּרָךְ וּכְבִּירִית מִכַּבָּסִים.³ וַיֵּשֶׁב מִצָּרָךְ וּמִטְהַר כָּסֶף, וְטָהַר אֶת בְּנֵי לְוִי וְזָקַק אֹתָם בְּזָהָב וּכְכֶסֶף; וְהָיוּ לַיהוה מְגִישֵׁי מִנְחָה בְּצִדְקָה."

חלק א: פסוק 1 מנבא את פעולתו של יוחנן המטביל — ויוחנן אכן בא על מנת להכין את הופעתו הראשונה של ישוע המשיח.

חלק ב: פסוקים 2-3 מנבאים את פעולותיו של ישוע המשיח בעת חזרתו, כשיזקק את עמו ויקים את ממלכתו הארצית.

סיכום ביניים:

א. מוסד הנביאים המיוצג על-ידי אנשי אלוהים כמו ישעיהו, ירמיהו ויחזקאל אינו קיים עוד, כי הרי...

1. יסוד מניחים פעם אחת בלבד (אפס' ב 19-22);

2. דבר אלוהים "חתום" עם מותם של אחרוני השליחים (שהיו גם נביאים) ועם סיום כתיבת התנ"ך והברית החדשה. לכן לא תיתכן עוד הופעה של נביאים שיכריזו, "כה אמר ה'", כי אז היה צורך להוסיף את דבריהם לכתובים.

ב. מי שמצטט את נבואת יואל בניסיון להצדיק את תופעת "הנבואות" המודרנית, טועה בהבנתו של הכתוב. החלק הזה בנבואתו של יואל התגשם כבר בתקופת השליחים. חלק זה הושלם ותוקפו פג.

ג. נביאי האמת היחידים שעתידים להופיע הם שני העדים (התג' יא 3), ואנחנו לא מצפים להם לפני תקופת צרת יעקב.

בעצם רק בגללם נאלץ דניאל להשהות את חתימת "חזון ונביא" עד לשובו של ישוע.

שאלות ותשובות

בנושא

"נביא" / "נבואה"

שאלה: האם זה אפשרי בימינו שאלוהים יופיע לאדם בחלום ומעניק לו נתון אישי?

תשובה: אין כל מניעה לאלוהים להחכים כל אחד מילדיו בכל דרך שיבחר. אך התגלות אישית מאלוהים לאדם כלשהו כדי לחזק את אמונתו או לכוונו בדרך ראויה אינה הופכת אותו לנביא. זו לא ההגדרה לנביא! — אם אלוהים בוחר לתת לאדם כלשהו הארה או התגלות מדובר במתנת חסד. על אותו אדם לפאר את אלוהים בחיי שירות, בטוהר ובקדושה, ולא בכך שיפרסם את חוויתו בכל תחנת רדיו וטלוויזיה משיחית ויכנה את עצמו "נביא" או "שליח".

שאלה: רבים טוענים שנוסטרדמוס* היה נביא. האם אכן היה נביא אמת?

* **מישל (מיכאל) דה נוסטרדם**, או בגרסה הלטינית נוסטרדמוס (Nostradamus), נולד ב-14 או 21 בדצמבר 1503 וחי עד ה-2 ביולי 1566. נוסטרדמוס היה אסטרולוג ורופא צרפתי ממוצא יהודי; בנם של ז'אק ורנה דה נוסטרדם. הוא נולד בסן רמי-דה-פרובאנס. סבו היה יהודי שהמיר את דתו לנצרות (קתולית) ושינה את שם משפחתו מגאסונה (Gassonet) לדה נוסטרדם (מתוך ויקיפדיה).

תשובה: לא! — מדוע לא? הרי הדיוק של דבריו עומד (על־פי טענת תומכיו) על 75%!

ובכן, נוסטרדמוס גדל במסגרת נוצרית ולכן כלל ב"נבואותיו" נתונים מכתבי הקודש. אותם חלקים שצוטטו מדבר אלוהים כמובן התגשמו. לעומת זאת, הוא לא דייק במאה אחוזים ב"נבואותיו", כי הרי חלקם בדה מלבו כאשר נשען על חכמתו האנושית. על־פי דין תורה, כפי שכתוב בספר דברים פרקים יג, יח, הוא היה נביא שקר הראוי לסקילה. אצל נביא אלוהים — נביא אמת — לא תיתכן התגשמות במחצית או בשליש. גם דיוק של 75% אינו נחשב. נתון שנובא אך לא התגשם מהווה הוכחה שה"נביא" לא דיבר בהשראת אלוהים.

שאלה: היו יהודים שברחו מגרמניה לפני שהיטלר עלה לשלטון. הם ראו את הנולד והבינו נכונה שהעתיד צופן את הגרוע ביותר, ולכן ברחו. אותם אנשים הצילו את חייהם ואת חיי אלו ששמעו להם. האם הם היו נביאים?

תשובה: לא! — הם הרי לא ניבאו שנים קודם לכן על־אודות אדם בשם היטלר ומעשיו. הם לא חזו מראש את המהלכים שהובילו למלחמת העולם השנייה. אותם אנשים ראו את המתרחש. הם זכו למידה של חכמה ודעת כחסד מאלוהים שעזרה להם לנתח ולהבין לאן המצב הפוליטי בתקופתם עשוי להתדרדר. יכולת זו הצילה את חייהם, אך היא אינה הופכת אותם לנביאים כמו ישעיהו וירמיהו. הם אינם תואמים את ההגדרה התנ"כית של נביא. כמוהם, ערבים נוצרים רבים היגרו מבית־לחם לארצות אחרות ברגע שהבינו שעומדת לקום רשות פלשתינית. הם הגיעו למסקנה, על סמך הבנתם, ניסיונם האישי והכרתם של מאגר המנהיגים הפוטנציאליים, שמשטר מוסלמי ברשות מנהיגים אלה לא ייטב עמדם. האם כל מי שעזב את בית־לחם והסכיבה בעוד מועד ייחשב כעת לנביא? — בוודאי שלא!

שאלה: בקהילתנו נביא המנבא נבואות במילים כלליות כגון, "יתרחש אירוע חשוב בחי"ך...!", "תשמע חדשות מרעישות...!", כך שקשה לעמוד על התגשמותן המדויקת. האם כך פועל נביא אמת?

תשובה: לא! — נביאי התנ"ך ניבאו נבואות ברורות וספציפיות עם נתונים טכניים מפורטים. בעזרתם ניתן לאמת את אמינות הדובר ולעקוב אחר דיוק התגשמות הנבואה.

ישנם אחרים שטוענים להיות נביאים, ולאחר ש"נבואתם" לא מתגשמת הם מאשימים בכך את חוסר האמונה של נמעני הנבואה. נביאי התנ"ך התמודדו במקרים רבים עם קהל שלא האמין למסר שלהם, אך אין בכתובים אף דוגמה אחת של אי התגשמות נבואה בגלל חוסר אמונה מצד קהל השומעים.

שאלה: גברת יקרה בקהילתנו אמרה לזוג נשוי שבשנה הבאה יוולד להם ילד. והנה כעבור שנה לזוג אמנם נולד ילד. האם אותה גברת נביאה?

תשובה: לא! — אותו הזוג לא היה מוגבל מבחינה רפואית. ז"א, שניהם היו מוגדרים כפוריים ולא עקרים, ולכן לא היה כל דבר שמנע מהם להיכנס להריון ולהוליד ילד בריא ויפה.

שאלה: מישהו בקהילה הזהיר אותי כשהתאהבתי באדם בלתי מאמין. הוא הזהיר שאם אתחתן עם אותו אדם, חיי יהיו קשים, לא אוכל להתחבר יותר עם מאמינים וכו'. לא שמעתי לאזהרתו, ובאמת כל שאמר לי התגשם אחד לאחד. האם הוא נביא?

תשובה: לא! — דברי האזהרה של אותו מאמין בישוע היו מבוססים על הכתוב באגרת השנייה לקורינתים ו' 14-18. באזהרתו הוא אכן ביטא חכמה והבנה של האיסור שבדבר אלוהים, אך אינו נביא ודבריו אינם נבואה חדשה.

ישוע המשיח העניק לנו דוגמה דומה (מתי טז 4-1): ¹ הַפְּרוּשִׁים וְהַצְּדִיקִים נִגְשׁוּ לְיִסּוֹת אוֹתוֹ וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ לְהֵרָאוֹת לָהֶם אוֹת מִן הַשָּׁמַיִם. ² הֵשִׁיב וַאֲמַר לָהֶם: "לֵעֵת עָרֵב אַתֶּם אוֹמְרִים, 'מָזַג אֲוִיר נָאָה, כִּי הַשָּׁמַיִם אֲדָמִים'; ³ וּבִבְקָה, 'סִגְרִיר הַיּוֹם, כִּי אֲדָמִים וְקוֹדְרִים הַשָּׁמַיִם'. אֵת פְּנֵי הַשָּׁמַיִם אַתֶּם יוֹדְעִים לִפְרֹשׁ, אֲךָ אֵת אוֹתוֹת הַזְּמַנִּים אֵינְכֶם יְכוּלִּים? ⁴ דּוֹר רָע וּמְנַאֲף מְבַקֵּשׁ לוֹ אוֹת, וְאוֹת לֹא יִנָּתֵן לוֹ מִלְּבַד אוֹת יוֹנָה הַנְּבִיא."

הלקח מדברי ישוע ברור: הקביעה שעומדת לבוא סוכת גשם או רוח, וזאת לאור צבע השמים, היא דבר אפשרי המצביע על הבנה ובעיקר על ניסיון קודם,

אך היא אינה נבואה. מי שיודע "לקרוא" את מזג האוויר — ובעקבות זאת עוזר לנו להתכונן היטב לבוא הסופה — נקרא חזאי (מטאורולוג). ייתכן שהוא אף חכם ונבון, אך הוא בהחלט אינו נביא!

דוגמה נוספת: בספר דניאל פרק יב דניאל קיבל נבואה שעתידה להתגשם בסמוך לשובו של ישוע המשיח ארצה על מנת להקים את ממלכתו הארצית. הנבואה כללה נתונים מספריים מרתקים, אך דניאל עצמו לא הבין את המכלול השלם של הנבואה (יב 8). התקופה בה דניאל חי הייתה רחוקה אלפי שנים מהתגשמות הנבואה הזו, ולכן דניאל נאלץ למסור את המסר מאלוהים הלאה מבלי להבין את כולו.

לדניאל נאמר משפט מעניין (יב 4): **"וְאַתָּה דָּנִיֵּאל, סֵתֶם הַדְּבָרִים וְחִתָּם הַסֵּפֶר עַד עֵת קָץ. יִשְׁטְטוּ רַבִּים וְתִרְבֶּה הַדְּעִת".** במילים אחרות: "דניאל, אתה כרגע אינך מבין את כל הנבואה. כתוב ושמור את שנאמר לך, כך שיהיה נגיש ונאמן למקור. בעתיד, בסמוך לעת בה תתגשם הנבואה, בני אותה תקופה יחפשו וימצאו את המשמעות ויזכו לנחמה ולעידוד".

ש י מ ל ב ! אלוהים לא אמר שהנבואה תרבה, אלא כי "תרבה הדעת".

לאור זאת, כל מי שיבין את דברי דניאל וילמד עליהם אינו נביא אלא אדם שזכה לחכמה ודעת מאלוהים. החכמה והדעת יתבטאו בהבנה נכונה של הנבואה וביישום לקחיה בחיים האישיים של בני האדם.

שאלה: באחת מאסיפות הקהילה נכח אורח. הדובר לא הכיר אותו ובוודאי לא הכיר את נסיבות חייו; ובכל זאת, הלימוד באותו יום נגע במדויק בקשיים שאתם נלחם האורח בחייו הפרטיים. הוא הרגיש שכל המסר, כל הפסוקים שצוטטו, כל הלקחים "תפורים עליו". האם הדובר הוא נביא?

תשובה: לא! — רוח הקודש מדריך את ילדי אלוהים, ולעתים הוא מנחה אותם לומר בדיוק את הדברים הנחוצים לשומעיהם. דברי המורה באותה אסיפה אמנם נתפסו כנבואה על-ידי האורח המזדמן (קור"א יד 24-25 מלמד זאת כתופעה רצויה באסיפות הקהילה), אך הדובר אינו נביא. הוא הרי לא פנה אל אותו האדם ופתח במילים, "כה אומר ה' אליך:..."

שאלה: כל אחד מאיתנו עבר בחייו דרך צמתים שבהם נאלץ להחליט במה לבחור:

- מהו מקום העבודה שאלוהים רוצה שאעבוד בו?
 - איזה מקצוע אלמד למען הפרנסה?
 - האם הבחורה המאמינה שהכרתי בקהילה היא באמת האישה עבורי על-פי רצון אלוהים?
- כולנו מתפללים ומבקשים מאלוהים רמז ברור או אצבע מכוונת בצמתים כאלה בחיים.

אלוהים נאמן ואכן עונה לנו באמצעות...

- 1. הקריאה בדברו** — אנו קוראים בכתובים ופסוק מסוים מספק נתון או רמז בולט שבעזרתו אנו מחליטים במה לבחור.
- 2. תפילה** — אנו מציגים את בקשתנו לפני אלוהים והוא בחסדו, בעזרת רוח הקודש השוכן בגופנו, מעניק לנו את החכמה לבחור את רצונו (ראה תהלים' לז 4-5; יוח"א ה 14-15). הוא אף יכול ליצור נסיבות שיאלצו אותנו לבחור בדרך הנכונה. תשובתו של אלוהים יכולה לבוא בהברקה של חכמה או בכל דרך שבה יבחר אלוהים. אינני יכול (וגם לא רוצה) להגביל את האמצעים בהם אלוהים משתמש כדי להדריכני לחיות על-פי רצונו.
- 3. התחברות עם מאמינים בוגרים** — במהלך התחברות עם מאמינים בוגרים אנו חולקים את שעל לבנו. מאמין בוגר יכול לחלוק עמי מניסיונו ומחכמתו הרוחנית וכך להדריך אותי לעשות את הצעד הנכון על-פי רצון אלוהים.
- 4. אירועים ייחודיים המהווים תשובה** — אלוהים לעתים עונה לילדיו דרך אירועים שמתרחשים בחייהם ומכריחים אותם לבחור בדרך מסוימת, או שמאירים להם את הדרך אותה אלוהים יעד עבורם — וזאת כתשובה לתפילה.

האם הדרכת רוח הקודש העוזרת לי לדעת מה לבחור הופכת אותי לנביא?

תשובה: ודאי שלא! — אם כך היה, אז כל מאמין היה נביא. לכן עלינו להבדיל בין חכמה ודעת לבין נבואה.

1. אינני מאמין בהימצאות נביאים כמו ירמיהו וישעיהו בימינו. הנביאים, השליחים ודבריהם היו היסוד לקהילה. לאחר שהיסוד הונח — דהיינו לאחר שנחתמו כתבי הקודש — תפקיד הנביאים והשליחים הסתיים. כעת אנחנו, בני הקהילה, ממשיכים לעמוד על יסוד דבריהם.

היום, לאחר חתימת כתבי הקודש, אנחנו נקראים להעמיק בדעת ובינה ובהבנת הנבואות הקיימות בכתובים. עלינו ללמוד וללמד אותן בנאמנות, בענווה ובאהבה למען נבנה, ננחם ונעודד זה את זה.

2. אלוהים נאמן לילדיו ומעניק לנו בלב רחב, על־ידי פעולת רוח הקודש, את כל החכמה והדעת הנחוצות כדי להבין את דברו, לפענח נכונה את הנעשה סביבנו ובתגובה לקבוע מהלכים נכונים בחיינו.

אלוהים מעניק ראייה חדה, הבחנה והבנה באופן שרק הוא יודע לעשות. כך הוא מאפשר לנו להחליט ולפעול על־פי רצונו.

3. במקום לרדוף אחר נביאים וידענים למיניהם, הבה נזכור שתשובות אלוהים לשאלותינו ניתנות בעזרת המרכיבים הבאים:

- א.** קריאה בכתבי הקודש, שינון, לימוד ובעקבות אלה — הבנה.
- ב.** תפילה: הצגת בקשותינו לפני כס הרחמים של אלוהים. — הוא אכן עונה. — כָּדוֹק!

ג. התחברות עם מאמינים בוגרים כדי ללמוד מניסיונם עם אלוהים ועם דברו. ייתכן כי נשמע דרכם את תשובותיו של אלוהים לשאלותינו.

ד. עירנות לגבי אירועים שאלוהים מאפשר לנו לראות או לחוות כתשובה לתפילותינו.

מתנות רוח הקודש

את הפרק הזה עלינו לפתוח במתן...

רקע לאיגרת הראשונה אל הקורинתים

מי שרוצה ללמוד לעומק על-אודות מתנות הרוח מתוך פרק יב של האיגרת, ראוי שידע מה היה הרקע להקמת הקהילה בעיר קורинתוס, ומה היו הלכי הרוח וההתנהגות של בני אותה קהילה.

שאול השליח הגיע לקורинתוס לאחר שעזב את אתונה (מה"ש פרק יח). שם הוא פגש את בני הזוג עקילס ופריסקילה ועבד עמם בתפירת אוהלים לפרנסתו. בנוסף לכך דיבר מדי שבת בבית הכנסת אל יהודים ויוונים יראי שמים.

כאשר סילא וטימותיאוס הגיעו ממקדוניה, שאול התמסר לעבודת הבישור במשרה מלאה. ההתנגדות הרבה לבשורה אילצה את שאול להפסיק ללמד בבית הכנסת. למרות זאת האמין קריסכוס, ראש בית הכנסת, בישוע ועמו כל בני ביתו. אחריו האמינו עוד קורинתים רבים ונטבלו. כך נוצרה קהילה שניהלה את פגישותיה בביתו של

טיטיוס יוסטוס, איש ירא אלוהים שהתגורר בסמוך לבית הכנסת בקורינתוס. הקהילה גדלה, ויחד עמה גדלו הבעיות והאתגרים שניצבו בפני המאמינים.

לאחר ששאל עזב את קורינתוס הגיע אליו מידע שיש מריבות בקהילה (קור'א א 11). באיגרת שכתב כתגובה אנו למדים שרמת בגרותה הרוחנית של הקהילה הייתה נמוכה מאוד (פרק ה).

למאמינים בקורינתוס לא היה קל. רובם באו מרקע פגני. בעבר עבדו אלילים והיו בעלי מוסר ירוד. דרך חשיבתם, התנהגותם והרגליהם הישנים לא השתנו בן־רגע.

במקום לעודד זה את זה ולתמוך אחד בשני הם התחרו על מקומות של כבוד, ואף הבגרות הרוחנית הפכה אצלם לנושא של תחרות (קור'א ד). במקום להתפלל ולשרת את אלוהים בענווה, הם משכו תשומת לב לעצמם.

רוח הקודש אכן שכן בנושעים שכיניהם והעניק להם מתנות רוחניות. אך מכיוון שהשתמשו במתנות רוח הקודש בצורה בזויה, הם היוו עדות עלובה בתור שגריריו ותלמידיו של ישוע. מסיבה זו, שאול הקדיש להם קטע במכתבו שנועד להסביר את מהות המתנות הרוחניות ולהדריכם בשימוש נכון במתנות אלה. מתוך הדגש המושם על אהבה (פרק יג) אנו למדים שגישה חיונית זו הייתה חסרה ביותר בין המאמינים בקורינתוס.

לפני ששאל מפרט את ייעוד מתנת הלשונות, הוא מתייחס למספר נושאים חשובים לא פחות:

א. פרק יא: סמכויות ומעמד הגבר והאישה בקהילה ולפני אלוהים; התנהגות נכונה בסעודת האדון;

ב. פרק יב: מתנות רוחניות — מהות ותכלית;

ג. פרק יג: אהבה — ללא אהבה בין אדם לחברו, שום עשייה למען האדון אינה ראויה בעיניו;

...ורק אז הוא מתרכז במתנות בפרטי פרטים:

ד. פרק יד: מתנות הלשונות והנבואה — תכלית והדרכה לשימוש נכון בהן.

מזהות ותכלית של מתנות רוח הקודש

אֶקורינתיים פרק יב:

¹ בַּעֲנֵן הַמִּתְנֹנֹת הָרוּחַנִיּוֹת, אַחִי, אֵינֶנִּי רוֹצֶה שְׁיַעֲלֶם מִכֶּם דָּבָר. ² אַתֶּם יוֹדְעִים כִּי בַּעֲרַת הַיּוֹתֶכֶם עוֹבְדֵי אֱלִילִים נִדְחֶתֶם וְנִמְשַׁכְתֶּם אֶל אֱלִילִים אֲלֵמִים. ³ וּבְכֹן אֲנִי מוֹדִיעַ לָכֶם: אִין אִישׁ מִדְּבַר בִּהְשָׁרָאת רוּחַ אֱלֹהִים וְאוֹמֵר "יֵשׁוּעַ חָרַם הוּא!" ; וְאִין אִישׁ יָכוֹל לֹמַר "יֵשׁוּעַ הוּא הָאֲדוֹן" אֶלָּא בְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

⁴ אֲמַנֶּם יֵשׁ מִתְנֹנֹת שׁוֹנוֹת, אֲבָל הָרוּחַ הִיא אוֹתָהּ רוּחַ; ⁵ יֵשׁ תַּפְקִידִים שׁוֹנִים, אֲךָ אוֹתוֹ אֲדוֹן; ⁶ וְיֵשׁ פְּעֻלוֹת שׁוֹנוֹת, אֲךָ אוֹתוֹ אֱלֹהִים הוּא הַפּוֹעֵל הַכֹּל בְּכֹל. ⁷ וְלִכָּל אִישׁ נִתְּנָת הַתְּגָלוֹת הָרוּחַ כְּדִי לְהוֹעִיל. ⁸ לָזֶה נִתֵּן עַל-יְדֵי הָרוּחַ דְּבַר חֻכְמָה; לָזֶה נִתֵּן דְּבַר דַּעַת עַל-פִּי אוֹתָהּ רוּחַ; ⁹ לָזֶה נִתְּנָת אֲמוּנָה עַל-יְדֵי אוֹתָהּ רוּחַ; לָזֶה מִתְנֹנֹת הָרַפּוּי עַל-יְדֵי אוֹתָהּ רוּחַ; ¹⁰ לָזֶה יִכְלַת לַעֲשׂוֹת נִסִּים, לָזֶה נְבוּאָה, לָזֶה הַבְּחִנָּה בֵּין הָרוּחוֹת, לָזֶה מִינִי לְשׁוֹנוֹת וְלָזֶה פְּרוּשׁ לְשׁוֹנוֹת; ¹¹ וְאֵת כָּל הַדְּבָרִים הֵלְלוּ פּוֹעֵלֶת אוֹתָהּ רוּחַ אַחַת הַחוֹלֶקֶת כְּרֻצֹנָה לְכָל אִישׁ וְאִישׁ.

¹² כְּשֶׁם שֶׁהַגּוֹף הוּא אֶחָד וְאֵיבָרִים רַבִּים לוֹ, וְכָל אֵיבָרִי הַגּוֹף הֵם גּוֹף אֶחָד אֲףִי כִּי רַבִּים הֵם, כֵּן גַּם הַמַּשִּׁיחַ. ¹³ הֲרִי בְרוּחַ אַחַת הַטֹּבֵלֵנוּ כָּלְנוּ לְגוֹף אֶחָד, יְהוּדִים כְּיֻנָּיִם, עֲבָדִים כְּבָנֵי חוֹרִין, וְכָלְנוּ הַשְׁקִינוּ רוּחַ אַחַת.

¹⁴ וְאָכֹן אִין הַגּוֹף אֵיבָר אֶחָד אֶלָּא רַבִּים. ¹⁵ אִם תֹּאמַר הָרֹגֶל: "אֵינֶנִּי יָד, לָכֵן אֵינֶנִּי שׂוֹכֵת לְגוֹף" הֵאֵם מִשׁוֹם כֶּךָ אֵינָה שׂוֹכֵת לְגוֹף? ¹⁶ וְאִם תֹּאמַר הָאָזָן: "אֵינֶנִּי עֵינ, לָכֵן אֵינֶנִּי שׂוֹכֵת לְגוֹף" הֵאֵם מִשׁוֹם כֶּךָ אֵינָה שׂוֹכֵת לְגוֹף? ¹⁷ אִם הַגּוֹף כָּלֹ יִהְיֶה עֵין, בִּיצַד תִּהְיֶה שְׁמִיעָה? וְאִם כָּלֹ יִהְיֶה אֵיבָר שְׁמִיעָה, בִּיצַד יוֹכֵל לְהָרִיחַ? ¹⁸ אֲבָל אֱלֹהִים שֶׁם אֵת הָאֵיבָרִים בַּגּוֹף, כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶם עַל-פִּי רֻצֹן אֱלֹהִים. ¹⁹ וְאִלוֹ הֵיוּ כָּלֶם אֵיבָר אֶחָד, אִיפֹה הַגּוֹף? ²⁰ וְהִנֵּה יֵשׁ

אִיבָרִים רַבִּים, אֶךְ גּוֹף אֶחָד. ²¹ הָעֵין לֹא תוּכַל לומר אֶל הַיָּד: "אֵין לִי צֶרֶךְ בָּךְ"; גַּם הָרֹאשׁ לֹא יוּכַל לומר אֶל הָרַגְלִים: "אֵין לִי צֶרֶךְ בָּכֶן." ²² אֲדַרְבָּא, אִיבָרֵי הַגּוֹף שֶׁלְכֹאזְרוֹהָ חֲלָשִׁים יוֹתֵר, הֵם הַנְּחוּצִים יוֹתֵר; ²³ אִיבָרֵי הַגּוֹף הַנֶּרְאִים לָנוּ נִקְלִים, אוֹתָם אָנוּ עוֹטְרִים בִּיתֵר כְּבוֹד; וְהָאִיבָרִים שֶׁהֵם לְבִשְׁתׁ לָנוּ זֻזִּים לִיתֵר כְּבוֹד. ²⁴ לְעֹמֶת זֹאת, אִיבָרֵינוּ הַהִגּוּנִים אֵינָם זְקוּקִים לָזֶה. אֱלֹהִים הִרְכִּיב אֶת הַגּוֹף בְּאֶפֶן שֶׁנֶּתַן כְּבוֹד רַב יוֹתֵר לְאִיבָרִים נְטוּלֵי כְבוֹד, ²⁵ לְמַעַן לֹא תִהְיֶה מַחְלָקַת בִּגּוֹף אֶלָּא שִׂיד־אֶגוֹ הָאִיבָרִים זֶה לָזֶה; ²⁶ וְאִם יִכָּאֵב אִיבַר אֶחָד, כָּל הָאִיבָרִים יִסְבְּלוּ אִתּוֹ; וְאִם יִכָּבֵד אִיבַר אֶחָד, כָּל הָאִיבָרִים יִשְׂמְחוּ אִתּוֹ.

²⁷ אַתָּם גּוֹף הַמְּשִׁיחַ וְאִיבָרָיו, אִישׁ אִישׁ לְפִי חֶלְקוֹ. ²⁸ וּמֵהֶם הַקִּים אֱלֹהִים בִּקְהֵלָה — רֵאשִׁית שְׁלִיחִים, שְׁנִית נְבִיאִים, שְׁלִישִׁית מוֹרִים, אַחֲרֵי כֵן עוֹשֵׂי נְסִים, אַחֲרֵי כֵן מִתְּנוֹת הָרְפוּי, עֲזָרָה לַזּוֹלַת, הַנְּהָגָה, וּמִינֵי לְשׁוֹנוֹת. ²⁹ הָאֵם כָּלֵם שְׁלִיחִים? הָאֵם כָּלֵם נְבִיאִים? כָּלֵם מוֹרִים? כָּלֵם עוֹשֵׂי נְסִים? ³⁰ הָאֵם לְכָלֵם מִתְּנוֹת הָרְפוּי? הָאֵם כָּלֵם מְדַבְּרִים בְּלְשׁוֹנוֹת? כָּלֵם מְבַאֲרֵי לְשׁוֹנוֹת? ³¹ וּבִכֵּן הַשְׁתּוֹקֵקוּ לְמִתְּנוֹת הַחֲשׁוּבוֹת יוֹתֵר; עִם זֹאת אֲרָאָה לָכֶם דֶּרֶךְ נַעֲלָה בְיוֹתֵר...

פרקים יב-יד מתייחסים למתנות הרוח. להלן החלוקה:

1. **יב 1-11:** מקור המתנות הרוחניות — רוח הקודש;
2. **יב 12-31:** רכגוניות ובכל זאת אחדות; מתנות שונות — רוח אלוהים אחד, מטרה אחת, גוף אחד;
3. **יב 31 - יג 13:** אהבה — המרכיב ההכרחי שאִתּוֹ כל מתנות הרוח פועלות בהצלחה;
4. **יד 1-25:** עליונות מתנת הנבואה על מתנת הלשונות; תנאים והנחיות לשימוש נכון במתנות;
5. **יד 26-40:** כללים ומגבלות לשימוש במתנות הנבואה והלשונות בכית אלוהים.

החל ספרק יב שאול השליח השיב ("אינני רוצה שיעלם מכם דבר...")

על שאלות שנשאל על-ידי המאמינים בקורינתוס בעניין "המתנות הרוחניות". הוא ענה בהרחבה וביסודיות כדי להשליט סדר בכל הקשור לשימוש בלשונות בבית אלוהים.

רוח הקודש פעל בקרב המאמינים בקורינתוס; הם היו עדים ואף כלים לפעולות על-טבעיות. אבל לא כל בני הקהילה פעלו בהשראת רוח אלוהים, ולכן נוצר בלבול.

היה עליהם לדעת:

- מה הן מתנות הרוח?
- מי נותן את מתנות הרוח?
- איך ניתן לזהות את המתחזים?
- מה הם הכללים לשימוש נכון במתנות הרוח?

א־קורינתים יב 1-3:

¹ בְּעֵינֵינוּ הַמַּתָּנוֹת הָרוּחָנִיּוֹת, אַחִי, אֵינֶנִּי רוֹצֶה שְׁיֵעָלֶם מִכֶּם דָּבָר. ² אַתֶּם יוֹדְעִים כִּי בָּעֵת הַיּוֹתָכֶם עוֹבְדֵי אֱלִילִים נִדְחַתֶּם וְנִמְשַׁכְתֶּם אֶל אֱלִילִים אֲלֹהִים. ³ וּבָכֵן אֲנִי מוֹדִיעַ לָכֶם: אִין אִישׁ מִדִּבֵּר בְּהִשָּׁרָאת רֹחַ אֱלֹהִים וְאוֹמֵר "יֵשׁוּעַ חָרָם הוּא!" ; וְאִין אִישׁ יָכוֹל לֹמַר "יֵשׁוּעַ הוּא הָאֱדוֹן" אֶלָּא בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

הגדרה לשם הבחנה:

מזה הן מתנות רוח הקודש – ומזה לא?

מתנות רוחניות הן יכולות שמקורן באלוהים. הן ניתנות לכל מאמין בישוע במידה שונה, ותכליתן לאפשר לו לפעול ולשרת את אלוהים במסגרת הקהילה ולכבד ישוע המשיח (רומ' יב 4-8).

כל המאמינים בקורינתוס שבאו מרקע נכרי היו בעבר עובדי אליילים. הם ביקרו

במקדשי אלילים עד אשר התחילו להאמין בישוע. רובם, אם לא כולם, השתתפו בטכסים אליליים ואחרים שבמהלכם היו עדים לתופעות שונות ואף חוו בעצמם שיכרון חושים או התנהגות מוזרה שנגרמו על-ידי השפעת רוחות שטניות על האדם.

מצב של שיכרון חושים במהלך טכס אלילי נחשב לדרגה רמה של "רוחניות" והתפרש כסימן של קרבה יתרה לאלוהות. בשלב זה, האדם היה רוקד בתזזית ומדבר כמהופנט. הפעילות הפולחנית במקדשים כללה השתכרות ואף השתתפות באורגיות מיניות.*

שאל הזכיר למאמינים בקורינתוס את עברם האפל — מה עשו וכיצד התנהגו לפני שרוח אלוהים הוליד אותם מחדש במישור הרוחני: "לפני שאלוהים הסיר את עיוורונכם הרוחני, נמשכתם לאלילים — כפי מחשבת האדם הנמצא תחת השפעת שדים. אלילים אלה אינם חיים באמת. זיכרו את מעשיכם הפסולים בעבר! דעו לכם כי מהרגע שאדם נושע, הוא אינו יכול לחזור ולעשות את דברי הבלע שהיו חלק מחייו כעובד אלילים" (ראה אפס' ב).

חלק מהמאמינים פשוט אימצו את דרך הפולחן שהיו רגילים לה עוד בהיותם עובדי אלילים. הם התנהגו באסיפות הקהילה כפי שעשו בעבר במקדשי האלילים.

שאל הסביר להם באופן חד-משמעי שמנהגיהם האליליים מן העבר אינם יכולים להימשך בחייהם ובקהילה. זו אינה דרכו של אלוהים, ולכן היא אינה מכבדת את ישוע המשיח.

ניתן להבין מדבריו של השליח שהתרחשו דברים מטרידים ביותר בקהילה בקורינתוס. בתוך הקהל היו אנשים שלטענתם האמינו בישוע, אך בפועל מעולם לא נושעו.

הם התנהגו באסיפות הקהילה כפי שהיו רגילים להתנהג במקדשי האלילים. תחת השפעת שדים ורוחות רעות הם קיללו את ישוע, השמיעו מילים איומות נגד אלוהים וסותרו במעש ובאומר את הכתוב בדברו.

* S. Angus, *The Mystery-Religions and Christianity*, Dover Publ., New York, 1975, pp. 100-101;

W. Barclay, *The Letters to the Corinthians*, Westminster Publ., Philadelphia, 1975, p. 3

תוך כדי כך הם טענו שמעשיהם ודבריהם נבעו מהשפעת רוח הקודש, דבר שנתן להם תוקף של נבואה והוראה מאת אלוהים. אנשים אלה לא השתמשו בכתבי הקודש כקנה-מידה. הם העדיפו לזהות ולהעריך מתנות רוחניות על-פי חוויותיהם הרגשיות ולפי מידת ה"על-טבעיות" שהתלוותה לתופעות אלה.

רוח הקודש לעולם לא ידיח איש לחטא ולא יגרום לאדם כלשהו, בין אם הוא נושע בין אם לאו, לקלל, לומר מילה רעה נגד אלוהים או לשקר. לכן שאול השליח אמר להם: "אין איש מדבר בהשראת רוח אלהים ואומר: 'ישוע חרם הוא!'" מי שאומר מילים כאלה — בהכרה או מתוך שיכרון חושים — חייב להבין שאינו מדבר בהשראת רוח אלוהים, אלא בהשפעת השטן ושדיו.

לעומת זאת, מילים המאשרות את אלוהותו של ישוע המשיח ("ישוע הוא האדון") נובעות מהשראת רוח אלוהים (מה"ש ב 36; רומ' י 9-10; אפס' א 20-21; פיל' ב 11-9).

מה שאדם אומר על-אודות ישוע המשיח מהווה מבחן להיותו תחת השפעת רוח הקודש או רוח רעה (יוח"א ד 3-2, ה 6-8).

מתנות שונות — מטרה אחת

א-קורינתים יב 4-13:

⁴ אֲמַנִם יֵשׁ מִתְּנֻנֹת שׁוֹנוֹת, אֲבָל הָרוּחַ הִיא אוֹתָהּ רוּחַ; ⁵ יֵשׁ תַּפְקִידִים שׁוֹנִים, אֲךָ אוֹתוֹ אֶדוֹן; ⁶ וְיֵשׁ פְּעֻלֹת שׁוֹנוֹת, אֲךָ אוֹתוֹ אֱלֹהִים הוּא הַפּוֹעֵל הַכֹּל בְּכֹל. ⁷ וְלִכָּל אִישׁ נִתְּנָה הַתְּגֻלּוֹת הָרוּחַ כְּדִי לְהוֹעִיל. ⁸ לָזֶה נִתֵּן עַל-יְדֵי הָרוּחַ דְּבַר חֻכְמָה; לָזֶה נִתֵּן דְּבַר דַּעַת עַל-פִּי אוֹתָהּ רוּחַ; ⁹ לָזֶה נִתְּנָה אֱמוּנָה עַל-יְדֵי אוֹתָהּ רוּחַ; לָזֶה מִתְּנֻנֹת הָרִפּוּי עַל-יְדֵי אוֹתָהּ רוּחַ; ¹⁰ לָזֶה יִכָּלֵת לַעֲשׂוֹת נִסִּים, לָזֶה נְבוּאָה, לָזֶה הַבְּחִנָּה בֵּין הָרוּחוֹת, לָזֶה מִינִי לְשׁוֹנוֹת וְלָזֶה פְּרוּשׁ לְשׁוֹנוֹת; ¹¹ וְאֵת כָּל הַדְּבָרִים הֵלְלוּ פּוֹעֵלֵת אוֹתָהּ רוּחַ אַחַת הַחֹלְקֶת כְּרִצּוֹנָה לְכָל אִישׁ וְאִישׁ.

¹² כָּשֶׁם שֶׁהַגּוֹף הוּא אֶחָד וְאֵיבָרִים רַבִּים לוֹ, וְכָל אֵיבָרֵי הַגּוֹף הֵם גּוֹף אֶחָד

אף כי רבים הם, כן גם המשיח.¹³ הרי ברוח אחרת הטבלנו כלנו לגוף אחד, יהודים פיונים, עבדים בבני חורין, וכלנו השקינו רוח אחת.

חשוב לציין שמתנות הרוח אינן זהות לכישרונות טבעיים. מדובר ביכולות הניתנות עלידי רוח הקודש באופן על-טבעי לכל מאמין (פסוקים 7, 11).

באמצעות יכולות אלו המאמינים עוזרים זה לזה ומשרתים את האדון במסגרת הקהילה באופן המפאר את אלוהים.

ישנן מתנות רוח המביעות כוח על-טבעי (כגון דיבור בלשונות), ואחרות שבהן הכוח העל-טבעי אינו בולט, ולכן הן נראות ככישרון טבעי.

השליח שמעון כיפא חילק את מתנות רוח הקודש לקטגוריות של שירות ודיבור:

א-כיפא ד 10-11:

¹⁰ איש איש כפי המתנה אשר קבל ישרת בה בקרבכם, כסוכנים טובים על חסדו רב-הפנים של אלהים:

- ¹¹ איש כי ידבר, אמרי אלהים ידבר;
 - איש כי ישרת, יעשה זאת מתוך הכח שנתן לו אלהים;
- וזאת למען יכבד האלהים בכל דרך ישוע המשיח, אשר לו הכבוד והגבורה לעולמי עולמים. אמן.

... ושאל השליח לימד כי מתנות הרוח נועדו להכשיר את המאמינים לעבודת השירות, לבניית גוף המשיח:

אפסים ד 7, 11-16:

⁷ אבל לכל אחד ואחד מאתנו הענק חסד כפי המדה שהעניק לו המשיח... ¹¹ והוא נתן את אלה להיות שליחים, את אלה נביאים, את אלה מבשרים, ואת אלה רועים ומורים, ¹² כדי להכשיר את הקדושים לעבודת השירות, לבניית גוף המשיח, ¹³ עד כי נגיע כלנו אל אחדות

הַאֲמוּנָה וְאַחֲדוּת יְדִיעַת בֶּן-הָאֱלֹהִים, אֶל הָאָדָם הַשָּׁלֵם, אֶל שְׁעוֹר קוֹמְרָתוֹ
הַמָּלֵא שֶׁל הַמְּשִׁיחַ.

¹⁴ וְכֵן לֹא נִהְיָה עוֹד יְלָדִים נִדְפָּים וּמְטִלְטָלִים בְּרוּחַ שֶׁל כָּל תּוֹרָה הַמוֹפְצָת
עַל-יְדֵי בְּנֵי אָדָם בְּעֶרְמָה וּבִתְרֻמִּית כְּדֵי לְהַטְעוֹת, ¹⁵ אֲלָא נִדְבָּר אֶת הָאֲמֶת
בְּאַהֲבָה וְנִגְדָּל בְּכָל דְּבַר אֱלֵי הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר הוּא הָרֹאשׁ, ¹⁶ וְעַל-יְדֵיו כָּל הַגּוֹף
מְרַכֵּב וּמִתְחַבֵּר בְּאַמְצָעוֹת כָּל קֶשֶׁר מְסִיעַ, בְּהִתְאֵם לַפְּעֻלָּה הַמִּיעֶדֶת לְכָל
אִיבָר וְאִיבָר, כְּדֵי שֶׁיִּגְדַּל הַגּוֹף וַיִּבְנֶה בְּאַהֲבָה.

הרשימה

להלן רשימת מתנות הרוח לכי הכתוב בקור"א יב 8-10; רומ' יב 6-8; אפס' ד
16-11:

**חכמה, דעת, אמונה, ריפוי, יכולת לעשות נסים, נבואה,
הבחנה בין הרוחות, לשונות, פירוש לשונות, הנהגה,
עזרה לזולת/שירות, הוראה/לימוד, עידוד, נתינה,
גמילות חסדים/רחמים, שליחים, מבשרים, רועים/מורים.**

רוח הקודש מחליט מה לתת — ולמי

רוח הקודש הוא אישיות אלוהית, הוויה של האלוהים האחד. הוא מחלק כרצונו את
מתנותיו למאמינים בישוע (עברי' ב 4ב).

לכל מאמין מובטחת לכחות מתנת רוח אחת, אך לא לכולם ניתנה אותה המתנה.
אפשרי בהחלט שלמאמין אחד יהיו מספר מתנות רוחניות, אך אין אדם רגיל שניתנו
לו כל מתנות הרוח; זכות זו היא של אלוהים בלבד (קור"א יב 27-30). אך-על-פי
שלכולנו מתנות שונות ומגוונות, מטרתן היא אחידה: לבנות את גוף המשיח ולפיאר
את אלוהים.

כתבי הקודש מציגים את הקהילה כגוף: כפי שבגוף אחד איברים רבים ושונים

הפועלים יחד לטובת הגוף, כך כל המתנות הרוחניות — למרות הגיוון והשוני ביניהן — פועלות כולן לטובתו ולתפארתו של אלוהים; בדיוק כפי שהיד אינה פועלת רק לעצמה, אלא לטובת הגוף. כשכולם עושים את רצון האלוהים באמונה ובאהבה, התוצאה תהיה בניית הגוף — הקהילה.

כאמור, רוח הקודש הוא המקור לכל המתנות הרוחניות והוא נותן אותן לתלמידי ישוע על־פי בחירתו. המאמין אינו יכול לבחור לעצמו מתנות רוח מתוך "תפריט המתנות הרוחניות".

שאל חזר על עובדה זו מספר פעמים, וזאת על מנת...

- להדגיש את הנקודה החלשה בקהילת קורינתוס,
- להנחות את המאמינים לסור מדרכם הרעה והאלילית,
- לדרבן אותם לאמץ בחייהם את דרכו של אלוהים.

מוטל על המאמין להתפלל ולבקש מאלוהים שיראה לו איזו מתנה רוח הקודש נתן לו. אלוהים, בחסדו ובנאמנותו, ינחה את המאמין, והברכה השלמה תבוא עליו כאשר ישרת את גוף המשיח באמצעות מתנות הרוח שקיבל.

כאשר משיחיים מתעקשים לשרת בגוף המשיח בתחומים שבהם לא קיבלו מתנות רוחניות, התוצאה היא חיכוך מיותר המוביל לצער, סכסוכים, חוסר ברכה ועדות לקויה.

מילון מונחים

בפסוקים 8-10 באיגרת הראשונה לקורינתים יב, שאל פירט רשימה של מתנות רוח. נציין ונסביר בקיצור כל אחת מהן:

חכמה

היכולת להבין את דבר אלוהים, לדעת את רצונו וליישם בדרך נכונה ובהצלחה את הלקח בחיי היומיום (מתי יא 19, יג 54; מרק' ו 2; לוקס ז 35; מה"ש ו 10; יעקב א 5, ג 13, 17; כיפא"ב ג 15). תכלית המתנה הרוחנית הזו

הנה הבנה והפנמה של בשורת הישועה שאלוהים נתן דרך בנו ישוע המשיח
(ראה גם משלי ח).

דעת

היכולת להבין לעומק את נסתרות האלוהים ואת משמעות דברו, יחד עם
היכולת לבטא אותן (רומ' טז 25; אפס' ג 3; קול' א 26, ב 2, ד 3; קור' א יג 2).
מתנת הדעת מתבטאת בהבנת האמת. לעומת זאת, מתנת החכמה מתבטאת
ביישום הדעת במקרים הרלוונטיים ובחיי היומיום.

אמונה

שאל אינו מתכוון לאמונה שדרכה כל מאמין נושע, שהרי כל המאמינים קיבלוה
ונושעו על ידה. כוונתו להכרה עמוקה ובוטחת באלוהים ובדברו העומדת למאמין
בעת מצוקה, רדיפה ובמצב בו הוא נדרש למסור את חייו למען קידוש שם
אלוהים (מתי יז 20). מתנה רוחנית זו מתבטאת בנאמנות מוחלטת במילוי רצון
אלוהים (מה"ש כז 22-24; רומ' ד 20; עבר' יא 7-10, 23).

ריפוי

היכולת לרפא כדי להוכיח את אמיתות דבר הבשורה. יכולת זו ניתנה לשליחים
כדי לאמת את הבשורה שבפיהם (מתי ח 16-17, י 1; לוקס י 9; מה"ש ח 5-7;
קור' ב יב 12; עבר' ב 3-4).

ראה הרחבת הנושא בפרק "מתנת הריפוי", עמוד 148.

נסים

יכולת לחולל מעשים על-טבעיים ובכך להצביע באופן ברור על מעורבות
אלוהים בנעשה.

גם מתנה זו ניתנה כדי לאמת את מסר הישועה שבפי תלמידי ישוע הראשונים.
ישוע חולל את הנס הראשון בחתונה "בְּקֶנֶה אֲשֶׁר בְּגִלִּיל". בדרך זו הראה את
כבודו כדי שתלמידיו יאמינו בו (יוח' ב 11, כ 30-31; מה"ש ב 22). ישוע החל
לחולל נסים רק עם תחילת פעילותו הציבורית כמשיח ולא לפני כן.

ראה הרחבת הנושא בפרק "אותות ונסים", עמוד 160.

היכולת (כפי שהיא מתבטאת אצל נביאי התנ"ך) להכריז מסר מאלוהים לאדם, לעם או לכלל העמים.

לפני שכתבי הקודש הושלמו היה מקום לנביאים כמו ישעיהו וירמיהו — נביאי אלוהים אשר דברם מחייב את כל בני האדם.

לאחר שכתבי הקודש הושלמו ונחתמו וכל תכניתו של אלוהים עבור האנושות מפורטת בדברו הכתוב, אין יותר צורך בנביאים שכאלו.

למרות זאת, אלוהים פועל בחיי ילדיו גם היום. הוא עונה לתפילותינו ומנחה אותנו בדרך הנכונה. אלוהים מעניק לנו חכמה והארה כדי "לקרוא" נכונה אירועים, להבין את דבריהם של נביאי התנ"ך, ללמד אותם בבהירות, ולקבוע את מהלך חיינו והחלטותינו בהתאם.

ההיסטוריה מלמדת שמעולם לא הופיעו נביאי אמת רבים בעת ובעונה אחת. ההפך הוא הנכון: דיווח בתנ"ך על ריבוי נביאים בפרק זמן מסוים מתקשר תמיד לנביאי שקר (לדוגמה מל"א יח 19; דה"ב יח 7-4).

לאור זאת, "נבואה" ברשימה של שאול בפרק יב היא היכולת (הניתנת מאת רוח הקודש) לומר את דבר אלוהים בבירור ובעוז — לומר את המילים הנכונות ברגע הנכון — וכל זאת במטרה לעודד, לבנות ולנחם, ולא בהכרח כדי להציג נבואות חדשות בנוגע לעתיד (קור"א יד 3).

הבחנה בין הרוחות

היכולת להבחין מתי אדם מדבר בשם אלוהים ובהתאם לדברו, ומתי נשמעים דבריו של מתחזה או מורה שקר המונע על-ידי השטן (יוח' ח 44; קור"ב יא 14-15; יוח"א ד 1; יוח"ב 10; התג' ב 2, 20-22).

הדרך היחידה והאמינה להבחין בין דובר אמת לדובר שקר היא להשוות את הנאמר לכתוב בדבר אלוהים. ההבחנה הקובעת אינה מתבססת על רגש פנימי או על דברים כמו מוצאו ומעמדו של הדובר, אלא על הכתוב בדבר אלוהים (מה"ש יז 11). מורי שקר יתקשו לבסס את מעמדם ולהפיץ את תורתם בקהילה שבה דבר אלוהים נחשב לאמת מוחלטת ומושם דגש על לימוד יסודי של הכתובים.

דיבור בלשונות

היכולת של מאמין משיחי לדבר בשפה מדוברת וקיימת — אותה לא למד מעולם (מה"ש ב 11).

פירוש לשונות

היכולת של מאמין ללמוד שפות באופן כישרוני במיוחד. בעלי מתנה רוחנית זו מוכרים בקהילותיהם כדוברי שפות שונות (קור"א יד 27-28).

ש י מ ל ב ! לא כל מתנת רוח היא מתנה הנראית על פניה מיד כתופעה על-טבעית. לאלו שניחנו במתנת ההוראה נדרשות לעתים גם שנים רבות של למידה על מנת להגיע למרב התועלת בשרתם את אלוהים.

רוח הקודש יוצר אחדות

בפסוק 13 באגרת הראשונה לקורינתים יב שאול אמר:

"הרי ברוח אחת הטבחנו כלנו לגוף אחד, יהודים כּוּנִים, עֲבָדִים כּבִּנֵי חוֹרִין, וְכָלנוּ הִשְׁקִינוּ רוּחַ אֶחָד."

הקהילה — גופו הרוחני של ישוע — מורכבת ממאמינים בני כל העמים וכל המעמדות שנטבלו על-ידי המשיח ברוח הקודש (מתי ג 11; גלס' ג 26-29; אפס' ב 11-22).

נדגיש זאת שוב ליתר דיוק:

- רוח אלוהים הוא רוח אחד שחי ופועל בכל המאמינים;
- לכל המאמינים תכלית זהה;

...התוצאה:

- כולנו גוף אחד — גוף המשיח (מה"ש ח 17, י 44-45, יא 15-17).

מאחר שאחדות זו היא עובדה, נדרש מכל המאמינים בישוע שנטבלו ברוח הקודש להפגין בחייהם בדיוק את מה שהמילה "אחדות" אומרת — **להיות מאוחדים** (יוח' יז 20-23).

זאת אומרת גם שאין מקום ל"זאבים בודדים". אף-על-פי שהמאמינים בישוע מפוזרים בארצות שונות ובאין ספור יישובים ברחבי העולם, הם מחויבים להתאסף באחדות, כגוף אחד (במסגרת קהילה מקומית) בכל מקום בו הם נמצאים, ולפעול יחד כדי לקדם את מימוש תכניתו ורצונו של אלוהים בעולם. **"...וְכָלֵנוּ הֶשְׁקִינוּ רוּחַ אֶחָת."** — כאשר אדם נושע, אלוהים משכין בו את מלוא רוח הקודש. במילים אחרות: גופו של כל מאמין הופך למשכנו של רוח הקודש (קור"א ג 16, ו 19; אפס' 13-14; קור"ב א 22; קול' ב 9-10).

המאמין נדרש למסור את כל כולו להגשמת רצון אלוהים, כפי שרוח אלוהים מנחה אותו (רומ' יב 1; גלס' ב 20; אפס' ה 18).

ישועתנו נתנה לנו את כל שאנו זקוקים לו מבחינה רוחנית. תפקידנו עתה הוא **להאמין ולציית**. תוך כדי כך נמצא את עצמנו כ"צופים פעילים" — פועלים במלוא המרץ, ובו בזמן רואים בפליאה את פעולת רוח הקודש בחיינו.

לא מתחרים — תומכים!

מפסוק 14 עד סוף פרק יב שאול השתמש בגוף האדם כמשל לשיתוף פעולה מושלם. הוא הבהיר והדגיש איך כל איבר חיוני לתפקוד בריא ותקין של הגוף כולו.

על-פי דברי השליח, אחדות המושתתת על אמונה ואהבה היא חובה על המאמינים, מכיוון שרק כך תוכל הקהילה להציג בנאמנות את המשיח לעולם; רק בדרך זו תזכה לכרכה שהמשיח רוצה להעניק לילדיו.

¹⁴ וְאִכְּנִי אִינוּ הַגּוֹף אֵיבֵר אֶחָד אֶלָּא רַבִּים. ¹⁵ אִם תֹּאמַר הָרֹגֶל: "אִינוּנִי יָד, לָכֵן אִינוּנִי שְׁיִכְתָּ לַגּוֹף," הֲאִם מִשּׁוּם כֶּךָ אֵינָה שְׁיִכְתָּ לַגּוֹף? ¹⁶ וְאִם תֹּאמַר הָאֶזֶן: "אִינוּנִי עֵינִי, לָכֵן אִינוּנִי שְׁיִכְתָּ לַגּוֹף," הֲאִם מִשּׁוּם כֶּךָ אֵינָה שְׁיִכְתָּ לַגּוֹף? ¹⁷ אִם הַגּוֹף כֻּלּוֹ יִהְיֶה עֵינִי, כִּיצַד תִּהְיֶה שְׁמִיעָה? וְאִם כֻּלּוֹ יִהְיֶה אֵיבֵר שְׁמִיעָה, כִּיצַד יוּכַל לְהָרִיחַ? ¹⁸ אֲבָל אֱלֹהִים שֶׁם אֶת הָאֵיבָרִים בַּגּוֹף, כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶם עַל־פִּי רְצוֹן אֱלֹהִים. ¹⁹ וְאִלוֹ הֵיוּ כָּלָם אֵיבֵר אֶחָד, אִיפֹה הַגּוֹף? ²⁰ וְהִנֵּה יֵשׁ אֵיבָרִים רַבִּים, אֶךְ גּוֹף אֶחָד. ²¹ הָעֵינִי לֹא תוּכַל לֹמַר אֶל הַיָּד: "אִינוּ לִי צֶרֶךְ בָּךְ;" גַּם הָרֹאשׁ לֹא יוּכַל לֹמַר אֶל הָרַגְלִים: "אִינוּ לִי צֶרֶךְ בָּכֶן." ²² אֲדַרְבָּא, אֵיבָרֵי הַגּוֹף שְׁלֹכָאִוְרָה חֲלָשִׁים יוֹתֵה, הֵם הַנְּחוּצִים יוֹתֵר; ²³ אֵיבָרֵי הַגּוֹף הַנִּרְאִים לָנוּ נִקְלִים, אוֹתָם אָנוּ עוֹטְרִים בִּיתְרָה כְּבוֹד; וְהָאֵיבָרִים שֶׁהֵם לְבִשְׁתָּ לָנוּ זֻכִּים לִיתֵר כְּבוֹד. ²⁴ לְעַמֶּת זֹאת, אֵיבָרֵינוּ הַהִגּוּנִים אֵינָם זְקוּקִים לָזֶה. אֱלֹהִים הָרַכִּיב אֶת הַגּוֹף בְּאֶפֶן שֶׁנִּתֵּן כְּבוֹד רַב יוֹתֵר לְאֵיבָרִים נְטוּלֵי כְּבוֹד, ²⁵ לְמַעַן לֹא תִהְיֶה מַחְלֶקֶת בַּגּוֹף אֶלָּא שִׁידָאָגוּ הָאֵיבָרִים זֶה לָזֶה; ²⁶ וְאִם יִכָּאֵב אֵיבֵר אֶחָד, כָּל הָאֵיבָרִים יִסְבְּלוּ אִתּוֹ; וְאִם יִכְבֵּד אֵיבֵר אֶחָד, כָּל הָאֵיבָרִים יִשְׂמְחוּ אִתּוֹ.

²⁷ אַתֶּם גּוֹף הַמְּשִׁיחַ וְאֵיבָרָיו, אִישׁ אִישׁ לְפִי חֶלְקוֹ. ²⁸ וּמֵהֶם הַקִּים אֱלֹהִים בְּקֶהְלָה — רִאשִׁית שְׁלִיחִים, שְׁנִית נְבִיאִים, שְׁלִישִׁית מוֹרִים, אַחֲרֵי כֵן עוֹשֵׁי נְסִים, אַחֲרֵי כֵן מִתְּנֹת הָרְפוּי, עֲזָרָה לְזוּלָּת, הַנְּהִיגָה, וּמִיָּי לְשׁוֹנוֹת. ²⁹ הֲאִם כָּלָם שְׁלִיחִים? הֲאִם כָּלָם נְבִיאִים? כָּלָם מוֹרִים? כָּלָם עוֹשֵׁי נְסִים? ³⁰ הֲאִם לְכָלָם מִתְּנֹת הָרְפוּי? הֲאִם כָּלָם מְדַבְּרִים בְּלְשׁוֹנוֹת? כָּלָם מְבַאֲרֵי לְשׁוֹנוֹת? ³¹ וּבִכֵּן הִשְׁתַּוְּקוּ לְמִתְּנֹת הַחֲשׁוּבוֹת יוֹתֵר; עִם זֹאת אֲרָאָה לָכֶם דֶּרֶךְ נִעְלָה בְּיוֹתֵר...

בפסוקים 14-21 שאול תיאר באופן ברור והגיזני את הצורך באחדות בקהילה המקומית בפרט, ובגוף המשיח בכלל.

כמו שהיד אינה יכולה להצטער שהיא יד ולעולם לא תוכל להיות איבר אחר בגוף, כך גם כל מאמין חייב לתפקד תוך כדי שימוש במתנה הרוחנית שקיבל מאלוהים, ואסור לו לבזבז את חייו בשאיפה לדברים שאלוהים לא יעד לו.

שאלו הבהיר שכל מאמין הוא חשוב, ממש כפי שכל איבר בגוף הוא חשוב. כמו ש"הַעֵיִן לֹא תֹכֵל לֵאמֹר אֶל הָיָד: 'אֵין לִי צָדָה בָּךְ';" כך אף אחד מאתנו אינו יכול ואינו רשאי לחשוב שהוא חשוב יותר מאחד אחר לאמונה. כולנו זקוקים זה לזה כדי להראות עדות שלמה ואמיתית לפעולת אלוהים בחיינו ובעולם.

כפי שהאיברים בגוף האדם אינם זהים (אם תשווה את יד ימין ליד שמאל, מתברר כי אפילו הן אינן זהות), כך כל מאמין שונה מרעהו, והוטל עליו תפקיד שונה בקהילה.

המאמינים הקור'נתיים התנהגו בגאווה והתחרו ביניהם בשאלה, "למי מאתנו יש מתנה חשובה יותר?"

אכן קיימות מתנות רוח הבולטות יותר מאחרות, אך גישת כל המאמינים צריכה להיות אחת ויחידה: מתנותינו ויכולותינו ניתנו לנו על-ידי אלוהים — ומטרתן לשרתו בענווה ובחריצות. תחרות בין מאמינים או השפלת בעל מתנה רוחנית הנראית "נחותה", הן דרך החטא של השטן, ואסור שאלה השייכים לגוף המשיח ינהגו כך.

עדיין לא ברור? — הנה עוד דוגמה...

בפסוקים 22-26 שאלו שוב מסביר את ההיגיון שבדבריו לאור מבנה גוף האדם:

למעיים ולשאר האיברים הכנימיים אין יופי (והם אף לא מדיפים ריח טוב); הם נתפסים כאיברים "נטולי כבוד". אך האם משהו מאתנו יכול לדמיון את חיי האדם ללא איברים אלו? האם משהו היה מעוניין לחיות עם כיב במעיים, שחמת הכבד או אבן בכליה?

אף-על-פי שאיברים אלו נראים נטולי כבוד, כל גופנו יכאב, ייחלש ואף ימות אם אחד מהם ייפגע. אנו עושים ככל יכולתנו כדי להבטיח את שלומם.

כפי שכל איברי הגוף תלויים זה בזה כדי לפעול בשלמות וביעילות, כך כל

המאמינים — בקהילה המקומית בפרט ובגוף המשיח בכלל — צריכים לכבד ולאהוב זה את זה ולפעול יחד באווירה של תמיכה ועזרה הדדית.

כפי שאלוהים לא ברא איברים מיותרים בגוף האדם, כך גם אין מתנה רוחנית מיותרת!

!

ישנם איברים חיוניים יותר וחיוניים פחות, אך כולם חשובים ונחוצים לפעולה מושלמת של גוף המשיח.

היחס ורמת הטיפול שבני הקהילה מעניקים לאלו הנראים "פחותי ערך" מעידים על דרגת בגרותם הרוחנית (פיל' ב 1-8). לפי קנה־מידה זה הייתה בגרותם הרוחנית של המאמינים בקהילת קורינתוס נמוכה ביותר.

חשוב פחות... חשוב יותר

...והחשוב באמת — חסר!

מפסוק 28 עד סוף הפרק, השליח מנה חלק ממתנות הרוח לפי חשיבותן (ראשית... שנית... שלישית... ואחרי כן...).

מטרתו אינה להדגיש הבדלי חשיבות בין מתנות רוח מסוימות, אלא להוכיח למאמינים הקורינתים את חוסר בגרותם הרוחנית. הם רדפו אחר מתנות שמפגינות כוח על־טבעי (כמו הדיבור בלשונות), אך־על־פי שלפי המדד האלוהי מתנות אלו חשובות פחות.

שאלו הבהיר שאלוהים לא בחר בכל המאמינים להיות שליחים, נביאים, מורים או מרפאים. באותה מידה הוא מעולם לא התכוון לתת, ולא נתן, לכל המאמינים את מתנת הלשונות.

השליח מדגיש אמת זו בסדרת שאלות רטוריות (פסוקים 29-30). התשובה לכל אחת מהשאלות מובנת מאליה, והיא: "לא!"

לכן, במקום להתחרות ביניכם ולנסות לפעול בתחומים שאלוהים לא יעד לכם, אנא התפללו ובקשו מאלוהים לדעת איזו מתנת רוח הוא נתן לכם.

למאמינים הקורינתים לא חסרה אף אחת מהמתנות הרוחניות. כולן היו קיימות. אולם הדבר החשוב ביותר היה חסר: אהבה — המרכיב שמאפשר לכל המתנות הרוחניות לפעול בהרמוניה מושלמת. הרי ללא אהבה כבוד המשיח לא יוכל להיראות דרכם לעולם (ראה גם יוח' יג 34-35).

בפרק הבא באיגרתו מסביר שאול מהי אהבה ועד כמה היא חשובה.

א-קוריתים פרק יג:

¹ אם בלשונות בני אדם ומלאכים אדבר ואין בי אהבה, הריני כנחשת הומה או כמצלתים רועשים. ² אם תהיה לי מתת הנבואה ואדע כל הסודות ואשיג כל הדעת; ואם תהיה בי כל האמונה עד להעתיק הרים ממקומם, ואין בי אהבה, הריני כאין וכאפס.

³ אם אחלק את כל רכושי לצדקה וגם אתן את גופי לשלפה ואין בי אהבה — לא יועיל לי דבר. ⁴ האהבה סבלנית ונדיבה; האהבה אינה מקנאת; האהבה לא תתפאר ולא תתנשא; ⁵ היא לא תנהג בגסות, לא תדרש טובת עצמה, לא תרגז ולא תחשב רעה. ⁶ האהבה לא תשמח בעולה, כי באמת שמחתה. ⁷ היא תכסה על הכל, תאמין בכל, תקנה לכל ותסבל את הכל.

⁸ האהבה לא תמוט לעולם, אך נבואות תבטלנה, לשונות תחדלנה, דעת תבטל; ⁹ כי חלקית היא ידיעתנו ובארח חלקי מתנבאים אנו, ¹⁰ אך בבוא המשלם יבטל החלקי. ¹¹ בהיותי ילד דברתי כילד, הבנתי כילד, חשבתי כילד. כשהייתי לאיש שמתי קץ לדברי הילדות. ¹² עכשו רואים אנו במראה, במערפל, אבל אז — פנים אל פנים. עכשו ידיעתי חלקית, אבל אז אכיר בדרך שגם אני מכיר. ¹³ אך כעת עומדות שלש אלה: אמונה, תקנה, אהבה; והגדולה שבהן —

אהבה.

מתנות הלשונות והנבואה — הדרך לשימוש נכון

...מתוך האגרת הראשונה
לקוריתים פרק יד

אֲקוֹרִינִתִּים י'ד 1-4:

¹ רָדְפוּ אֶהֱבָה וְהִשְׁתַּוְּקוּ לְמִתְנֹנֹת רוּחַנִיּוֹת, וּבַעֲקָר
שִׁתְּנִנְבְּאוּ. ² הַמְדַּבֵּר בְּלִשׁוֹן אֵינוֹ מְדַבֵּר לְאָנָשִׁים אֲלָא
לְאֱלֹהִים; אִישׁ אֵינוֹ מֵבִין אֹתוֹ, כִּי בְרוּחַ הוּא מְבַטֵּא
סוּדוֹת. ³ אֲבָל הַמִּתְנַבֵּא מְשַׁמֵּיעַ לְאָנָשִׁים דְּבָרִים שֶׁתְּכַלִּיתֶם
לְבָנוֹת, לְעוֹדֵד וּלְנֹחֵם. ⁴ הַמְדַּבֵּר בְּלִשׁוֹן בּוֹנֶה אֶת עַצְמוֹ;
הַמִּתְנַבֵּא בּוֹנֶה אֶת הַקְּהֵלָה.

על מנת להבין את רגשותיו של שאול כאשר כתב את
פרק יד, חובה לקרוא ולהבין את פרקים יב-יג.

!

נקודת המוצא היא: "רָדְפוּ אֶהֱבָה!"

אם עלינו "לרדוף" משהו, חשוב מאוד שנדע בדיוק מה הוא! לכן...

מזי אהבה?

אהבה היא לתת מבלי לצפות לקבל דבר בתמורה. אהבה היא נתינה ברמה של הקרבה עצמית. — הנה לנו הגדרה מושלמת:

אִקּוּרִינְתוֹס יג 4-7:

⁴ הָאֱהָבָה סְבֻלָּנִית וְנָדִיבָה; הָאֱהָבָה אֵינָה מְקַנָּאת; הָאֱהָבָה לֹא תִתְפָּאֵר וְלֹא תִתְנַשֵּׂא; ⁵ הִיא לֹא תִנְהַג בְּגִסּוֹת, לֹא תִדְרֹשׁ טוֹבֶת עֲצָמָה, לֹא תִרְגֹּז וְלֹא תִחְשֹׁב רָעָה. ⁶ הָאֱהָבָה לֹא תִשְׁמַח בְּעוֹלָה, כִּי בְּאַמֶּת שְׂמִיחָתָהּ. ⁷ הִיא תִכְסֶּה עַל הַכֹּל, תִּצְמִין בְּכָל, תִּקְוָה לְכָל וְתִסְבֵּל אֶת הַכֹּל.

האחים בקהילת קורינתוס התמקדו בעצמם ולא השכילו להבין ש"לאהוב" משמע לתת ולהחשיב את אחי ואחותי כקודמים לי!

"רדפו אהבה!" — "הפסיקו לחפש רק את טובתכם האישית, כעלו עבור האחרים באותה אהבה והתלהבות שהייתם משקיעים למען עצמכם. הפסיקו לחשוב שיש תחרות בגוף המשיח, התחילו להיות רגישים לצורכי אחיכם, הביטו סביב והושיטו יד על מנת לעזור זה לזה!"

לא לחינם ישוע אמר לתלמידיו (יוח' יג 34-35):

"...אֲהָבוּ זֶה אֶת זֶה; כְּמוֹ שְׂאֵהֶבְתִּי אֶרְנְכֶם כֹּךְ גַּם אַתֶּם אֲהָבוּ זֶה אֶת זֶה. בְּזֹאת יֵדְעוּ הַכֹּל שֶׁתִּלְמִידֵי אַתֶּם: אִם תִּהְיֶה אֲהָבָה בֵּינֵיכֶם."

הלקח הזה היה נכון לקהילת קורינתוס, והוא נכון לכל קהילה היום:

- האם אנו רגישים לצורכי החלשים שבינינו?
- האם אנו מוכנים לוותר על דבר יקר או חשוב לטובת אח או אחות במשיח?

כעת שאול מורה לקוראיו: "השתוקקו למתנות רוחניות, ובעקר שתתנבאו" (י' ד 1).

מה הן מתנות רוחניות?

כבר הגדרנו זאת בפרק ד (ראה עמוד 80), אך מאחר ש"שינון הוא אם הלמידה", הבה נחזור על כך:

מתנות רוחניות הן היכולות שרוח הקודש מעניק למאמינים הנושעים כדי שישרתו בעזרתן את אלוהים במסגרת גוף המשיח — הקהילה (ראה קור"א יב). הגדרה כשונה זו היא היסוד שעליו נבנה את התשובות לשאלות שלהלן:

מדוע שאול רצה שהמאמינים ישאפו בעיקר להתנבא?

התשובה נמצאת בכסוק 3:

"המתנבא משמיע לאנשים דברים שתכליתם..."

- "לבנות",
- "לעודד" (למילה במקור היווני יש גם משמעות של "להוכיח", כלומר, לעודד ולדרבן את הזולת לעשות את הדבר הנכון),
- "לנחם".

אם כן, מתנת הנבואה מבטאת באופן מעשי את משמעות האהבה שהייתה חסרה כל כך באותה קהילה.

לאורך הפרק שאול חוזר על המילה "לבנות" שבע פעמים כדי להדגיש את המטרה שלשמה נועדו מתנות הרוח — לבנות!

למה הכוונה במילה "להתנבא"?

לאחר שהבנו מהי השפעתה של מתנת הנבואה, הבה נקבע מהו שימוש נכון במתנה זו, ומה לא נחשב בגדר שימוש נכון בה.

יש לזכור שבעת כתיבת האיגרת טרם נחתם ספר הברית החדשה. נבואות חדשות עדיין יכלו להינתן (כך אכן קרה עם ספר ההתגלות). מאז שספר הברית

החדשה נחתם, אין מקום לנבואות חדשות עבור כלל גוף המשיח. כלומר, היום אנו לא צפויים לכגוש נביאים חדשים כמו דניאל, יחזקאל, ישעיהו וכו' שנבואותיהם, המתועדות בכתב, כמוהן ככתבי הקודש המחייבים את כלל יושבי כדור הארץ.

אין זה אומר שאלוהים חדל לדבר אל ילדיו בדרכים שונות. אלוהים אינו מפסיק לדבר אלינו, אך הדבר נעשה על־פי הכללים הבאים:

א. אלוהים פועל במחשבותינו ובלבנו דרך כתבי הקודש שאנו קוראים ולומדים.

ב. הוא משפיע עלינו דרך אחים ואחיות אחרים באמונה.

ג. הוא משפיע עלינו דרך אירועים שמתרחשים בחיינו.

את כל אלה אלוהים ממשיך לעשות כדי להחכים אותנו לדעת את רצונו ולהרחיק אותנו מן הרע. החכמה והדעת שאלוהים מעניק לנו — שבעזרתן אנו יודעים לתכנן את צעדינו או להבין טוב יותר את מהלך האירועים שלפנינו — אינן הופכות אותנו לנביאים.

קבלת מידע או הבנה שעוזרים לנו להחליט החלטה אישית אינה נבואה, אלא פעולת ידו של אלוהים רב החסד. הבנה וחכמה במקרים כאלה מתקבלות כתשובה לתפילה. אם נחשיב לנביא אדם שאלוהים מדריך אותו לגבי החלטה עתידית, הרי שכל המאמינים הם נביאים.

**"להתנבא" בימינו — משמעו לומר את דבר אלוהים
(לאחר שהוא נלמד מכתבי הקודש) ...**

- בהשראת רוח אלוהים,
- במדויק,
- בבירור,
- באופן הבונה, מעודד ומנחם את הקהילה (יד 3),
- באופן המדגיש את הנושא המרכזי של כל כתבי הקודש: **ישוע המשיח**. הרי על־פי התג' יט 10 "עדות ישוע היא רוח הַנְּבוּאָה".

ובכן, האם המאמינים בקהילת קורינתוס שאפו בעיקר להתנבא?

התשובה היא: "לא!"

שאיפתם הייתה להוכיח את רוחניותם הגדולה בעיקר במתנה הרוחנית המצביעה על כוח על-טבעי (דיבור בלשונות), ובדרך זו להדגיש את מעמדם האישי ואת חשיבותם.

זכרו! כאשר שאול מדרג את מתנות הרוח באמרו "ראשית... שנית... אחרי כן...", מתנת הלשונות נמנית עם החשובות כחות, והיא נמצאת במקום האחרון ברשימה (פרק יב 27-31). הקורא דירוג זה עלול לשאול:

האם יש פסול כלשהו במתנת הדיבור בלשונות?

חס וחלילה! אך כמו עם כל דבר אחר, שימוש לא נכון במתנה זו גורם נזק.

בפסוקים 2, 4 שאול פתח בהסבר על-אודות הנזק הנגרם משימוש לא נכון במתנת הלשונות:

² הַמְדַּבֵּר בְּלִשׁוֹן אֵינוֹ מְדַבֵּר לְאָנָשִׁים אֲלָא לְאֱלֹהִים; אִישׁ אֵינָנו מֵבִין אוֹתוֹ, כִּי בְרוּחַ הוּא מְבַטֵּא סוּדוֹת... ⁴ הַמְדַּבֵּר בְּלִשׁוֹן בּוֹנֶה אֶת עֲצָמוֹ; הַמְתַּנְבֵּא בּוֹנֶה אֶת הַקְּהֵלָה.

המדבר בשפה שאינה מובנת, אינו מדבר לאנשים. "הוא מְבַטֵּא סוּדוֹת" (מסתורין). אלוהים יודע מה מתרחש (הוא כול-יכול ואין דבר נסתר ממנו), אך לבני האדם שמסכיב אין את היכולות של אלוהים.

האם זהו מצב ראוי וטוב? — ממש לא!

מתנות הרוח ניתנו לנו כדי לשרת זה את זה בגוף המשיח לכבוד אלוהים, ולא כדי שנדבר לאלוהים בקודים מוצפנים. דבר אלוהים מנחה אותנו לדבר בבהירות ובדרך שתכנה את גוף המשיח — את הקהילה (סימ"א ו 20; סימ"ב ב 16).

מי שמדבר בשפה שאינה מובנת — "בּוֹנֶה אֶת עֲצָמוֹ" (פס' 4). החוויה עשויה

להעניק לו הרגשה טובה, אך הוא אינו בונה את הקהילה. מי שנוהג כך בציבור, באסיפות הקהילה, נוהג בחוסר אהבה! השליח מציין זאת כנקודה שלילית ולא כזכות, כי הרי לאות הלשונות יש מטרה מוגדרת ברורה: הוא ניתן כעדות לבלתי מאמינים (פס' 22).

שאל לא הנחה את הקוריתים לפעול כמתואר בפסוקים 2, 4. ההפך! — הוא הצביע על הדרך הפסולה שבה הם פעלו. הוא למעשה אמר: "אם תשתמש במתנתך כדי 'לבנות עת עצמך', דע לך שזהו שימוש פסול במתנה!"

כל המתנות הרוחניות ניתנו כדי שנועיל זה לזה. כשם שבעל מתנת הנתינה אינו מועיל אם הוא מעביר סכום נאה מכיס ימין לכיס שמאל, כך המדבר בלשון זרה אינו מועיל לכלום אם הוא מדבר לעצמו.

ומדוע זה פסול? — כי מעשהו אינו מועיל לכלל הגוף. הרי בפסוק 12 שאל חוזר ומדגיש: "בְּקִשׁוֹ לְהַעֲשִׂיר בְּמָה שֶׁבֹנֶה אֶת הַקֵּהֶלֶה".

מתוך פסוקים 2, 4 עולה כי דיבור בלשונות שאינו מובן וברור לנוכחים באסיפת הקהילה (כלומר, לשונות ללא פירוש) אינו דבר תקין, מכיוון שאין הוא בונה, מעודד או מנחם את כלל הקהילה. דיבור בלשונות בדרך שכזו עומד בניגוד לציווי "וְאֶהְבֶּתָּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ!" (ויק' יט 18).

"הַשְׁתוֹקֵקוּ לְמִתְנֻת רוּחָנִיּוֹת, וּבְעֵקֶר שֶׁתִּתְנֶבְאוּ."
— מ ד ו ע ט ו ב י ו ת ר ל ה ת נ ב א ?

מכיוון ש"הַמִּתְנֶבֶא בֹנֶה אֶת הַקֵּהֶלֶה" (פס' 4). הרי "הַמִּתְנֶבֶא מְשַׁמֵּעַ לְאָנְשִׁים דְּבָרִים שֶׁתְּכַלִּיתֵם לְבָנוֹת, לְעוֹדֵד וּלְנַחֵם" (פס' 3). כל מאמין ששוואף לבנות את הקהילה בהפעלת מתנותיו מבטא את האהבה שאמורה לאפיין את תלמידי המשיח.

ב פ ס ו ק 5 סיכם השליח את חלקו הראשון של הפרק במילים:

"רְצוֹנִי שֶׁכָּלְכֶם תִּדְבְּרוּ בְּלִשׁוֹנוֹת, אֲךְ עֲדִיף שֶׁתִּתְנֶבְאוּ. הַמִּתְנֶבֶא גָדוֹל מִן הַמְדַּבֵּר בְּלִשׁוֹנוֹת, זולתי אם יִפְרֹשׁ הָאַחֲרוֹן אֶת דְּבָרָיו כְּדִי שֶׁהַקֵּהֶלֶה תִּבְנֶה."

שאול לא לימד שיש פסול במתנת הלשונות. הוא היה רוצה לראות את כולם מדברים בלשונות, אך זאת בדרך הנכונה על־פי הכתוב, כי רק אז תהיה בכך תועלת לכלל הקהילה. הפסול היה בשימוש שאינו תאם את רצון אלוהים — שלא ביטא אהבה.

מתנת הדיבור בלשונות הנה מתנה מאלוהים, אך היא מועילה רק כאשר המסר שניתן יזכה לפירוש.

השליח מסיים את פסוק 5 בציון המטרה שלשמה ניתנו כל מתנות הרוח — "...כִּי שֶׁהַקְהִלָּה תִּבְנֶה"; זה בדיוק מה שהיה חסר בקורינתוס. המאמינים "בנו את עצמם", אך לא את הקהילה.

סיכום ביניים:

א. המאמינים מקהילת קורינתוס היו עשירים במתנות הרוח אך נכשלו באופן השימוש בהן.

במקום להפעיל כל מתנת רוח למען בניית הקהילה, הם השתמשו במתנותיהם הרוחניות דווקא כדי להדגיש את מעמדם ואת חשיבותם האישית. התנהגותם זו הביעה חוסר אהבה.

ב. מתנות הרוח ניתנו כדי לבנות את גוף המשיח. לא לחינם מופיעה המילה "לבנות" שבע פעמים בפרק! זאת כדי להדגיש את העיקר.

ג. כל שימוש במתנות הרוח שאינו על־פי הגדרת דבר אלוהים יגרום נזק ויפגע בעדות הקהילה.

ד. שאול השליח אמנם דיבר אל האחים והאחיות בקורינתוס, אך המסר נכון גם עבורנו היום:

- בכל עשייה במסגרת הקהילה חשוב לפעול באהבה.
- חובה לבטא את כל דברינו באופן ברור ומובן, כדי שהגוף (הקהילה) ייבנה ויתבגר מבחינה רוחנית.
- כאשר כל אחד מאתנו יפעל באהבה ולטובת הגוף, שם המשיח ישוע יפואר.

מה שאינו ברור — אינו בונה

(אִקּוּרִינִתִּים י' 6-19)

שאול השליח לא הסתיר לרגע את התכלית שלשמה הוא כתב את האגרת: המצב הרוחני בקהילה היה גרוע. במקום שכל אחד ישאף לתרום, לעודד, לנחם ולעזור, חברי הקהילה התמקדו בעצמם וכך פגעו בעדות הקהילה. האהבה — שמשמעה לתת ולהחשיב את רעי כקודם לי — הייתה זרה לדרך חייהם. רבים המשיכו להתנהג כמו בעבר, טרם ישועתם, כאשר סגדו במקדשי האלילים. חוסר הבגרות הרוחנית גם השפיע על הדרך שבה הם השתמשו במתנות הרוחניות שהעניק להם רוח הקודש. השליח ניצל את ההזדמנות הזו כדי ללמדם מהי אהבה ואיך לעשות שימוש נכון במתנות הרוח, במיוחד בנבואה ובלשונות. המסר הברור לכל אורך פרק י' הוא:

**”פעלו למען הקהילה, כי זהו רצון אלוהים.
מה שאינו בונה את גוף המשיח, אינו מן האדון!”**

בחמשת הפסוקים הראשונים אמר שאול: ”מה שאינו ברור — אינו בונה, אינו מועיל... ולכן מזיק.”

בפסוקים 6-25 הוא מסביר מדוע השימוש במתנות הבלשונות והנבואה צריך להיות ברור ומובן:

אִקּוּרִינִתִּים י' 6-12:

⁶ וְעֵתָהּ, אֲחִי, אִם אֲבֹא אֵלֵיכֶם וְאֶדְבֵּר בְּלִשׁוֹנוֹת, מָה אוֹעִיל לָכֶם אִם לֹא אֶגִּיד לָכֶם דְּבַר הַתְּגָלוֹת אוֹ דְּבַר דַּעַת, דְּבַר נְבוּאָה אוֹ דְּבַר הוֹרָאָה? ⁷ אֶפְלוּ עֲצָמִים דּוֹמָמִים שְׁנֵתָן לְהַפִּיק מֵהֶם קוֹל, כְּגוֹן חֲלִיל אוֹ כְּנֹר, אִם לֹא יִשְׁמִיעוּ

שְׁנוּי צִלְלִים, בִּיצַד תִּכְר הַנְעִימָה הַמְנַגֶּנֶת בְּחִלְלִי אוּ בְכָנוֹר? * וְאִם
הַחֲצוּצָרָה תִּשְׁמִיעַ קוֹל בְּלִתִּי בְרוּר, מִי יִתְכַוֵּן לְקָרֵב? * כֵּן גַּם אַתֶּם,
אִם לֹא תִשְׁמָעוּ דְּבָרִים בְּרוּרִים בְּלִשׁוֹן, בִּיצַד יוֹבֵן מֶה שֶׁנֶּאֱמַר? הֲרִי
תִּהְיֶה מְדַבְּרִים אֶל הָאָוִיר! ¹⁰ רַבִּים הֵם מִיָּנִי הַקּוֹלֹת בְּעוֹלָם וְאִין אֶחָד
מֵהֶם שָׁאִינוּ מִבִּיעַ מִשְׁרָהוּ. ¹¹ לְפִיכָּךְ אִם אֵינִי מִבִּין אֶת הַתִּכְוֵן שֶׁל הַקּוֹל,
אֶהְיֶה לוֹעֵז (חֹסֵר הַבִּנְיָן) בְּעִינֵי הַמְדַבֵּר וְהַמְדַבֵּר יִהְיֶה לוֹעֵז (בִּלְתִּי מוֹכֵן)
בְּעִינֵי. ¹² כֵּן גַּם אַתֶּם, הֵייוֹת וְאַתֶּם לְהוֹטִים אַחֲרֵי מִתְּנוּת רוּחָנִיּוֹת, בִּקְשׁוּ
לְהַעֲשִׂיר בְּמָה שְׁבוּנָה אֶת הַקְּהֵלָה.

דוגמאות להמחשה

על מנת להבליט את ההיגיון שבשימוש ברוך ומוכן במתנות רוח הקודש, שאול

הציג שלוש דוגמאות

מן החיים:

א. כלי מוזיקה:

אם אדם "ינגן" בחליל או בכינור ללא שינוי צלילים, או שהוא סתם יפיק
צלילים שאינם מנגינה, שומעיו לא יזהו שום שיר. אדרבא, הרעש יגרום
לכאב ראש ויהווה מטרד (פס' 7).

ב. תרועת קרב:

תפקידו של החצוצרן
היה לתת הוראות לגדודים על-ידי תרועות מוסכמות מראש. כל תרועה
ציינה פקודה כלשהי: אם החצוצרן השמיע תרועות שלא היו מוסכמות
מראש, הצבא לא יכול היה להבין את משמעותן ולא היה מתכוון לבאות
(פסוק 8).

ג. שיחת חולין:

כאשר אתם מדברים זה עם זה, ברור מעל לכל ספק ששפתכם צריכה

להיות ברורה. המדברים בצורה שאינה מובנת או ברורה שמים את עצמם ללעג. כך לעולם לא תשיגו את התגובה הרצויה לכם, כי **"הרי תהיו מדברים אל האויר"** (כסי' 9).

בפסוק 6 השליח שאל בפשטות: **"אם אבוא אליכם ואדבר [באופן שאינו מובן לכם] — מה אועיל לכם?"**

בפסוק 10 הוא הוכיח לקוראיו את היגיון דבריו בהזכירו את הטבע והבריאה: **"פתחו אוזניים והקשיבו לקולות הבאים מן הטבע — האם קיים שם קול שאינו מביע משהו?"**
התשובה המתבקשת היא: **"בוודאי שלא!"**

לכל קול יש משמעות, ועליו להביע דבר ברור.

בפסוק 11 מתאר השליח את הנזק והמבוכה הנובעים מביטוי בלתי מובן:

- אדם השומע לשונות שאינן מכורשות חושב שהדובר הוא **"לועז"** — ברברי, זה, אינו מובן ואף מטריד.
- המדבר בלשונות שאינן מכורשות בעצם מתייחס אל הנוכחים כאל חסרי יכולת הבנה, טיפשים, **"בלתי רוחניים"**, מכיוון שאינם מבינים אותו.

מכני שהשימוש המוטעה במתנות הרוח כגע באחדות הקהילה והטיל דופי במשיח, שאול הנחה את המאמינים כיצד לתקן את המצב ולפעול בדרך הנכונה:

אֶקֹרִינִתִּים יד 12:

"כִּן גַּם אַתֶּם, הָיִיתֶם לְהוֹטִים אַחֲרֵי מִתְּנוֹת רוּחַנִיּוֹת, בִּקְשׁוּ לְהַעֲשִׂיר בְּמָה שֶׁבֹנֶה אֶת הַקְּהִלָּה."

משמעות הפסוקים ברורה:

- מה שאינו מובן ומכורש ...
- אינו בונה את הקהילה;
 - דבר שאינו בונה, ראוי שלא ייעשה בקהילה;

- דבר שאינו מתאים וראוי להיעשות בקהילה — לא יכול להיות מאלוהים.

ובכן, מה עלינו לעשות על מנת להעשיר את הקהילה?

הרוח, השכל והפירוש

אִיקוּרִינְתִּים יד 13-19:

¹³ לְכֹן הַמְדַבֵּר בְּלִשׁוֹן יִתְפַּלֵּל שְׂיוּכַל לְפָרֵשׁ אֶת דְּבָרָיו.

¹⁴ אִם אֲנִי מִתְפַּלֵּל בְּלִשׁוֹן, רוּחִי (נִפְשִׁי) מִתְפַּלֵּלָה, אָבֵל שְׂכָלִי (מוֹחִי) אֵינְנוּ עוֹשֶׂה פְּרִי. ¹⁵ אִם כֵּן מָה לַעֲשׂוֹת? אֶתְפַּלֵּל בְּאִמְצָעוֹת הָרוּחַ וְאֶתְפַּלֵּל גַּם בְּאִמְצָעוֹת הַשְּׂכָל; אֲשִׁיר בְּאִמְצָעוֹת הָרוּחַ וְאֲשִׁיר גַּם בְּאִמְצָעוֹת הַשְּׂכָל; ¹⁶ שֶׁכֵּן אִם תִּבְרָךְ בְּרוּחַ (בִּנְפֶשֶׁךָ, וּלְאֵל מַעֲרֻבּוֹת הַשְּׂכָל), בִּיצֵד יֹאמֶר "אֲמֵן" עַל הַדִּיּוֹתֶיךָ מִי שֶׁנִּמְנָה עִם הַבְּלָתִי מִבִּינִים? הֲרִי אֵין הוּא יוֹדֵעַ מָה אַתָּה אוֹמֵר! ¹⁷ אַתָּה אֲמַנָּם מִשְׁמִיעַ תּוֹדָה כְּרָאוּי, אֲךָ רַעַךְ אֵינְנוּ נִבְנֶה.

¹⁸ אֲנִי מוֹדֶה לְאֱלֹהִים שֶׁאֲנִי מְדַבֵּר בְּלִשׁוֹנוֹת יוֹתֵר מִכֻּלָּכֶם. ¹⁹ בְּרַם בְּקֶהְלָה אֲנִי מַעֲדִיף לִזְמֵר חֲמֵשׁ מְלִים בְּעֶזְרַת שְׂכָלִי (כַּאֲפֹן בְּרוּר וּמוֹבֵל) כְּדֵי לְלַמֵּד גַּם אֲחֵרִים — מֵאֲשֶׁר לְהַשְׁמִיעַ רִבְבוֹת מְלִים בְּלִשׁוֹן (שְׁאִינָה מוֹכֵנֶת).

על מנת להבין את הפסוקים האלה, ראוי שנגדיר את משמעות המילים הבאות:

1. "רוחי" = נפש האדם. כאן לא מדובר ברוח הקודש (קור"א ב 11).
2. "שכלי" = מוח האדם — התכונה, המחשבות, ההבנה האישית.

פסוק 13: השליח כתח את המשך הוראתו בכותרת כללית: כל מי ש"מדבר בלשון יתפלל שיוכל לפרש את דבריו!"

מנקודה זו העיקרון ברור:

יש פירוש — זה טוב!
אין פירוש — זה רע!

!

מפסוק 14 ואילך שאל הסביר מה קורה לאדם שמדבר בלשון: דיבור בשפה ("בלשון") שאינה מכורשת הוא פעולה של **רוחי** (של רוח האדם — הנפש), אך שכלי אינו מבין דבר, ולכן אין כל פרי לנעשה. אני מתרגש, אך אין כל הבנה — לא אצלי ולא אצל השומעים אותי.

האם מצב של חוסר פרי הנו מצב רצוי וטוב? — לא! — אם כן, **מה לעשות?**

פסוק 15: "אֶתְפַּלֵּל בְּאֲמָצְעוֹת הָרוּחַ וְאֶתְפַּלֵּל גַּם בְּאֲמָצְעוֹת הַשִּׁכֹּל" כלומר, אערב גם את שכלי על מנת לקבל פירוש מובן וברור למה שנאמר בלשון הזרה.

פסוקים 16 - 17: אם תאמר דבר שאינו מובן, איך יוכלו יתר הנוכחים להגיד "אמן" — כלומר, להסכים עם מה שאמרת?

פסוקים 18 - 19: שאל עצמו זכה לקבל את מתנת הלשונות מרוח הקודש, אך הוא הבין שמתנתו זו בונה ומשפיעה לטובה רק כאשר היא מובנת.

בפסוקים אלה מוכיח השליח את אהבתו לאחיו במשיח. הוא אינו שואף להאדרת שמו בשימוש במתנותיו, אלא למה שמועיל לזולת. לפי דוגמה זו על **כולנו** לפעול.

מוסר השכל: חמש מילים ברורות טובות יותר מאלפי מילים שאינן מובנות!

!

כך כתוב — אז מדוע נוהגים כה רבים בצורה שונה?

?

"אנחות עמוקות ממילים" או "שפת מלאכים"?

לאור הדוגמה הברורה ממעשי השליחים פרק ב, ולמרות ההסבר הברור של שאל שמתנת הלשונות הנה דיבור בשפה קיימת ומדוברת, אנו עדים למקרים שבהם אנשים משמיעים גיבוי מילים וצלילים חסרי משמעות — או כהגדרתו של שאל השליח "מַדְבְּרִים אֶל הָאָוִיר" (יד 9).

שני ההסברים השכיחים ביותר שניתנים על מנת לתרץ תופעות אלה, הם:

1. מדובר ב"אנחות עמוקות ממילים"

הטענה היא שה"אנחות" הנשמעות נובעות מרוח הקודש, המבטא את מה שהדובר עצמו אינו מסוגל לבטא במילים ברורות. הטוענים כך מסתמכים על הכתוב באגרת אל הרומים (ח 26-27):

26 וְכֵן גַּם הָרוּחַ עֲזָרָתָנוּ לִנְוֹת בְּחָלְשֹׁתֵינוּ, כִּי אֵין אָנוּ יוֹדְעִים לְהִתְפַּלֵּל כְּרָאוּי וְאוֹלָם הָרוּחַ עֲצָמָה מִפְּגִיעָה בְּעֵדְנוּ בְּאֲנָחוֹת עֲמֻקּוֹת מִמֶּלִּים.
27 וְהַבּוֹחֵן לְבָבוֹת יוֹדֵעַ אֶת מַחְשְׁבוֹת הָרוּחַ, מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִפְּגִיעָה בְּעֵד הַקְּדוּשִׁים בְּהִתְאַם לְרִצּוֹן אֱלֹהִים.

ומה האמת?

שאל השליח מתאר בקטע זה את היגון והכאב שהם מנת חלקו של המאמין החי בעולם הזה (רומים ז 14 - ח 39).

א. המאמין "נאנח" (רומ' ח 23) — הוא אמנם נושע, אך נמצא עדיין במאבק מתמיד עם טבעו הישן שנמשך לחטא (רומ' ז 15-25);

ב. הבריאה כולה "נאנחת" (רומ' ח 22), כי גם היא סובלת מתוצאות החטא;

ג. רוח הקודש "נאנח" (רומ' ח 26), כי הוא מזדהה עם חוסר היכולת של המאמין להתמודד עם הסבל ועם פיתויי החטא בכוחות עצמו. רוח הקודש עומד לצדו כפרקליט (יוח' יד 16, תרגום דליטש) שמפגיע בעדו לפני אלוהים האב "הבּוֹחֵן לְבָבוֹת" (רומ' ח 27).

על המאבק הפנימי התווסף קושי נוסף: בתקופה שבה נכתבה האיגרת אל הרומים, הקהילה נרדפה והמאמינים אף שילמו בחייהם בעבור עדותם ונאמנותם. על הרקע הזה שאול מעודד אותם ואומר: "לעתים איננו יודעים איך להתפלל, מה נכון לבקש ולעשות. אך אל דאגה! אלוהים נאמן ואכפת לו מילדיו. כשאננו יודעים מה לומר, רוח הקודש יציג את משאלתנו לפני אלוהים."

מה נשמע — ומה לא?

מי שראה בחדשות מאות אלפי יצורים מתים מות ייסורים בתוך נפט שדלף מאסדת קידוח בים, מבין למה הכוונה במילים "הַבְּרִיאָה נֹאֲנַחַת" (רומ' ח 22). — הבריאה "נאנחת" בשקט.

גם ל"אנחות רוח הקודש" אין קול. הרי אלוהים האב ואלוהים רוח הקודש הם שתי הוויית של האלוהים האחד. אין צורך בהעברת מידע קולי בתוך האלוהים האחד. אלוהים האב יודע את מחשבות רוח הקודש (רומ' ח 27).

ואיך **אנחנו** מתוארים בפסוק 26? — "אֵין אָנוּ יוֹדְעִים לְהִתְפַּלֵּל כְּרָאִי" אנחנו לא יודעים מה להגיד, ולכן שותקים. רוח הקודש מפגיע בעדינו, ואלוהים האב "יֹדֵעַ אֶת מַחְשְׁבוֹת הָרוּחַ" גם מבלי לשמוע אותן בקול.

"הָרוּחַ...מִפְגִּיעָה בְּעֵדֵינוּ" — זוהי מילה קצת לא שגרתית, אך אנו, המשיחיים, משתמשים בה הרבה:

מִפְגִּיעַ (ת') [מן כגע, הפגיע] מִבְּקֶשׁ, מִכְצִיר: "וַיֵּרָא כִּי אֵין אֵישׁ, וַיִּשְׁתּוֹמֵם כִּי אֵין מִפְגִּיעַ" (ישע' נט 16).

* הסיבה היחידה שבמעשה הבריאה אלוהים, כביכול, "מדבר לעצמו", והסיבה היחידה שישוע המשיח דיבר עם אלוהים האב בקול, היא העברת מידע **אלינו**, אל קוראי הכתובים (ראה יוחנן יא 42).

הַכְּנָעָה (נ') [מן כגע, הַכְּנָעַי] תַּחֲנָה, בְּקִשָּׁה (מילון אבן-שושן).

"...בְּאַנְחוֹת עֲמָקוֹת מַמְלִים." — את הטקסט המקורי היווני ניתן גם לתרגם:
"...באנחות שאי-אפשר לבטא במילים." דבר שאי-אפשר לבטא — לא
מבטאים!

כלומר, אנחנו שותקים — כינו ושכתינו אינם נעים, מיתרי קולנו לא פועלים
בגלל שאיננו יודעים מה לומר. אך בחסד אלוהים, רוח הקודש מפגיע בעדנו
בהתאם לרצון ה'.

מ ס ק נ ה : בפרק ח 26-27 באיגרת אל הרומים
אין מדובר בדיבור או במילים כלשהן. אלוהים יודע
את מחשבות הרוח, ולכן אין צורך בהבעתן בקול.

טענה נוספת היא:

2. מדובר ב"שפת מלאכים"

לפי טענה זו, גיבובי המילים או הצלילים הם שפת מלאכים — שפה שמיימית
קיימת. המונח נלקח מ...

אי־קורִינְתִים יג 3-1:

¹ אִם בְּלִשׁוֹנוֹת בְּנֵי אָדָם וּמִלָּאכִים אֲדַבֵּר וְאִין בִּי אֱהָבָה, הֲרִינִי כְּנֹחֶשֶׁת
הוֹמָה אוֹ כְּמַצְלֵתִים רוֹעֲשִׁים. ² אִם תִּהְיֶה לִּי מִתַּת הַנְּבוּאָה וְאֲדַע כָּל
הַסּוּדוֹת וְאֲשִׁיג כָּל הַדַּעַת; וְאִם תִּהְיֶה בִּי כָּל הָאֱמוּנָה עַד לְהַעֲתִיק הָרִים
מִמְּקוֹמָם, וְאִין בִּי אֱהָבָה, הֲרִינִי כְּאִין וּכְאֶפֶס. ³ אִם אֲחַלֵּק אֶת כָּל רְכוּשִׁי
לְצַדָּקָה וְגַם אֶתֵּן אֶת גּוֹפִי לְשַׂרְפָּה וְאִין בִּי אֱהָבָה — לֹא יוֹעִיל לִּי דְבָר.

ומהי האמת?

ישנן מספר דרכים להבין פסוקים אלה, אך מסקנותיו של שאול השליח ברורות
דיין, והן יעזרו לנו להגיע להבנה נכונה.

כפי שלמדנו, הבעיה בקהילת קורִינְתוֹס נבעה מהעדר אהבה בין המאמינים. במקום לתת ולעודד את שאר האחים, הם התמקדו בטובת עצמם.

על רקע מצב עגום זה יש להבין את פסוקים 1-3 בפרק יג: "אִם בְּלִשׁוֹנוֹת בְּנֵי אָדָם וּמְלָאָכִים אֲדִבֵּר וְאֵין בִּי אֱהָבָה — הֲרִי שֶׁאֵין כָּל תּוֹעֵלַת בְּדִבּוּר!"

ישנן שתי נקודות שיכולות לתרום להבנת פסוקים אלה:

א. לדעת מפרשים רבים, הפסוקים מציגים בכוונה מצבים קיצוניים, לא מציאותיים, כדי להדגיש את חשיבות האהבה. זאת אומרת כי "שפת מלאכים" הנו מונח היפותטי! לא מדובר בשפה שקיימת במציאות. באותה מידה שאול לא היה "נותן את גופו לשריפה" (פסוק 3), כי לא היתה בכך כל תועלת.

ב. לאורך כל כתבי הקודש לא מוזכרת שפה שנקראת "שפת מלאכים" — כלומר, שפה מסוימת שרק מלאכים מדברים בה:

- בכל אירוע בכתבי הקודש שבו אדם שמע דברי מלאך הנאמרים לאלוהים או לאדם, השפה הייתה שפתו של השומע;
- בכל אירוע בכתבי הקודש שבו אלוהים עצמו דיבר אל אדם כלשהו, השפה הייתה שפתו של אותו אדם.

אם כן, הכוונה של דברי שאול בפרק יג 1 היא: "אם אחד מאתנו חונן ביכולת לדבר בכל השפות הקיימות, הן בעולם הגשמי והן בעולם הרוחני, ואין לו אהבה, יכולתו הנפלאה היא חסרת ערך."

מסקנות:

1. כל תירוץ שמנסה להצדיק דיבור בגיבוש מילים ואנחות שאינם מובנים ומפורשים, אינו מבוסס על כתבי הקודש ולכן לא יכול להיות מאלוהים.
2. מה שמבוסס על הרגשה או על התנסות אישית בלבד אינו בהכרח מאלוהים ואינו בהכרח קדוש או טוב.

הערה בענייני שפה:

שפה: [בהשאלה] לשון, אוצר המילים שאדם משתמש בהן להבעת צרכיו: "אשר לא ישמעו איש שפת רעהו" (בראשית י"א ז) (מילון אבן-שושן).

שפה: לשון (שמדברים); מערכת המילים ודרכי הביטוי של עם; מערכת של סימני תקשורת, כגון שפת המחשב, שפת החירשים (מילון ההווה, 2007).

לפי הגדרות תקניות אלה, שפה אינה אוסף הברות או מילים אקראי. לכל שפה יש כללי דקדוק ותחביר — כללים ומאפיינים שהופכים אותה לאמצעי תקשורת יעיל. לגיבוי ההברות והצלילים המיוצגים בימינו כלשונות שרוח הקודש נותן לדוברים, אין כל כללי תחביר ולכן אינם יכולים לבטא שפה כלשהי. צלילים אלה נובעים ממרחם של המדברים ולא מרוח הקודש.

סיכום פרק זה:

בפסוקים 19-6 שאל השליח מעביר מסר

אחיד וברור:

1. גם ההיגיון והטבע מלמדים: כל מה שנאמר בקהילה חייב להיות ברור ומובן.

2. כל מתנות הרוח הקשורות בדיבור יניבו פרי רק כשהדיבור מובן. על מנת להבטיח בהירות, שימוש נכון במתנות הרוח תמיד יערב הן את "רוח" האדם (נפשו, רגשותיו) והן את "שכלו" (מוחו, יכולת החשיבה והשליטה על הנאמר).

3. עלינו להתפלל שמתנות הרוח שקיבלנו יתבטאו בצורה מובנת וברורה. רק כך גוף המשיח (הקהילה) ייבנה, יתברך ויפאר את שם המשיח.

התכלית שלשמה נועדה מתנת הלשונות

...מזעך א-קורינתיים יד 20-26

על הנושא שבפרק זה אשתדל לעבור במרב היסודיות. לכן, כשאנו מתעמקים בחומר, תפילתי היא שאלוהים יעניק לקורא יכולת ריכוז, בתוספת מנה גדושה של סבלנות.

בפרק הקודם למדנו משאול השליח שמתנת הדיבור בלשונות חייבת להתבטא באופן ברור ומובן כדי שהמסר יהיה נהיר.

רק מסר ברור יכול לבנות את גוף המשיח!
מסר שאינו ברור גורם לבלבול.

בפסוקים 20 - 26 השליח מגדיר את התכלית שלשמה נועדה מתנת הלשונות.

אנו נלמד:

- מיהו קהל היעד? — אל מי כונה כל ביטוי של המתנה?
- לאיזו מטרה משמשת מתנת הלשונות?

אִקּוּרִינִתִּים יד 20-26:

²⁰ אַחִי, אַל תִּהְיוּ יְלָדִים בִּהְבִּנְתְּכֶם; בְּאֶשֶׁר לָרַע הָיוּ יְלָדִים, אַךְ בִּהְבִּנְתְּכֶם הָיוּ מְבֹגְרִים. ²¹ בַּתּוֹרָה כָּתוּב: "כִּי בִלְעָגִי שָׁפָה וּבִלְשׁוֹן אַחֲרֵת יִדְבֹר אֶל הָעָם הַזֶּה וְלֹא אָבוֹא שְׁמוּעַ." ²² לְפִיכֶן הַלְשׁוֹנוֹת אֵינָן אוֹת לַמַּאֲמִינִים, אֲלָא לַבְּלָתִי מַאֲמִינִים. וְהַנְּבוּאָה אֵינָנָה לַבְּלָתִי מַאֲמִינִים, אֲלָא לַמַּאֲמִינִים.

²³ וְהִנֵּה אִם תִּתְכַּנֵּס כָּל הַקְהָלָה וְכֻלָּם יִדְבְּרוּ בַלְשׁוֹנוֹת, וַיִּכְנָסוּ אַנְשִׁים שְׂאִין לָהֶם מִשָּׁג בְּעֵינָיו, אוֹ אַנְשִׁים בְּלָתִי מַאֲמִינִים, כָּלוּם לֹא יֹאמְרוּ שְׂאֵתָם מְשֻׁגָּעִים? ²⁴ אֲבָל אִם הַכֹּל מִתְנַבְּאִים וַיִּכְנָס אִישׁ בְּלָתִי מַאֲמִין, אוֹ מִי שְׂאִין לוֹ מִשָּׁג בְּעֵינָיו, אִזִּי יוֹכַח עַל־יָדֵי כָלָם וַיִּדּוֹן עַל־יָדֵי כָלָם: ²⁵ סִתְרִי לְבֹו יִגְלוּ וְהוּא יִפֹּל עַל פָּנָיו בְּהִשְׁתַּחֲוִיָּה לְאֱלֹהִים וַיִּכְרִיז כִּי אֶבֶן יֵשׁ אֱלֹהִים בְּקִרְבְּכֶם.

²⁶ וּבִכֵּן מֶה תַּעֲשׂוּ, אַחִי? בְּאֶשֶׁר אַתֶּם נִקְהָלִים יַחְדָּיו, לְאַחַד יֵשׁ מִזְמוֹר, לְאַחֵר יֵשׁ דְּבַר־הוֹרָאָה, לָזָה הַתְּגַלּוֹת, לָזָה לְשׁוֹן וְלָזָה פְּרוּשׁ; יֵהָא נָא הַכֹּל לְמַעַן תִּבְנוּ.

ב פ ס ו ק 20 שאלו כונה למעניו הקוראנים במשפט שמסכם את התנהגותם עד כה:

- "אַחִי, אַל תִּהְיוּ יְלָדִים בִּהְבִּנְתְּכֶם." — הכוונה לרמת הבנתם הנוכחית: "אל תמשיכו בדרך הילדותית הזו; התבגרו מבחינה רוחנית!"
- "בְּאֶשֶׁר לָרַע הָיוּ יְלָדִים:" — כלומר, "אל תהיו מנוסים ובוגרים בכל הנוגע לרע, לפסול ולטמא. היו תמימים (חסרי ניסיון) בתחומי הרוע והחטא."

"היו בוגרים בהבנתכם! אנא, תקנו את הטעויות ובטאו את מתנות הרוח בדרך בוגרת המבטיחה את ברכת אלוהים!"

החל מפסוק 21 שאול מגדיר את המטרה הבסיסית שלשמה ניתנה מתנת הלשונות. תחילה הוא משתמש בציטוט חלקי של 'שע' כח 11-12. הבה נרחיב מעט את שדה הראייה על-ידי קריאת הפסוקים בהקשרם:

ישעיהו כח 7-13:

⁷ וְגַם אֵלֶּה בֵּינִי שָׁגוּ וּבִשְׁכָּר תָּעוּ; כִּהֵן וְנָבִיא שָׁגוּ בִשְׁכָּר, נִבְלְעוּ מִן הַיֵּין, תָּעוּ מִן הַשְׂכָּר, שָׁגוּ בְּרָאָה, פָּקְדוּ פְּלִילִיָּה. ⁸ כִּי כָּל שְׁלַחְנוֹת מְלָאוּ קִיָּא צֶאֱהָ בְּלִי מְקוֹם.

⁹ "אֵת מִי יוֹרֶה יָדְעָה, וְאֵת מִי יִבִּין שְׁמוּעָה? גְּמוּלִי מִחֶלֶב, עֲתִיקִי מִשְׁדֵּיִם? ¹⁰ כִּי 'צוֹ לָצוּ צוֹ לָצוּ, קוֹ לָקוּ קוֹ לָקוּ, זַעִיר שָׁם זַעִיר שָׁם'."

¹¹ כִּי בִלְעָגִי שִׁפְרָה וּבִלְשׁוֹן אַחֲרֵת יִדְבֹּר אֶל הָעָם הַזֶּה, ¹² אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהֵיהֶם: "זֹאת הַמְּנוּחָה הַנִּיחוּ לַעֲיָף, וְזֹאת הַמְּרֻגָּעָה, וְלֹא אָבוּא שְׁמוּעַ." ¹³ וְהִיָּה לָהֶם דְּבַר יְהוָה "צוֹ לָצוּ צוֹ לָצוּ, קוֹ לָקוּ קוֹ לָקוּ, זַעִיר שָׁם זַעִיר שָׁם," לְמַעַן יִלְכוּ וְכִשְׁלוּ אַחֲזֹר וְנִשְׁבְּרוּ, וְנוֹקְשׁוּ וְנִלְכְּדוּ.

ישעיהו הנביא מגנה את התנהגותם הפסולה של אנשי יהודה, כוהניהם ונביאי השקר בתקופתו. אנשי יהודה לעגו לדברי נביא האלוהים וכשלו בחטאיהם. הם נמשלים לשיכורים הלומי יין, המקיאים ומלכלכים את המקום שבו הם נמצאים, עד שלא נשאר דבר נקי.

במקום ללמד את עם ישראל את דבר האמת של אלוהים, מנהיגי העם הרוחניים התבוססו בשכרות רוחנית (שהיא הגאווה). במקום לשכּוּט משכּט אמת, הם עצמם היו שקועים בפלילים ונהגו בשחיתות רוחנית.

ישעיהו השתמש במילים בוטות כדי להדגיש את הריחוק מאלוהים: "הכול מלא בקיָא ובצואה" — מצבו הרוחני של העם היה מצב של טומאה מוחלטת.

האם מצבם הרוחני הירוד נבע מכך שדברי אלוהים לא היו ברורים?

בהחלט לא!

פסוקים 9-10 בישע' כח מצטטים את הכוהנים המשפילים את ישעיהו הנביא:

"מדוע אתה מדבר אלינו כמו אל ילדים קטנים, 'הוראה פה, הוראה שם! טיפה פה, טיפה שם!' אתה חושב אותנו לפעוטות, לחסרי יכולת הבנה?"

הם החשיבו את עצמם לבוגרים מבחינה רוחנית, אולם המציאות הוכיחה את ההפך הגמור: במקום לציית לדבר אלוהים הברור שנמסר להם ברמה שמובנת אפילו לתינוקות, הם בחרו ללעוג לנביא.

הם התעלמו ממצוות אלוהים הברורה המובילה לשלווה ולשלום (פס' 12), ובחרו ללכת בדרכם הפסולה, המובילה לסבל ולמוות.

שפה זרה כעונש מאלוהים

ומה תגובת אלוהים לדחיית דברו הברור והפשוט?

פסוקים 11-13 בישעיהו כח: "אלוהים יביא עליכם אויב שמדבר בשפה זרה. מכיוון שסירבתם לציית לפקודות ברורות, תצטרכו לציית לפקודות בשפת אויביכם הלא מוכרת לכם."

בתורה קיים חיזוי דומה:

דברים כח 49-50:

⁴⁹ יֵשׂא יְהוָה עֲלֶיךָ גּוֹי מִרְחוֹק, מִקְצֵה הָאָרֶץ, כְּאִשׁוֹר יִדְאֶה הַנָּשׁוֹר; גּוֹי אֲשֶׁר
לֹא תִשְׁמָע לְשׁוֹנוֹ; ⁵⁰ גּוֹי עֵז פָּנִים אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא פָנִים לְזָקֵן, וְנָעַר לֹא יֶחֱזַק.

אלוהים יביא נגדכם "גוי אשר לא תשמע לשונו" — עם הדובר שפה שמעולם לא שמעתם ושאינה מוכנת לכם.

מתוך הנלמד מישעיהו הנביא, שאול השליח מסיק את המסקנה הבאה:

אִקּוּרִינִתִּים יֵד 22 א:

לְפִיכָךְ הַלְשׁוֹנוֹת אֵינָן אוֹת לְמַאֲמִינִים, אֶלָּא לְבִלְתִּי מַאֲמִינִים.

מתנת הדיבור בלשונות

נועדה כאות לבלתי מאמינים (יד 22),
אך גם בונה את הקהילה כשהדיבור
מפורש (יד 13, 27).

בעל מתנת הלשונות
מדבר בשפה שאינה
ידועה לו ושאינה
ידועה לקהילה,
והיא שפתם של
בלתי מאמינים
שנמצאים בקהל
השומעים.

המפרש מתרגם לשפה
השגורה בפי הקהילה,
(יד 27) וזאת...

א. כדי שהקהילה תיכנה על-ידי
המסר (יד 5);

ב. כדי לאפשר לבני הקהילה
לבדוק את התאמת המסר
לדבר ה' (יד 29).

הבלתי מאמינים רואים
ושומעים אות אלוהי:
בעל מתנת הלשונות
מדבר בשפתם
באופן על-טבעי.
עתה, בעקבות האות,
הם פתוחים לשמוע את
דבר אלוהים, הבשורה
(רומים י' 17).

מדוע אות הדיבור בלשונות מיועד לבלתי מאמינים?

מתנת הלשונות היא אות על־טבעי מאלוהים שנועד להצביע על הדובר כעל מי שנושא מסר מאלוהים. מרגע זיהוי הדובר כנושא מסר אלוהי, אין יותר צורך באות. מעתה על השומעים להקשיב לאמת ולהפנימה. הדיבור בלשונות אינו התכלית.

אלוהים נתן את מתנת הלשונות למאמינים בישוע כדי לאמת את המסר שבפיהם: את בשורת הישועה של ישוע המשיח. מי שמתעלם ממסר הבשורה, בעצם דוחה את יד אלוהים המושטת לו לעזרה ולהצלה. הוא דוחה את הדרך היחידה להינצל ממשפטו של אלוהים. — לעומת זאת, מי שמקבל את המסר ומאמין בישוע הוא אכן מושיעו מן החטא, ייושע וינצל מהעונש.

מתנת הלשונות — אות אזהרה למשפט מתקרב

כל מי שרואה את המאורע המתואר במעשי השליחים פרק ב בתוך ההקשר ההיסטורי של עם ישראל באותה תקופה, מבין שקביעתו של שאול השליח הנה נכונה: "הַלְשׁוֹנוֹת [הן] אוֹת... לְבִלְתִּי מֵאֲמִינִים" (י' 22):

יהודי התפוצות אשר היו עדים לפעולת רוח הקודש שמעו את המאמינים מהללים את אלוהים... והפלא ופלא! — כל אחד הבין אותם בשפתו שלו. רבים מהשומעים השתכנעו כי יד אלוהים אכן נחה על המאמינים בישוע וכי בפיהם מסר של אמת.

בלתי מאמינים רבים בקהל הבינו שעליהם לחזור בתשובה כדי להימנע מעונש:

מעשי השליחים ב 37:

בְּשִׁמְעֵם הַתַּעֲצָבוּ מְאֹד בְּלִבָּם וְאָמְרוּ לְכִיפָא וְלִשְׁאֹר הַשְּׁלִיחִים: "אֲנָשִׁים
אֲחִים, מָה עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת?"

...אך היו גם רבים אחרים שלעגו והתעלמו מאות האזהרה.

כ-38 שנים לאחר האירוע המתואר בספר מעשי השליחים פרק ב, נחרבה ירושלים ובית המקדש נהרס עד היסוד. רבים מהדוחים את ישוע מצאו את מותם או הוגלו. רוב המאמינים ניצלו מכיוון שזכרו את אזהרתו של המשיח (לוקס יט 41-44) וברחו בעוד מועד לעבר הירדן.

כ ש י ש ו ע ה ו ס ג ר לידי הנציב הרומי בארץ ישראל, פונטיוס פילטוס,* הלה חקר אותו, מצא שאין בו כל אשמה וניסה לשחררו. הנציב הציע לשחרר את ישוע כמחווה לחג הפסח, מנהג מקובל דאז, אך הקהל דרש את שחרורו של אדם בשם ישוע בר־אבא שהיה מורד ורוצח (מתי כז 15-31; לוקס כג 18-19). כמה סמלי וכואב שהעם בחר בפושע בשם זהה לשמו של האדון ("בר־אבא" בארמית = "בן־האב" בעברית). עד היום העם הנבחר נמשך למשיחי שקר וממשיך לדחות בשנאה תהומית את האחד והיחיד שיכול להושיעו.

פונטיוס פילטוס "לָקַח מִיָּם וַרְחֵץ אֶת יָדָיו לִפְנֵי הָהָמוֹן בְּאָמְרוֹ: 'נָקִי אֲנִי מִדְּמוֹ שֶׁל זֶה. זֶהוּ עֲוֹנֵינְכֶם!' עָנוּ וְאָמְרוּ כָּל הָעָם: 'דְּמוֹ עָלֵינוּ וְעַל בְּנֵינוּ'" (מתי כז 24-25).

אלוהים בחסדו העניק לעם ישראל פרק זמן של 38 שנים לבדוק את מעשיו ולחזור בתשובה לפני שבאו על יושבי יהודה וירושלים חורבן בית שני, הרג וגלות על־ידי צבא רומא.

אחיי לאמונה,

אנא, היו בוגרים בכל הנוגע להבנת הכתוב! אות הלשוניות נועד...

א. להצביע על המאמינים כנושאי מסר מאלוהים;

ב. להזהיר את חסרי האמונה מפני דחיית דבר האלוהים הברור.

האות נועד עבור חסרי האמונה כדי למשוך את תשומת לבם לדבר הבשורה.

* ראה ויקיפדיה, ערך "פונטיוס פילאטוס"

במילים אחרות: אם באסיפה כלשהי נוכחים רק מאמינים, אין כל סיבה לדיבור בלשונות. לעומת זאת, קיים צורך בהתנבאות.

מתנות שבמהוות אות — ועתה הלך

בספר מעשי השליחים פרק ב שמעון כיפא הסביר שהתופעה לה כולם היו עדים (להבות אש, דיבור בלשונות וכו'), הייתה חלק ממאורע כלל עולמי שאלוהים הבטיח לאחרית הימים. שמעון כיפא ציטט מספר יואל הנביא פרק ג 1-5:

- הוא אמר כי כעת, כל שומעיו היו עדים ל"שפיכת רוח אלוהים", כפי שהובטח בנבואה (יואל ג 1);
- הם גם ראו "מופתיים בארץ" (כנאמר ביואל ג 3) — תופעות על-טבעיות שליוו את מתן רוח הקודש למאמינים;
- בעתיד, "לפני בוא יום יהוה הגדול והנורא", יתרחשו גם אותות ומופתיים "בשמים" (כפי שמובטח ביואל ג 3-4) — ליתר פרטים ראה "אנחנו מגשימים את נבואת יואל", עמ' 64).

מכאן ניתן להבין שלפני שובו של המשיח ארצה, אלוהים שוב יזהיר את בני האדם על-אודות משפטו הקרב, ואזהרה זו תלווה בתופעות על-טבעיות.

מכיוון שאיננו יודעים מתי בדיוק יחזור המשיח — וייתכן מאוד שאנו חיים כעת בתקופת אחרית הימים — ישנם מאמינים משיחיים רבים שטוענים כי ניתנו להם מתנות על-טבעיות (אלה שנועדו להיות אות) שבאות לידי ביטוי בחייהם היום.

לכן יש לזכור: אם מתנת הלשונות (או כל מתנה אחרת) משמשת בפועל ביזמת רוח הקודש, הדבר **תמיד** ייעשה בהתאם לתנאים הכתובים באיגרת הראשונה לקורינתים פרק יד (בנוסף, ראה עמ' 143, "האם יש מקום...").

מתנת הנבואה

שאלו השליח ממשיך ומגדיר את קהל היעד אליו מכוון השימוש במתנת הנבואה:

אֲקוֹרִינִים יד 22 ב:

...וְהַנְּבִיאָה אֵינָנָה לְבִלְתִּי מֵאֲמִינִים, אֶלָּא לְמֵאֲמִינִים.

מדוע "הנבואה איננה לבלתי מאמינים, אלא למאמינים"?

מתנת הנבואה מציגה את דבר אלוהים בדרך ישירה, ברורה ומובנת, ללא הזדקקות לאות על־טבעי הנראה לעין.

עלינו לזכור כי...

- הדרישה לראות אותות ונסים כתנאי לאמונה נובעת מדרך חשיבתם של בלתי מאמינים (מתי טז 4);

בזמן ש...

- לימוד דבר אלוהים באהבה וברצון לציית הנו לחם חוקם של המאמינים.

בפסוקים 23 - 25 שאלו מסביר מדוע קביעתו נכונה והגיזית:

פסוק 23: "אִם תִּתְּכַנֵּס כָּל הַקְּהָלָה וְכָל־מִי יִדְּבֹר בְּלִשׁוֹנוֹת (הכוונה לדיבור שאינו מובן ואין לו כירוש או הסבר), וְיִכְנָסוּ אֲנָשִׁים שְׂאִין לָהֶם מִשְׁגַּב בְּעֵינָיו, אוֹ אֲנָשִׁים בְּלִתִּי מֵאֲמִינִים, כָּלוּם לֹא יֹאמְרוּ שְׂאֵתָם מִשְׁגָּעִים?"

שים לב! אף־על־פי שמתנת הלשונות נועדה מלכתחילה להתבטא בנוכחות בלתי מאמינים, היא תהיה חסרת תועלת ואף מזיקה אם לא תשמש בדרך הנכונה על־פי הכתובים.

בפסוקים 24-25 השליח מצביע על התוצאה החיובית שתצמח ממצב שבו כולם מתנבאים (כלומר, דבר אלוהים שיינתן להם בהשראת רוח הקודש ייאמר באופן ברור ומוכן: "אם הכל מתנבאים ויפגש איש בלתי מאמין, אז מי שאין לו משג בענין, אזי יוכח על-ידי כלם וידון על-ידי כלם: ²⁵ סתרי לבו יגלו והוא יפל על פניו בהשתחויה לאלהים ויכריז כי אכן יש אלהים בקרבכם" (ראה גם כסוק 3).

אני מאמין שרוח הקודש מעניק לנו חכמה, את המילים ואת הנושאים המתאימים בזמן הנכון.

מתנת הנבואה

נועדה לשימוש לטובת המאמינים (יד 22 ב),
אך מאחר שהיא דבר אלוהים הברור, היא עשויה גם להושיע
בלתי מאמינים המזדמנים לקהילה (יד 24).

רוח הקודש יכול להנחות אותנו לדבר על נושא שאדם כלשהו בקהילה מאוד צריך לשמוע. אותו אדם בלתי מאמין יבין שאלוהים מדבר אליו ישירות, והוא חש כאילו גילה אלוהים לדובר את סתרי לבו. במקרה שכזה, הוא יגיב בכניעה לאלוהים ויחזור בתשובה. אותו אדם יאמר ביחס לקהילה: "אלוהים אכן שוכן בקרבכם!"

מסקנה: מסר ברור ומובן נכון לכל אוזן — מועיל לכל שומעו

האם קיימת סתירה בין חלקו השני של פסוק 22 ("הַנְּבוּאָה אֵינָהּ לְבִלְתִּי מֵאֲמִינִים") לבין פסוק 24 (אדם בלתי מאמין שומע נבואה ונושע)?

לא! מטרת הדוגמה שבפסוק 24 היא להוכיח שלימוד ברור על-פי הדרכת רוח אלוהים יכול לחדור לכל לב — לזה של המאמין ולזה של חסר האמונה כאחד. בני אדם הרי נושעו מאז ומתמיד על-ידי האמונה שבאה בעקבות שמיעת דבר אלוהים: "לְפִיכֶם הָאֱמוּנָה בָּאָה בְּשִׁמְעָה וְהַשְׁמִיעָה — בְּהַכְרִיזַת דְּבַר הַמְּשִׁיחַ" (רומ' י 17).

שאל מעוניין להבהיר את חשיבותה ואת עליונותה של מתנת הנבואה. לאחר שהמאמינים צוינו כנושאי מסר מאלוהים, הדגש הוא על דבריהם ולא על האותות הנלווים.

לפי הכתוב במעשי השליחים ב, המסר שהיה בפי המדברים בלשונות כלל דברי הלל לאלוהים בשמות שהדוברים לא למדו מעולם (מה"ש ב 8-11). לעומת זאת, כאשר שמעון כיפא הכריז את הבשורה המושיעה באוזני הבלתי מאמינים (מה"ש ב 14), הוא דיבר בשפה השגורה בפי כל.

לפיכך אין כל חובה או הכרח שאות הדיבור בלשונות יינתן כאשר חסרי אמונה נוכחים בקהילה. לעומת זאת, יש צורך תמידי להשמיע ולשמוע את דבר הבשורה הברור שבכוחו להוביל לישועה.

לאחר ששאל הבהיר שמתנת הלשונות היא אות לבלתי מאמינים

ושמתנת הנבואה נועדה למאמינים בישוע המשיח, הוא מקדיש את פסוקים 26 ואילך ללימוד הסדר הנכון של השימוש במתנות הלשונות והנבואה במסגרת הקהילה (על כך בפרק הבא).

הגיע הזמן לסכם את הפרק הנוכחי:

1. מתנות הרוח צריכות להתבטא בדרך מובנת, כי רק כך הן מועילות לקהילה.
2. מתנת הנבואה נועדה למאמינים מכיוון שייעודה הוא להשמיע את דבר אלוהים ולעודד את המאמינים לציית.
3. מתנת הלשונות הנה אות לבלתי מאמינים:
 - א. אות שמציין את הדובר כנושא מסר מאלוהים;
 - ב. אות אזהרה למען יחזרו בתשובה וינצלו מעונש קרב ובא.אילו גוף המשיח היה מציית לדברי שאול שבפסוקים אלו, הרבה בלכול ופילוגים היו נמנעים!

נספח לפרק ו

טענה נפוצה בדבר מתנת הלשונות:

ישנם הטוענים...

- "כתבי הקודש מלמדים שכאשר אנשים התחילו להאמין וקיבלו את רוח הקודש, הם **בהכרח** דיברו בלשונות."

הטוענים כך רואים, בדרך כלל, בדיבור בלשונות הוכחה שהדובר אכן נושע. לכן מצטרפת לטענתם הראשונה קביעה נוספת שאומרת:

● "...ואם אינך מדבר בלשונות, סימן שאינך נושע!"

קביעות אלה אינן נכונות! הבה נתבונן במספר פסוקים ונלמד מה דבר אלוהים אומר, הן לגבי תופעת הלשונות בעת הישועה, והן לגבי התנאים לישועה:

מעשי השליחים ח 14-17: שומרונים שהחלו להאמין בישוע ונטבלו מספר ימים קודם לכן, מקבלים את רוח הקודש באמצעות השליחים שמעון ויוחנן. הדיווח רומז לדיבור בלשונות.

מעשי השליחים י 46: גויים החלו לדבר בלשונות ברגע שקיבלו את ישוע.

מעשי השליחים יט 6: שאול השליח נתקל בקבוצת תלמידים שהחלו להאמין בישוע זמן קצר קודם לכן. לאחר שהוא לימד אותם על קיום רוח הקודש, הם החלו לדבר בלשונות.

לעומת זאת...

מעשי השליחים טז 29-35: ישועת הסוהר בפיליפי. בעקבות הנס שקרה לשאול ולשאר האסירים, הסוהר האמין ונושע יחד עם כל בני ביתו. אין כל אזכור של דיבור בלשונות! אדרבא, שאול השליח מפרט לסוהר את תנאי הישועה: "הָאֵמֶן בְּאֵדוֹן יֵשׁוּעַ וְתִנְשָׁע אֶתָּה וּבְנֵי בֵיתָךְ" (מה"ש טז 31).

גם רומים י 9-10 מפרט את התנאים לישועה, וכאן מצטרפת ההודאה המילולית: "וְאֵם אֶתָּה מוֹדָה בְּפִיךָ שֶׁיֵּשׁוּעַ הוּא הָאֵדוֹן וּמֵאֵמֶין בְּלִבְּךָ שֶׁאֱלֹהִים הֵקִים אוֹתוֹ מִן הַמֵּתִים — תִּנְשָׁע. הֲרִי בְּלִבּוֹ מֵאֵמֶין אִישׁ וְיִצְדֵּק, וּבְפִיו יוֹדֶה וְיִנְשָׁע." גם כאן, הכתוב אינו אומר כי בעקבות האמונה המושיעה חייב לבוא דיבור בלשונות.

בספר מעשי השליחים מתוארים עוד מקרים רבים בהם הגיעו אנשים לאמונה בישוע ונושעו, וזאת ללא כל אזכור של דיבור בלשונות: ח 37-39, ט 35, 42, יא 21, יד 1, טז 14-15, יז 12, יח 8 ועוד.

ובכן, מתנת הלשונות ניתנה בחלק מהמקרים, אך לא בכלם.

מאחר שרק בחלק קטן מהמקרים מוזכר דיבור בלשונות,
לא ניתן לקבוע כי קבלת מתנה זו היא חוק בל יעבור
עבור כל מאמין.

ח ש ו ב שנחזור כאן בקצרה על שלוש נקודות שכבר למדנו
מהאיגרת הראשונה אל הקוריתים פרק יב:

א. לכל מאמין ניתנת לפחות מתנת רוח אחת (פסוק 7):
”לְכָל אִישׁ נִתְּנָת הַתְּגָלוֹת הָרוּחַ [והמטרה היא] כְּדִי
לְהוֹעִיל.”

ב. אלוהים הוא שמעניק את מתנות הרוח כראות עיניו.
המאמין אינו בוחר במתנה כרצונו (פסוקים 7-11,
18, 27-30; עבר' ב 4ב).

ג. הניסוח בפרק יב 8-10 הוא: ”לָזֶה נָתַן... דְּבַר חֵכְמָה... לָזֶה
נִתְּנָת אֱמוּנָה... לָזֶה יְכַלֵּת לַעֲשׂוֹת נִסִּים... לָזֶה מִיָּנִי לְשׁוֹנוֹת...”,
ולקורא ברור: אין כאן ציון של מתנה מסוימת שניתנה לכל
המאמינים, גם לא מתנת הלשונות.

ספר מעשי השליחים
והאיגרת הראשונה אל הקוריתים יב
מלמדים:

מתנת הלשונות מעולם לא נועדה
לכל מאמין.

רוח הקודש מעניק אותה לאלו
שהוא בוחר.

הסדר הנכון

תנאי השימוש במתנות הרוח

1.

(א־קורינתים יד 26-40)

עד כה למדנו:

א. אף־על־פי שכל המאמינים נטבלו ברוח הקודש, לא לכולם נתן אלוהים את מתנת הלשונות (קור"א יב).

ב. כל המתנות הרוחניות נועדו לבנות את גוף המשיח — הקהילה. כל שימוש במתנות הרוח שאינו לטובת כלל הגוף, הוא שימוש פסול ואינו בהתאם להדרכת אלוהים.

ג. מתנת הלשונות היא אות לחסרי האמונה...

1. אות המזהה את המאמינים כנושאי מסר מאלוהים;

2. אות אזהרה לבלתי מאמינים, למען יחזרו בתשובה וינצלו מהעונש הקרב ובא (ישע' כח 7-13; מה"ש ב; קור"א יד 22).

ד. מתנת הנבואה נועדה להתבטא בחברת מאמינים, מכיוון שכל ייעודה הוא להציג את דבר אלוהים ולעודד את המאמינים לציית (קור"א יד 22).

מפסוק 26 ואילך שאל מלמד את הסדר הנכון של השימוש במתנות הלשונות והנבואה במסגרת אסיפת הקהילה.

בכל שימוש הסוטה מההגדרות שהשליח נותן להלן, עלינו לראות יזמה של אדם הפועל על דעת עצמו ולא בהדרכת רוח הקודש:

א־קורִינְתִים יד 26-40:

²⁶ ובכן מה תעשו, אחי? באשר אתם נקהלים יחדיו, לאחד יש מזמור, לאחר יש דבר-הוראה, לזה התגלות, לזה לשון ולזה פרוש; יהא נא הכל למען תבנו. ²⁷ אם מדברים בלשון, ידברו שנים או שלושה, לא יותר; זה אחר זה ידברו ואחד יפרש. ²⁸ אך אם אין מפרש, יחרישו בקהלה וידברו לעצמם ולא־להים. ²⁹ אשר לנביאים, שנים או שלושה ידברו והשא־ר יבחנו את דבריהם.

³⁰ אם יגלה דבר לאחד היושבים שם יחריש הראשון, ³¹ כי כלכם יכולים להתנבא זה אחר זה באפן שיהכל ילמדו והכל יתעודדו. ³² ורוחות הנביאים כפופות לנביאים, ³³ שהרי אלהים אינו אֱלֹהֵי מהומה אלא אֱלֹהֵי השלום.

כנהוג בכל קהלות הקדושים, ³⁴ הנשים תחשינה בקהלות; אין להן רשות לדבר, אלא תפנענה למרות, כמו שגם התורה אומרת. ³⁵ ואם רצונו ללמוד דבר, תשא־לנה את בעליהן בבית, כי לא יאה שאשה תדבר בקהלה.

³⁶ האם מכם יצא דבר אֱלֹהִים? וכי רק אליכם הגיע? ³⁷ כל החושב שהוא עצמו נביא או איש רוחני, שיכיר כי הדברים אשר כתבתי אליכם מצוות האֱדוֹן הם. ³⁸ ואם מִי־שֶׁהוּא אינו מכיר, לא יכר בו. ³⁹ ובכן, אחי, השתוקקו להתנבא ואל תמנעו דבור בלשונות, ⁴⁰ אבל יעשה נא הכל באפן ראוי ובסדר.

בפסוקים אלה שאל מגדיר את התנאים שבהם מתנות הלשונות

והנבואה צריכות להתבטא. והנה, בפסוק הפתיח (26) ובפסוק הנעילה (40) הוא כותב שני כללים חשובים:

1. "יֵהָא נָא הַכֹּל לְמַעַן תִּבְנֶנּוּ..."

2. "יַעֲשֶׂה נָא הַכֹּל בְּאֶפֶן רָאוּי וּבִסְדֵּר"

משפטים אלה נועדו להזכיר למאמינים הקורינתיים את החסר להם ביותר: **אהבה**.

לעיתים איננו בטוחים אם תופעה מסוימת מקורה אכן באלוהים. לכן, אם חוסר סדר ואי הבנה מאפיינים את התופעה, הרי זו הוכחה שהאות איננו מאלוהים. במקרים כאלה זיכרו את שני הכללים הפשוטים הנ"ל! הם נועדו לעודד שימוש נכון במתנות, אך הם גם יעזרו לנו לזהות את אלה שמועלים ללא אהבה ומתוך מניעים אנוכיים שאינם מאלוהים.

בפסוק 27 שאל מוסיף תנאי שימוש ספציפיים יותר:

"אם מדברים בְּלִשׁוֹן..."

• "יְדַבְּרוּ שְׁנַיִם או שְׁלוֹשָׁה, לא יוֹתֵר";

• לא כולם ביחד, אלא ב"זֶה אַחֶר זֶה".

מכאן ברור מעל לכל ספק שדבר אלוהים אינו מתיר לקהל שלם לדבר בלשונות בוזזמנית.

שמעתי מאמינים אומרים: "כולנו מדברים בלשונות ביחד, אך הכל בכפוף לסמכותו של רועה הקהילה, ולכן זה בסדר".

ובכן, מכיוון שרועי הקהילות כפופים לדבר אלוהים, לא ניתנה להם סמכות "להכשיר" פעולה שסותרת את הכתוב.

מתוך דברי שאל השליח ניתן גם להסיק שדיבור בלשונות לא היה חובה בכל אסיפה. הוא אומר: "**אם** מְדַבְּרִים בְּלִשׁוֹן..." — כלומר, לא בהכרח דיברו בלשונות בכל פעם שהקהילה התאספה.

שאל טרם סיים עם הצבת התנאים. הוא ממשיך את **פסוק 27** באמרו:

• "...וְאֶחָד יִפְרֹשׁ."

מכיוון שלשונות הן שפיות קיימות, אך כאלו שהדובר לא למד, הרי שהמפרש חייב להיות אדם **שמוכר בקהילה** כדובר מספר שפות. אין זה משנה אם יכולת הכירוש/התרגום היא נלמדת באופן רגיל, או אם המפרש קיבל אותה כאחת ממתנות רוח הקודש כמפורט בקור"א י' 10.

לכן שאל יכול לקבוע תנאי נוסף **בפסוק 28**:

• "...אֵךְ אִם אֵין מְפָרֵשׁ, יִחְרִישׁוּ בְּקִהְלָה וַיִּדְבְּרוּ לְעֶצְמָם וְלֵאלֹהִים."

הפסוק שלכנינו מתיר לדבר בלשונות רק כאשר יודעים בוודאות כי בקהל נמצא "מפרש" — אדם מאמין שמבין את שפתו של הבלתי מאמין הנוכח — ושמסוגל לתרגם את הנאמר לשאר הנאספים (שהרי אם לא נוכחים בלתי מאמינים, אין כל סיבה להשתמש במתנת הלשונות).

לדוגמה: אם באסיפת הקהילה נמצא אדם סיני שאינו מאמין, הרי שמתנת הלשונות תתבטא בשפה הסינית. כמו כן חייב להיות נוכח אדם מאמין שמבין סינית, כדי שיוכל לתרגם לחברי הקהילה. — בעלי המתנות אמורים להיות ידועים בקהילותיהם.

ומה עושים אם לא נמצא במקום מפרש?

שאל עונה **בפסוק 28**:

• "...יִחְרִישׁוּ בְּקִהְלָה וַיִּדְבְּרוּ לְעֶצְמָם וְלֵאלֹהִים."

מכיוון שכבר למדנו כי אמירת דברים בלתי מובנים בקול רם רק מביאה עמה מבוכה ונזק, הרי שבמידה ואין מפרש, על אותם בעלי מתנת הלשונות להחריש.

לומר את דבריהם בלכם לאלוהים, ללא שימוש בשכתיים או במיתרי הקול.

בחוגים משיחיים רבים, הדיבור בלשונות נחשב כהוכחה כי הדובר אכן נושע, וכי חייו מונחים על־ידי רוח אלוהים. לטענתם, מי שלא מדבר בלשונות ואינו יכול להעיד על התנסות אישית בחוויה זו, הנו חסר בגרות רוחנית במקרה הטוב — וחסר ישועה במקרה הגרוע.

דוֹגְמַת הַיֵּיחַ

לפני זמן מה השתתפתי בכנס שבו הדובר לימד מהאיגרת הראשונה אל הקורינתים פרקים יב, יד.

ראשית, הוא פסח על הפסוקים שמציינים את ההגבלות והתנאים לשימוש במתנת הלשונות.

לקראת סיום הכנס, הוא הבטיח לכל הנוכחים כי כולם, ללא יוצא מן הכלל, יקבלו את "מתנות הרוח"; ואם מישהו לא ידבר בלשונות עד תום האסיפה הריהו חוטא המסרב להיכנע לרצון אלוהים. — כך הוא לימד!

הדובר ביקש מכל הנוכחים לדבר במהירות רבה, בהבטיחו שאז "רוח הקודש ישלוט על לשונם ויתחילו לדבר בלשונות".

הקהל עמד על רגליו, וכולם החלו למלמל ולגלגל את לשונותיהם במהירות. רובם המשיכו למלמל צלילי "להלהלהלה", ואחרים החלו לבטא הברות חסרות תוכן שאינן שמות כלשהן. — כל האירוע היה מבין ביותר ונעשה בניגוד מוחלט לכתוב בדבר אלוהים.

כמה עצוב לראות אנשים כה רבים הולכים שולל אחר נטיות לבם. חוויותיהם הרגשיות הופכות לקנה־מידה הקובע מהי בגרות רוחנית — של עצמם ושל אחרים. כל זה נעשה תוך התעלמות גסה מהכתוב בברור בדבר אלוהים וגורם נזק רב.

סדר – גם בנבואה

בפסוק 29 שאול פונה לבעלי מתנת הנבואה:

אֲשֶׁר לְנָבִיאִים,
שָׁנִים אוֹ שְׁלוֹשָׁה יָדְבָרוּ
וְהַשָּׂאָר יִבְחָנוּ אֶת דְּבָרֵיהֶם.

יש לזכור שבעת כתיבת שורות אלו על־ידי שאול השליח עדיין לא נחתם ספר הברית החדשה, ונבואות יכלו להינתן ולהיחשב כחלק אינטגרלי של דבר אלוהים. לכן, הוא הנחה את המאמינים לבדוק אם דברי הנביא תואמים לדבר אלוהים ואינם נוגדים דבר או פרט כלשהו שאמר ה' (ראה דברי יח 20-22, יג 2-6: הנחיות לבחינת נביא אמת או שקר).

זה היה נכון בתקופת המקרא, אבל...

איך עלינו במאה ה-21 להתייחס לציווי לבחון את דברי הנביאים?

כמו אז גם היום מוטלת על בני הקהילה האחריות לבחון כל מה שמלמדים בה. כאשר רועה הקהילה מלמד, הוא עלול לטעות. לכן, טוב יעשו המאמינים אם יבחנו ויבדקו את דברי הרועה לאור הכתוב בדבר אלוהים (יוח"א ד 1; מה"ש יז 11).

ישנן קהילות הטוענות כי בקרבן נמצאים נביאים. אם כך, האם הן בוחנות את "הנבואות" על־פי המבחנים שאלוהים קבע? במידה ואדם בקהילה טוען שקיבל נבואה מאלוהים, על הקהילה לבצע את הפעולות הבאות:

טופס מעקב (דברים יח 20-22, יג 2-6)

בוצע

☐

בוצע

☐

בוצע

☐

בוצע

☐

1. לרשום במדויק את כל פרטי "הנבואה"

2. לבחון אם הנתונים אינם סותרים או נוגדים מילה, משפט או עיקרון כלשהם בדבר אלוהים

3. לוודא את התגשמות "הנבואה" במאה אחוזים

4. במידה ו"הנבואה" לא התגשמה במאה אחוזים, על הקהילה להכריז על המתנבא כנביא שקר ולהזהיר את כלל גוף המשיח מפניו*

*בעת הקדומה אדם כזה היה נסקל

אינני מאמין שקיימים נביאים כמו ישעיהו, ירמיהו, דניאל וכו' לאחר שדבר אלוהים הושלם, אך **הבה לא נפעל לפי דעות**

אישיות!

בדיקה לפי הנחיות כתבי הקודש תוכיח את הדובר בשם עצמו כשקרן באופן כומבי. בדרך זו, ייתכן כי הוא יחזור בתשובה — או שהקהילה תרחיק אותו מקרבה: "צִיְנוּ לָכֶם אֶת הָאִישׁ הַזֶּה וְאֵל תִּתְעַרְבוּ עִמּוֹ, לְמַעַן יָבוֹשׁ. ¹⁵ אָבֵל אֵל תִּחְשְׁבוּהוּ לְאוֹיֵב, אֲלֵא הוֹכִיחוּ אוֹתוֹ פָּאֵחַ" (תסל"ב ג 14-15).

כמו דוברי הלשונות, כך גם הנביאים נדרשו לדבר בזה אחר זה בסדר מופתי. גם במקרה שלהם, השימוש במתנה הוגבל לשניים או שלושה מתנבאים במעמד אחד. — **מדוע?**

- כי כך אומרים כתבי הקודש, מבלי לפרט סיבות;
- כך אלוהים מיוצג בכבוד;
- כך המתנה בונה את הקהילה.

למה הכוונה במילים,

"...רוחות הנביאים כפופות לנביאים?"

תכופות נשמעת הטענה, "זה חזק ממני, זה משתלט עליי ואני מסוגל לשתוק!"

האומר זאת מצדיק את התפרצותו בדיבור (או פעולה אחרת שלכאורה נכפית עליו) בעת שאחר דיבר, בטענה כי לא יכול היה לשלוט על עצמו. הדחף להתבטא היה חזק ממנו, ולטענתו היה זה בעצם רוח הקודש שדחף אותו לכך.

רבותי, דברי שאול מאוד ברורים:

גם כאשר רוח אלוהים שורה עליך, פתיחת הפה ברגע הנכון נתונה לשליטתך:

"רוחות הנביאים כפופות לנביאים"

איך שאול יכול לקבוע זאת בהחלטיות שכזו? — מפני ש...

● דבר אלוהים מלמד כי ריסון עצמי הוא חלק מפרי רוח

הקודש (גלטי' ה 22-23);

● מהומה היא מהשטן, לא מאלוהים (יעקב ג 13-18).

אִקּוּרִינִתִּים יד 33:

אֱלֹהִים אֵינּוּ אֱלֹהֵי מְהוּמָה אֶלָּא אֱלֹהֵי הַשָּׁלוֹם.

...ואת משרתיו ניתן לזהות בדבקותם לדברו.

נשים וגברים בקהילה

א-קורנטים יד 34-35

³⁴ הנשים תחשינה בקהילות; אין להן רשות לדבר, אלא תכננה למרות, כמו שגם התורה אומרת. ³⁵ ואם רצונו ללמוד דבר, תשאלנה את בעליהן בבית, כי לא יאה שאשה תדבר בקהילה.

שאל מתייחס כאן...

א. להתנהגות הנשים בכל הנוגע למשפטים האחרונים שאמר (כלומר, בחינת הדברים שנאמרו מכי העושים שימוש במתנות הנבואה והלשונות).

ב. להתנהגות הנשים באסיפות הקהילה בכלל.

בפרק יא השליח כבר דן בסמכויות הוראה ובנושא המרות בקהילה. מכיוון שאין סתירה בין הפרקים, ראוי שנבחן את דבריו שבפרק יד לאור הנאמר בפרק יא:

- נשים יכולות להתפלל וללמד (יא 5), אך עליהן להיות תחת מרות בעליהן ו/או זקני הקהילה;
- במסגרת שירותן בקהילה לא תינתן להן מרות על גברים.

בראשונה לטימוטיאוס ב 11-12 נאמר:

11 הָאִשָּׁה תִּלְמַד בְּדוֹמִיָּה, בְּהִכְנָעָה שְׁלֵמָה. 12 אֵינֶנִּי מְרַשֶּׁה לָאִשָּׁה לְלַמֵּד, אֲף לֹא לְהִשְׁתַּדֵּר עַל הָאִישׁ, אֲלֵא לְהִשָּׂאָר בְּדוֹמִיָּה.

קביעה זו אינה נובעת מהמחשבה שלנשים אין יכולת אינטלקטואלית ללמד, אך כשמצייתים להנחייה זו יראה הסדר שקבע אלוהים, והקהילה תתברך ותיכנה.

סדר אלוהי זה נראה כבר בבראשית ג 16:

אֶל הָאִשָּׁה אָמַר: "הִרְבָּה אֲרֹבָה עֲצָבוֹנְךָ וְהִרְבָּה; בְּעָצֹב תִּלְדִּי בָנִים; וְאֶל אִישְׁךָ תִּשְׁקָתֶךָ, וְהוּא יִמְשָׁל בָּךְ."

...והוא מקבל הבהרה נוספת בטיטוס ב 4-5, קטע שמעניק תפקיד חינוכי לנשים בוגרות במסגרת הקהילה:

[הן]... תִּחַנְכְּנָה אֶת הַנָּשִׁים הַצְעִירוֹת לָאֱהָב אֶת בְּעֻלֵּיהֶן וְיִלְדֵיהֶן, וְלִהְיוֹת צְנוּעוֹת, טְהוֹרוֹת, מְשֻׁגְּחוֹת עַל בֵּיתָן, טוֹבוֹת, נְשָׁמְעוֹת לְבְעֻלֵיהֶן; זֹאת לְמַעַן לֹא יִנְאָץ דְּבַר הָאֱלֹהִים (ראה גם אפס' ה 21-33).

ישובה אחת — תפקידים שונים

אף־על־פי שנשים וגברים נושעים באופן זהה, הרי שלכל מין נתן אלוהים ייעוד שונה.

כפי שנשים לא נועדו להיות זקני קהילה ושמשים* (טימ"א ג; טיט' א), כך אל לנו להתפלא כשהכתובים מציינים שוני בשימוש במתנה זו או אחרת על־ידי

* בשפת המקור ישנה רק מילה אחת (διδάκωνος / diakonos) המציינת באופן כללי נשים וגברים המשרתים את הקהילה (ראה רומ' טז 1), והן את מי שממלא באופן ספציפי את תפקיד השמש. בשני המקרים בהם מלמדים הכתובים על בחירת מאמינים לתפקיד השמש מדובר על גברים בלבד (מה"ש ו 3-6; טימ"א ג 12).

גברים או נשים. מתנת הלימוד, למשל, ניתנה הן לגברים והן לנשים. המתנה זהה לשני המינים, אך ביטוייה שונה: על האישה נאסר ללמד גברים, אך לגבר מותר ללמד קהל מעורב.

כאמור, השוני בין הגבר לאישה אינו נובע מאי־יכולתן האינטלקטואלית של הנשים, חס וחלילה! הרי גם לנשים יכולת מנהיגות המאפשרת להן לנהל עסק או למלא תפקיד ציבורי רם־מעלה.

האיסור לשרת כזקן קהילה או שמש ולהשתרר על גברים במסגרת הקהילה נובע מן הכתוב בדבר אלוהים. ציות לדברו מתוך אהבה וכניעה ברצון יניבו ברכה למציית.

בעוד שכל איברי הקהילה, גברים ונשים כאחד, מצויים לשמוע ולבחון את מה שמלמדים לאור דבר אלוהים, הרי שהאחריות על טוהר הלימוד מוטלת על הנהגת הקהילה.

אם לאישה נשואה שאלות בנוגע לדבר אלוהים, עליה להפנותן ראשית לבעלה (פסוק 35). אם הבעל המאמין אינו יודע לענות, ראוי שילמד את הכתובים בעצמו או יפנה לעזרה להנהגת הקהילה. בתום תהליך הלימוד הוא יענה על שאלות אשתו.

**בעלים, אנא למדו את דבר אלוהים
והיו אתם הסמכות הרוחנית בביתכם!**

במקרים שבהם הבעל אינו מאמין, האישה יכולה כמובן לשאול גברים אחרים מבין המורים המלמדים בקהילה.

אישה רווקה תפנה עם שאלותיה לאביה, אחיה, נשים בוגרות באמונה או אל זקני ושמשי הקהילה.

הנחיה זו של השליח אינה זרה לאוזן היהודית. הוא אומר: "...כְּמוֹ שְׁגָם הַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת" (ראה ברא' ג 16), הרי זהו הנוהג בבתי הכנסת מאז ומתמיד. כל ילד שגדל על ברכי התורה מבין ששאל מציג עיקרון בסיסי מדבר אלוהים.

ללכת עם הזמן – או עם דבר אלוהים?

הסיבה שכל ההוראות הקשורות להתנהגות האישה בקהילה נשמעות כה זרות למאמינים רבים, נובעת מתוך ריחוקם מעקרונות כתיב הקודש במשך דורות. רבים מאתנו נוהים אחר אופנות העולם הזה, במקום להישאר נאמנים לדבר אלוהים שלעולם לא ישתנה.

משלי ג 1-12 מראה את הדרך הנכונה:

¹ בֵּן, תוֹרָתִי אֶל תִּשְׁכַּח, וּמִצְוֹתַי יִצֹר לִבָּהּ; ² כִּי אֶרֶךְ יָמִים וּשְׁנוֹת חַיִּים וְשָׁלוֹם יוֹסִיפוּ לָךְ. ³ חֶסֶד וְאֱמֶת אֶל יַעֲזֹבָהּ; קִשְׁרָם עַל גְּרוֹדוֹתֶיהָ, כְּרִתְבֶם עַל לֹחַ לִבָּהּ, ⁴ וּמִצָּא חַו וְשָׁכַל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם. ⁵ בָּטַח אֶל יְהוָה בְּכָל לִבָּהּ, וְאֶל בִּינְתָהּ אֶל תִּשְׁעֶן. ⁶ בְּכָל דֶּרֶכֶיהָ דָּעָהּ, וְהוּא יִישר אַרְחֹתֶיהָ. ⁷ אֶל תִּהְיֶה חֲכָם בְּעֵינֶיהָ; יֵרָא אֶת יְהוָה וְסוּר מִרָע, ⁸ רָפְאוֹת תִּהְיֶה לְשִׁרָהּ וְשִׁקּוּי לְעִצְמוֹתֶיהָ. ⁹ כִּבֵּד אֶת יְהוָה מִהוֹנָהּ וּמִרְאשִׁית כָּל תְּבוּאוֹתֶיהָ, ¹⁰ וְיִמְלְאוּ אֲסָמִיד שִׁבְעָה, וְתִירוֹשׁ יִקְבֵּיךָ יִפְרְצוּ. ¹¹ מוֹסֵר יְהוָה, בֵּן, אֶל תִּמְאָס, וְאֶל תִּקְץ בְּתוֹכָהּ, ¹² כִּי אֶת אֲשֹׁר יֶאֱהָב יְהוָה יוֹכִיחַ, וּכְאֵב אֶת בֶּן יִרְצֶה.

פעמים רבות שמעתי מאמינים אומרים: "הדברים ששאל מלמד נכונים לתקופה הקדומה, אך לא לתקופתנו הנאורה והמפותחת...".

אני מאמין שהעקרונות ששאל השליח מציג כאן נכונים גם לימינו. אם לא כן, הרי זה רק עניין של זמן עד שאנשים אלה ירחיקו לכת ויאמרו: "עשרת הדיברות גם הם אינם מתאימים עוד לעידן המודרני והנאור שלנו! הרי אם ניאוף אינו נחשב לעבירה על-פי החוק האזרחי במדינת ישראל, איזו זכות יש לנו להוקיע אותו כחטא במסגרת הקהילה?"

ההידרדרות החברתית והמוסרית שמתפשטת בגוף המשיח נובעת מעיוותים בלימוד דבר אלוהים ומזניחת העקרונות הברורים והפשוטים הנלמדים מהכתובים. במקום להתאים את אורח חייהם לכתוב, אנשים מביאים עמם אל תוך הקהילה את הרגליהם הפסולים אותם רכשו בעולם לפני שנושעו — ממש כפי שעשו הקורינתים.

מ ס ק נ ה : אם ניישם את רצון אלוהים כפי שהוא מתבטא בכתובים — הן בחיי הקהילה והן בחיי היום-יום — נזכה לברכה רבה בעמלנו.

דרוש: מנהיגות אזהבת

...ואם רצונן ללמוד דבר, תשאִלְנָה אֶת בְּעִלְיָהּ בְּפִת (יד 35).

גברים, שימו לב! הנחיה זו של שאול השליח נועדה לעורר אתכם! אלוהים מצפה מהגברים להיות הסמכות הרוחנית בביתם. עליהם מוטלת האחריות ללמוד את דבר אלוהים ולפעול על-פיו.

"הנשים...תפנענה למרות" (פס' 34). — כניעה איננה דבר פשוט! כל הווייתנו מתנגדת לה. והנה אלוהים מצווה על הנשים להיכנע לבעליהן. זה לא קל! לכן, הבעלים, עזרו להן למלא את רצון האלוהים (קולי' ג 18; כיפא"א ג 1-6). אהבו אותן, שרתן אותן באהבה ובהערכה, ו"הִפְנְעוּ אִישׁ לְרֵעֵהוּ מִתּוֹךְ יְרֵאת הַמְּשִׁיחַ" (אפס' ה 21). אם תעשו כך, תראו ברכה. אם תזלזלו באחריות שאלוהים נתן לכם כגברים, התוצאה לא תכבד את אלוהים (אפס' ה; קולי' ג 19).

בעל משפחה, אהוב וכבד את אשתך! זכור: אם לא תעשה זאת מכל לבך כפי שאלוהים דורש, תפילותיך יעוכבו (כיפא"א ג 7). במילים אחרות: סירבת להתייחס לאשתך באהבה ובכבוד — אלוהים מסרב לשמוע אותך!

סמכות ומרות

א-קוריתנים יד 38-36

לא לחינם שאל הקדיש חלק ניכר מסמכתו למרות, סמכויות, וליחסים בין גברים ונשים במסגרת הקהילה.

רעיונות פמיניסטיים וסטיות אחרות החלו לחלחל לתוך הקהילה בקורינתוס, ועל מנת שלא תיראה כמו מקדש אלילים היה צורך דחוף להבהיר נושאים אלה.

נושא המרות הנו נושא רגיש ביותר. לכן עלינו לזכור: רק כשיש אהבה, כבוד הדדי ויראת אלוהים בין בני הזוג, עניין המרות אינו מטרד. אז היא נתפסת בטבעיות כחלק מהציות לרצון ה' שנעשה באהבה (כיפא"א ג 1-8; אפס' ה 21-33).

א-קוריתנים יד 38-36:

³⁶ האם מכם יצא דבר אלהים? וכי רק אליכם הגיע?
³⁷ כל החושב שהוא עצמו נביא או איש רוחני, שיכיר כי
 הדברים אשר כתבתי אליכם מצוות האדון הם. ³⁸ ואם
 מישהו אינו מכיר, לא יכר בו.

שאל מקדים לענות על התקפה צפויה. מאחר שאיגרתו נועדה בעיקר להעיר ולתקן, השליח משער שהקורינתים יגיבו בתרעומת במקום בכניעה.

הוא כביכול עונה על טענות הנגד שבמחשבותיהם:

- האם אתם באמת חושבים שסמכות דבר אלוהים נובעת מכם?
- האם אתם המצאתם את התורה?
- האם אתם חושבים שאלוהים מדבר רק דרככם?
- אם יש ביניכם אדם מאמין כנה ורוחני באמת, הוא יודע שכל מה שאמרתי תואם לדבר אלוהים; ואם מישהו מכם יסרב להיכנע לדבר אלוהים, לא נכיר בו.

במילים פשוטות: מכיוון שדברי שאול הנם דבר אלוהים, כדאי לציית!

בפסוקים 39 - 40 השליח חוזר על הנלמד בתמציתיות:

- "הִשְׁתַּקְּקוּ לְהִתְנַבֵּא" — כלומר, ללמד את דבר אלוהים באופן ברור ובונה.
- "וְאַל תִּמְנְעוּ דְּבַר בְּלִשׁוֹנוֹת,"
- "אֲבָל יַעֲשֶׂה נָא הַכֹּל בְּאֵפֶן רְאוּי וּבִסֵּדֶר."

עד כה, מה הממצאים שלנו בנושא מתנת הלשונות? — הבה נערוך...

סיכום ביניים

להלן סיכום הכללים לדיבור בלשונות לאור הכתוב באיגרת הראשונה לקורינתים פרק יד:

1. דיבור בלשונות הנו דיבור בשפה ארצית קיימת, אך הדובר מעולם לא למד אותה.
2. בדיבור בלשונות נאמרים דברים על־אודות אלוהים בשפה שהדובר אינו מבין.
3. מתנת הדיבור בלשונות תופעל בנוכחות ועבור חסרי אמונה בלבד.

4. תכלית הדיבור בלשונות היא לציין את הדובר כנושא מסר אמת מאלוהים. כאשר זה נעשה, נדרש הבלתי מאמין להישמע לדבר אלוהים שנאמר. מכיוון שאלוהים אינו מחולל אותות לחינם, התעלמות מהאות ומהמסר תוביל לעונש.
5. הדיבור בלשונות יהיה בשפה של הבלתי מאמין הנוכח באותו מעמד.
6. חייב להימצא מפרש — אדם מאמין שמבין את אותה השפה.
7. שניים או שלושה ידברו בלשונות — בזה אחר זה ולא ביחד.
8. השימוש במתנת הלשונות במסגרת הקהילה ייעשה על־ידי גברים בלבד (קור"א יד 35; טימ"א ב 12).

...ועוד שלוש קביעות חשובות:

מתנת הלשונות לא ניתנת לכל מאמין

1.

אֶקֹרִינִתִּים יב 11, 30:

וְאֵת כָּל הַדְּבָרִים הַלָּלוּ פּוֹעֵלֶת אוֹתָהּ רוּחַ אֶחָת הַחוֹלֶקֶת פְּרָצוֹנָה לְכָל אִישׁ וְאִישׁ... הָאֵם לְכֵם מִתְּנוֹת הָרְפוּי? הָאֵם כָּלֶם מִדְּבָרִים בְּלִשׁוֹנוֹת? כָּלֶם מִבְּאֵרֵי לִשׁוֹנוֹת?

דבר אלוהים קובע מה הם סימני ההיכר לישועה

2.

- כִּרִי הָרוּחַ (גל'ט' ה 22-23);
- אהבה לאלוהים (תהל' מב, עג 25-26; לוקס' י 27; רומ' ח 7);
- חזרה בתשובה מהחטא (תהל' לב 5; משלי כח 13; מה"ש ב 36-38; רומ' ז 14-15, י 9-10; קור"ב ז 10; יוח"א א 8-10);
- ענווה כנה (במד' יב 3; תהל' נא 19; מתי' ה 1-12; יעקב ד 6, 9-16);

- מתן כבוד לאלוהים כמטרה עליונה (תהלי' קה 5-1, קטו 1; ישע' מג 7, מח 10-11; ירמ' ט 22-23; קור"א י 31);
- התמדה בתפילה (לוקס יח 1; אפס' ו 18-19; פילי ד 6; תסל"א ה 17; טימ"א ב 1-4; יעקב ה 16-18);
- אהבה בלתי אנוכית (יוח"א ב 9-11, ג 14, ד 7-16);
- היבדלות מן העולם והתחברות עם מאמינים בישוע (מה"ש ב 38-42; קור"א ב 12; יעקב ד 4-10; יוח"א ב 15-17, ה 5);
- גדילה רוחנית (לוקס ח 15; יוח' טו 1-6; אפס' ד 12-16);
- ציות לדבר אלוהים (מתי ז 21; יוח' טו 14-20; רומ' טז 26; כיפא"א א 2, 22; יוח"א ב 3-6);
- רעב לדבר אלוהים (כיפא"א ב 1-3);
- שינוי בחיים — שינוי ניכר לעומת אורח החיים שלפני הישועה (קור"ב ה 17).

אדם שחיו אינם מאופיינים במידה ניכרת על-ידי הנקודות הנ"ל אינו בהכרח נושע — גם אם הוא טוען שקיבל את מתנת הלשונות. העדר מוחלט של כל הנקודות מוכיח למעשה העדר ישועה.

3. הרגש לא קובע

לעתים קרובות כאשר אני מלמד נושא זה, אני נתקל בשתי תגובות מידיות:

א. "הרגשתי נפלא, ממש רוממות רוח, כאשר דיברתי בלשונות. ברגעים שכאלה אני סרגיש הרבה יותר קרוב לאלוהים."

ב. "בעקבות הדיבור בלשונות אנשים רבים באים לקהילותינו."

אני מאמין בלב שלם שהרגשה נפלאה מתלווה לתופעה — ובכל זאת עלינו לזכור שרגשות לא קובעים מהי האמת האלוהית. לאמיתו של דבר, אלוהים מזהיר אותנו במפורש שלא לנטות אחר נטיית הלב, אלא רק אחר דברו (ירמ' יז 9: "עֵקֶב הַלֵּב מְכַל וְאָנֶשׁ הוּא; מִי יִדְעֶנּוּ").

רק דבר אלוהים קובע מהי אמת, לא רגשות
ואף לא אנשים הקרובים לנו ביותר (משלי ג 12-11).

מידת הקרבה שלנו לאלוהים נקבעת לפי הבנה נכונה של דברו הכתוב ולפי
מידת ציותנו לו — לא לפי הרגשותינו.

האם יש מקום למתנת הלשונות היום?

האיגרת הראשונה לקורינתים מכילה מידע מועיל למי שרוצה תשובה:

אי־קורינתים יג 8-10:

⁸ הָאֱהָבָה לֹא תִמּוּט לְעוֹלָם, אֲךְ נְבוּאוֹת תְּבַטְלֶנָּה, לְשׁוֹנוֹת תִּחְדְּלֶנָּה,
דַּעַת תְּבַטֵּל; ⁹ כִּי חֶלְקִית הִיא יְדִיעַתֵּנוּ וּבְאֶרֶח חֶלְקִי מִתְנַבְּאִים אֲנִי,
¹⁰ אֲךְ בְּבוֹא הַמָּשָׁלִים יִבָּטֵל הַחֶלְקִי.

מבלי לגרוע מחשיבות מתנות הנבואה והלשונות, מלמד השליח עובדה חשובה:
שתיהן זמניות! האהבה לעומתן נצחית, מפני שאלוהים הנצחי הוא אהבה
(פסוק 13; יוח"א ד 8).

לגבי נבואות:

לאחר שהנבואות מתגשמות, הן בטלות. כלומר שאין יותר צורך לחכות
להתגשמותן.

"תְּבַטְלֶנָּה" — (קונקורדנציה של Strong, קוד מס' 2673):

καταργέω — katargeo: to be (to render) entirely idle
(useless), lit. or fig. (New Strong's Concise Dictionary of the
Words in the Greek Testament, 1995).

לגבי מתנת הלשונות:

שאל השליח אומר שהלשונות תחדלנה. הוא משתמש במילה אחרת מזו שציינה מה יקרה בתחום הנבואות: "תִּבְטֹלְנָה" לעומת "תִּחְדַּלְנָה".

"תִּחְדַּלְנָה" — (קונקורדנציה של Strong, קיד מס' 3973):

παύω — pauo: to stop, restrain, quit, desist, come to an end.

אם כן, מה ההבדל?

המילה היוונית (pauo) שתורגמה "תִּחְדַּלְנָה" מביעה את המשמעות שאנו מייחסים לאנרגיה האצורה בסוללה. מהרגע שהסוללה החלה לפעול, כולם יודעים שהאנרגיה שבתוכה תתקיים לזמן ידוע מראש, ובסיום פרק זמן זה הסוללה מרוקנת ואינה יכולה להפעיל דבר.

האם זה אומר שהלשונות חדלו?

הבה נעיין בעובדות שלמדנו מהכתובים על מנת להגיע למסקנה:

מצד אחד, כתבי הקודש אינם מציינים תאריך כלשהו שבו תפוג מתנת הלשונות.

מצד שני, דבר אלוהים כן מלמד מהי מטרתה הכפולה של המתנה:

א. לזהות את הדוברים כנושאי מסר מאלוהים (מה"ש ב; קור"ב יב 12; עבר' ב 4);

ב. להתריע ולהזהיר מפני אסון קרב (קור"א יד 20-24).

- ידוע לנו כי מטרה "א" אינה קיימת עוד. עם כתיבת הספר האחרון של הברית החדשה הושלמו ונחתמו כתבי הקודש. מרגע החתימה, דבר אלוהים הכתוב הוא קנה המידה שעל-פיו אנו מודדים כל מסר או דבר לימוד הטוען לסמכות אלוהית.

- בנוגע למטרה "ב", אני משוכנע שחורבן בית שני, עם ההרס והגלות שנלוו אליו, היה תכלית האזהרה שלשמה ניתן אות הלשונות בחג השבועות.

- מאז ועד עתה, אלוהים מזהיר את בני האדם מפני המשפט הקרב באמצעות דברו הכתוב השלם. האזהרה נחוצה בהחלט, מכיוון שאסון נורא עתיד לבוא על ישראל ועל עמי העולם (שבע שנות "צרת יעקב" בה ייכחדו שני שלישי מעם ישראל ויותר ממחצית משאר העמים **נראה** **זכר' יג 8-10; התג' פרקים ו, יט**).

כתבי הקודש לא רק מתארים את המשפט, הם גם מזהירים את עם ישראל ואת הגויים שלא לדחות את הישועה שאלוהים מציע להם באמצעות ישוע המשיח.

מסקנה : על-פי הבנתנו את הכתובים
לא נראית סיבה לביטוי מתנת הלשונות בימינו.
הרי דבר אלוהים הכתוב בהחלט מסוגל למלא
את שני התפקידים של המתנה הרוחנית הזו.

אך מאחר שמאמינים כה רבים טוענים שמתנה זו הוענקה להם, מעשי השליחים ב והראשונה לקורинתים יד מספקים לנו את קנה המידה שעל-פיו ניתן לבדוק אם הדובר אכן מביע ומוסר את דבר אלוהים. בכל פעם שאנו נתקלים בדיבור בלשונות, הבה נשתמש ב"שיטת השאלון", **כמפורט בעמוד הבא** (עמ' 144).

עלינו לזכור : אם וכאשר מתנת
הלשונות משמשת בפועל ביזמת רוח הקודש,
הדבר יהיה בהתאם לתנאים המפורטים בדף
"השאלון", תנאים שנלמדים מתוך האיגרת
הראשונה לקורинתים יד ומעשי השליחים ב.

רק כך נוכל לזהות אם הדובר אכן פועל בהשראת רוח אלוהים.

?

השאלון (סמן את המתאים ב-✓)

1. האם הדובר מתבטא בשפה ארצית קיימת אותה לא למד מעולם? (מעשי השליחים ב' 7-8)
 2. האם הדובר משבח את אלוהים ואת גדולתו בשפה שהוא עצמו אינו מבין? (מעשי השליחים ב' 11, י' 46; הראשונה לקורинתיים יד' 14)
 3. האם הדיבור בלשונות נעשה בנוכחות ועבור בלתי מאמין(ים)? (הראשונה לקורинתיים יד' 22)
 4. האם השפה שנשמעת היא זו של אותו(ם) בלתי מאמין(ים)? (מעשי השליחים ב' 8)
 5. האם האות העל-טבעי גורם לנוכחים להקשיב לבשורה הברורה שיכולה להדריכם לישועה? (מעשי השליחים ב' 12-38)
 6. האם נוכח במקום מפרש (מאמין הדובר את אותה השפה), והאם המסר אכן פורש? (הראשונה לקורинתיים יד' 28)
 7. האם הדיבור מאופיין על-ידי סדר (שניים או שלושה דוברים; בזה אחר זה; לא ביחד)? (הראשונה לקורинתיים יד' 27, 33, 40)
 8. (כאשר מישוה מדבר בלשונות במסגרת אסיפת הקהילה) האם הדובר הנו ממין זכר? (הראשונה לקורинתיים יד' 34)
- אם השלמת את השאלון וסימנת פחות משמונה פעמים "כן", התופעה לה היית עד לא נבעה מרוח הקודש!**

אינני מתבדח, ואין

בזה המלצה שכל קהילה

תדפיס דפים כאלה, שיהיו זמינים בכל אסיפה. מה שחייב

להיות זמין בזיכרונו הם העקרונות המפורטים ב"שאלון".

ביקורתי איננה מוכנית נגד מתנה רוחנית כלשהי שאלוהים

מעניק, אלא כלפי אלו המבזים את מתנות אלוהים הקדושות

והמנצלים אותן לצורכיהם האישיים והאנוכיים. כל מתנה

מידיו של אלוהים נחוצה, והיא נפלאה — במסגרת המטרה

שלהן נועדה.

סיכום פרק ז:

1. שאול כתב את הפרקים הללו כדי לתקן עיוותים קשים שהיו קיימים בתפיסותיהם ובהתנהגותם של אנשי הקהילה בקורינתוס.

במקום לבנות זה את זה באהבה ולהשתמש בענווה במתנות שרוח הקודש נתן להם, חברי הקהילה התחרו זה בזה כדי להציג את עצמם רוחניים יותר מאחרים.

2. השליח מפרט את התנאים לביטוי נכון של מתנות הלשונות והנבואה. הסיבות למתן התנאים הן:

א. לאפשר לנו לזהות את בעלי המתנות האמיתיות;

ב. לאפשר לנו להקשיב לדבר האמת הברור ולגדול באמונה;

ג. לעזור לנו להתרחק ממתחזים שפוגעים בגוף המשיח ומשחיתים את עדותו.

גם אם אנחנו לא זוכרים את כל הכללים בכל רגע נתון, תמיד ניתן לזכור שני עקרונות:

- אלוהים הנו אלוהי סדר ומופת;
- דבריו ברורים ומובילים לתיקון, ולא לכלבול.

**מי ייתן ונזכור דברים אלו
ונפעל בהתאם בכל תחומי חיינו!**

מתנת הריפוי

לפני שאומר דבר בנוגע לכללים ולמגבלות הקשורים למתנת הריפוי, חשוב להבהיר שלוש נקודות:

- אלוהים יכול — בחסדו, בכוחו ובריבונותו — לרפא היום כל אדם מכל מחלה (נפשית ופיזית) באופן נסי, בכל רגע ובכל דרך שהוא בוחר. בזאת אני מאמין בכל לבי.
- הפרק הנוכחי לא נועד לערער על יכולתו של אלוהים לרפא כל חולי ומדווה, אלא על האופן שבו מתבטאת מתנת הריפוי בימינו. אנו חיים בעת שבה מתחזים רבים מתיימרים לרפא בשם אלוהים, אך אין הם נותנים רפואה שלמה, ורבים הולכים שבי אחר תורתם המוטעית.
- למרות חשיבות הריפוי לאדם חולה, ראוי שנזכור: ישועה מחטא המעניקה חיי נצח עם אלוהים, היא המתנה הגדולה ביותר שאדם כלשהו יכול לקבל בחייו. אמונה מושיעה באה בעקבות שמיעה, וכדי לשמוע — יש צורך בהכרזת דבר המשיח (רומ' י 17). הבה נתפלל שגם בזמן משבר נוכל לשמור על העדיפויות הנכונות בחיינו למען האדון.

נתעכב עוד רגע עם החשוב ביותר לפני שנלמד על־אודות מתנת הריפוי:

¹ הוא (ישוע) ירד לסירה, עבר את הים ובא אל עירו. ² והנה הביאו אליו איש משתק שוכב על אלונקה. כשראה ישוע את אמונתם אמר אל המשתק: "התחזק, בְּנִי, נסלחו לך חטאֵיךָ." ³ אחזים מן הסופרים אמרו בלבם: "זֶה מְגַדֵּף שֵׁם שָׁמַיִם!" ⁴ ישוע הבחין במחשבותיהם ואמר: "למה אתם חושבים רעות בלבבכם? ⁵ מה יותר קל: לומר 'נסלחו לך חטאֵיךָ' או לומר 'קום והתהלך'? ⁶ אף למען תדעו כי לבן-האדם הסמכות עלי אדמות לסלח על חטאים," ואז פנה ואמר למשתק — "קום, קח את האלונקה ולך לביתך!"

ישוע כנה אל המשותק ואמר לו: "התחזק, בְּנִי, נסלחו לך חטאֵיךָ." הוא העניק לנכה את המתנה היקרה ביותר — סליחת חטאים, חיי עולם, חזרה לנוכחות אלוהים לנצח נצחים. למרות זאת, האיש נותר שוכב משותק על אלונקתו.

ישועה היא המתנה הגדולה ביותר שאנו יכולים לקוות לה; היא הדבר הנפלא ביותר שאליו נוכל לכוון אדם כלשהו. הישועה אף חשובה וטובה יותר מבריאות. היא בריאות נצחית!

ישוע גם ריפא את האיש מנכותו, וזאת כדי להוכיח שלדבריו יש כוח.

הלואי שנזכור כל יום את המתנה הנפלאה שאלוהים נתן לנו בדם הקורבן של ישוע המשיח, ושלמד להעריך את מתנת הישועה הנצחית יותר מבריאות זמנית.

תכלית מתנת הריפוי

באיגרת הראשונה אל הקורинתים יב 9 שאל מלמד שיכולת לרפא הנה אחת מסתנות רוח הקודש שניתנו למאמינים.

מדוע אלוהים נתן למאמינים הראשונים את היכולת הזו?

1. על מנת לבטא את אהבתו, חסדו, רחמיו וקרבתו אל בני האדם (תהלי קג). השליחים ריפאו מאמינים אחרים וגם את הבלתי מאמינים, ללא תנאי מוקדם.
2. מחבר האיגרת אל העברים (ב 1-4) מלמד שהאותות, המופתים והגבורות ניתנו כדי לציין את המאמינים שחוללו אותם כבעלי מסר של אמת מאלוהים (ראה גם קור'ב יב 12; מה"ש ה 12, ד 29-33, יד 3; רומ' טו 17-19).

דוגמה טובה נמצאת בספר מעשי השליחים פרקים ג-ד:

כיפא ויוחנן ריפאו בשם ישוע אדם פיסח שישב בפתח בית המקדש. האיש נעמד על רגליו בפעם הראשונה בחייו והלל את אלוהים. המשקיפים מהצד הבינו שאכן התרחש נס ריפוי! הבנה זו גרמה להם להקשיב למסר הבשורה שבפי השליחים. הנס הוכיח לרבים שכיפא ויוחנן אכן מדברים בסמכות אלוהית, וכך נפתח הקהל לדבר הבשורה.

ש ים לב ! כיפא ויוחנן לא המשיכו לעמוד בפתח בית המקדש ולרפא את כל החולים והנדכאים. מן הסתם, חולים ונכים ימשיכו להיות בעולמנו עד שימוגר החטא לנצח (ישע' סה 20; התג' כ 7-10).

האם בעל המתנה היה מסוגל לרפא כל אדם, ובכל מצב?

שאול השליח עצמו מהווה דוגמה העוזרת לנו לענות על שאלה זו:

מצד אחד הוא ניחן ביכולת הריפוי (מה"ש יד 9-10, יט 11-12, כ 7-12, כח 8);
מצד שני הוא לא היה מסוגל לרפא כל מקרה של בעיה רפואית. באגרותיו ישנן מספר עדויות לכך:

בִּקּוּרִינְתִּים יב 7-10:

1.

⁷ וְכִּי שָׁלָא אֶתְנִישָׁא בְּגִלְל הַהִתְגַּלְיֹות הַנְּעֻלֹות, נָתַן לִי קוֹץ בְּבִשְׂרִי — מִלְּאֲבוּ שֶׁל הַשֵּׁטָן — לְהַכּוֹתֵנִי כְּדִי שְׁלָא אֶתְנִישָׁא. * עַל זֹאת הַתְּחַנֻּנְתִּי שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים אֶל הָאֲדוֹן לְהַסִּירוֹ מִמֶּנִּי. * אֵךְ הוּא אָמַר לִי: "דִּי לֶךְ חֲסָדִי, כִּי בַּחֲלָשָׁה תִּשְׁלַם

גְבוּרָתִי: "עַל כֵּן בְּשִׁמְחָה רַבָּה אֶתְגַּאֲהַר בְּחַלְשוֹתַי, כִּדֵּי שְׁתִּשְׁרָה עָלַי גְבוּרַת
הַמְּשִׁיחַ.¹⁰ מְשׁוּבָה כִּךָּ מְרַצָּה אֲנִי בְּחַלְשׁוֹתַי, בְּחַרְפּוֹתַי, בְּמַצּוּקוֹת מַחְסוֹר,
בְּרָדִיפוֹת וּבְצָרוֹת הַבָּאוֹת עָלַי לְמַעַן הַמְּשִׁיחַ; כִּי כִּאֲשֶׁר אֲנִי חַלֵּשׁ, דּוֹקָא
אֲזִי חֲזָק אֲנִי.

שאל ביקש מאלוהים שיסיר ממנו נכות כלשהי. תשובתו של האדון ברורה:

"החסד שאני נותן לך הוא מספיק. טוב לי שתהיה חלש מבחינה פיזית."

החולשה הפיזית עזרה לשאול להישאר עני וללמוד שכל דבר גדול ונעלה
המתרחש בחייו ובשירותו נעשה בזכות כוחו וחסדו של אלוהים, ולא נבע מכוחו
ומחמתו שלו.

הנכות של שאול לא הייתה עונש על חטא ספציפי, אלא ניתנה לו על מנת
שישרת את אלוהים בדרך טובה ויעילה יותר; כך אלוהים עיצב את אופיו המשיחי
של משרתו.

בִּיטוּמִיאוֹס ד' 20:

2.

אֶת טְרוֹפִימוֹס הַשְּׂאֲרָתִי בְּמִילִטוֹס כְּשֶׁהוּא חוֹלָה.

שאל השליח מציין שהשאיר את טרופימוס חולה בעיר מילטוס.

מדוע לא ריפא את ידידו?

שאל לא היה מסוגל לרפאו מכיוון שמתנת הריפוי אינה כלי מסחרי. היא אינה
נתונה לשיקוליו האישיים של המרפא, אלא נועדה להיות כלי המוציא לפועל
את רצון אלוהים בלבד. במקרה שלפנינו, רצון אלוהים היה שטרופימוס יישאר
חולה בעיר מילטוס.

אִיטוּמִיאוֹס ה' 23:

3.

"אֵל תוֹסִיף לְשִׁתּוֹת רַק מַיִם, כִּי אִם שְׁתֵּה קֶצֶת יַיִן בְּגִלְל קִבְּתָהּ וּמַחְלוּתֶיהָ
הַתְּכּוּפוֹת."

שאול הציע לטימותיאוס לשפר את איכות מי השתייה שלו על-ידי הוספת מעט יין. הוא הביע תקווה כי צעד רפואי בסיסי זה ישפר את מצבו הבריאותי של חברו, שסבל כנראה מזיהומים או הפרעות במערכת העיכול.

מדוע שאול לא ריפא את ידידיו, וזאת לאחר שריפא חולים אחרים כה רבים?

- שאול לא היה מסוגל לרפא את עצמו ואת ידידיו המאמינים מכיוון שזה לא היה רצון האלוהים.
- אף-על-פי שאלוהים הנו רחמן ורב חסד, הוא אינו מעוניין לרפא תמיד ובכל מקרה.
- מתנת הריפוי מעולם לא נועדה להסיר את כל המחלות, כל הבעיות הרפואיות וכל הנכויות הפיזיות מקהילת המאמינים או מהעולם.
- למחלות ולנכויות ישנן סיבות רבות, וחלקן מועילות למטרותיו של אלוהים.

מזה הן הסיבות למחלות ולמוות?

1. **ללמד את המאמין להיכנע לאלוהים ולהיות תלוי בו (במקרה של מחלה או חולשה)**

אחת הסיבות למחלות, חולשה או נכות היא להשאיר אותנו כנועים לאלוהים וסמוכים על חסדו ועל כוחו (ראה דוגמה של שאול בקורי'ב יב 13-17). מחלות, נכויות ומוות מזכירים לנו את תוצאת חטאם של אדם וחווה ואת הצורך בכפרת חטאים.

כמה עצוב, אך כמה נכון, שבמקרה של מצוקה, מחלה, חולשה או נכות, אנו מתקרבים לאדון ישוע הרבה יותר מאשר בימים של בריאות וחוזק פיזי! דווקא בעת חולשה אנו נזכרים לבדוק את טוהר לבנו ומוודאים שאנו חיים על-פי רצון אלוהים.

למעשה, הסבל מזכיר לנו את קיום החטא בעולם ואת השפעתו על חיינו ומניע אותנו להתקרב יותר למושיענו.

חולשה, מחלה או נכות — הן כאלה שחולפות, אך גם אחרות שעלינו ללמוד לחיות אתן — הן כלים שבהן אלוהים משתמש כדי לעצב את אופיינו ולהגביר את אמונתנו ואת ביטחוננו בו (כיפא"א ד 1-2).

2. חטא אישי

שאל הסביר לקורינתים שמחלות ואפילו מוות יכולים להיות התוצאות של חטא בחי המאמין:

אֶקוֹרִינְתִּים י'א 27-32:

27 לָכֵן מִי שְׂאוֹכֵל מִהַלְחָם הַזֶּה אוֹ שׁוֹרֵתָה מִכּוֹס הָאֵדוֹן שֶׁלֹּא בָּרָאוּ, יִהְיֶה אֲשֶׁם לַגִּבִּי גּוֹף הָאֵדוֹן וְדָמוֹ. 28 יִבְחַן נָא אִישׁ אֶת עֲצָמוֹ וְכָךְ יֹאכֵל מִן הַלְחָם וְיִשְׁתֶּה מִן הַכּוֹס; 29 כִּי הָאוֹכֵל וְהַשּׂוֹתֶה מִבְּלִי לַנֶּהֱגֵי הַבְּחִנָּה בְּגוֹף הָאֵדוֹן, אוֹכֵל וְשׂוֹתֶה דִּין לְעֲצָמוֹ. 30 מִסִּבָּה זֹאת רַבִּים מִכֶּם חָלְשִׁים וְחוֹלִים וְיֵשׁ אֲשֶׁר מָתוּ. 31 אִם נִבְחַן אֶת עֲצָמֹנוּ לֹא נִשְׁפֹּט. 32 אָבֵל פֶּאֶשֶׁר הָאֵדוֹן שׁוֹפֵט אוֹתָנוּ הוּא מִיִּסֵּר אוֹתָנוּ כְּדִי שֶׁלֹּא נִרְשָׁע עִם הָעוֹלָם.

בדרך כלל אלוהים אינו מעניש אותנו מיד בעקבות ביצוע כל חטא. בחסדו, הוא מוכיח אותנו וגורם לנו, בכוח רוח הקודש, להתוודות על חטאינו. אך לעתים אנו מתעלמים מתוכחתו וממשיכים לחיות כאשר חטאינו "פתוחים", מבלי לחזור בתשובה.

זה בדיוק המצב ששאל תיאר באמרו כי מחלות ואפילו מוות עלולים לבוא עלינו כחלק מעונשו של אלוהים (כסוק 30).

אם התוכחה מצד רוח הקודש לא הצליחה לעורר את תשומת לבו של המאמין, אולי העונש יגרום לו לחדול מחטאו ולהתוודות עליו.

אלוהים מצדו "נִאָּמַן... וְצָדִיק לְסִלַּח לָנוּ עַל חַטָּאֵינוּ וּלְטִהַר אוֹתָנוּ מִכָּל עוֹלָה" (יוח"א א 9). הוא גם נאמן לחזק אותנו כך שנוכל להתמודד טוב יותר עם כיתוי זהה בעתיד, כך שלא ניפול שוב באותו החטא.

במקרים קיצוניים של אחיזה עיקשת בחטא, יכול אלוהים להחליט להביא את חיי המאמין החוטא לקצם על מנת למנוע ממנו להמשיך לבזות את גוף המשיח ואת עדות אלוהים.

חשוב לזכור! כאשר אדם סובל ממחלה, חולשה, נכות או אם הוא נלקח על-ידי המוות, אין זה אומר בהכרח שאלוהים מעניש אותו על חטא מסוים שעשה בחייו. דבר אלוהים מזהיר אותנו מהגישה שאומרת, "אתה סובל? — אז כנראה חטאת!"

- מה הסביר ישוע על **האדם שנולד עיוור** (יוחנן פרק ט)? מתברר כי הוא לא נולד במצב זה בגלל חטאו או חטאי הוריו, אלא על מנת שגבורת אלוהים תיראה דרך ריפוי.
- כמו כן, אלוהים אפשר לשטן לפגוע באיוב כדי לנסות את אמונתו וכדי להראות את גדולת הבורא, ולא בגלל פשע חמור שאיוב עשה.

להביא את המאמין אל אלוהים

3.

הבורא, בריבונות, מחליט על האופן שבו כל אחד מאתנו יסיים את חייו על פני כדור הארץ. זכותו להשתמש במחלה או בכל גורם אחר. אין לראות במוות (גם במוות שלא בעתו) תוצאה של חטא ספציפי, אלא את הדרך בה בחר אלוהים להביא את ילדו הביתה (ראה לדוגמה מל"ב יג' 14: "וְאֵלִישַׁע חָלָה אֶת חָלְיוֹ אֲשֶׁר יָמוּת בּוֹ").

ראוי לזכור! מחלות, נכויות ושאר מיני פגעים שעמם מתמודדים בני אדם — כולם תוצאת החטא של אדם וחווה. רק בהיותנו בגופנו השמימי החדש נזכה לחיות בטוהר, בקדושה ובשלמות גופנית מוחלטים.

כל החולשות למיניהן מזכירות לנו את תוצאות החטא הראשון ואת הצורך ב"מְמוּשׁ אֲמוּצָנוּ לְבָנִים" וב"פְּדוּת גּוֹפְנוּ" (רומ' ח 18-23).

איך על המאמינים בימינו להתמודד עם מחלות, חולשה ונכות?

באגרת יעקב אנו למדים כיצד לנהוג כאשר אחד מאחינו או אחיותינו במשיח נופלים למשכב (ההנחיה ניתנה למאמינים):

יעקב ה 13-16:

¹³ אִישׁ מִכֶּם אִם יִסָּבֵל, יִתְפַּלֵּל. אִם שְׁמִיחָה בְּלִבּוֹ, יִזְמֹר תְּהִלּוֹת. ¹⁴ אִם יֵשׁ חוֹלָה בִּינֵיכֶם, יִקְרָא אֶת זִקְנֵי הַקְּהִלָּה וְיִתְפַּלְּלוּ בְּעֵדוֹ בְּמִשְׁחָם אוֹתוֹ שֶׁמֶן בָּשֵׁם יִהְיֶה. ¹⁵ וְתַפְּלֵת הָאֱמוּנָה תוֹשִׁיעַ אֶת הַחוֹלָה, וְיִהְיֶה יָקִים אוֹתוֹ; וְאִם חָטָא יִסָּלַח לוֹ. ¹⁶ הַתְּוֹדוּ עַל חַטָּאֵיכֶם אִישׁ לַפָּנִי יַעֲהוּ וְהִרְתַּפְּלוּ אִישׁ בְּעֵד יַעֲהוּ, לְמַעַן תִּרְפְּאוּ. גְּדוֹל כֹּחָה שֶׁל תַּפְּלֵת צָדִיק בְּפַעֲלָתָהּ.

יעקב הנחה מאמינים שסבלו עקב רדיפות, צרות ומצוקות בחייהם לכנות בראש ובראשונה בתפילה לאלוהים. הוא מקור שמחתנו, עידודנו, שלומנו וביטחוננו. התפילה מבטאת את תלותנו המוחלטת בו.

”אם יש חולה ביניכם...” — יעקב נתן הנחיות ספציפיות למאמין החולה: עליו לקרוא לזקני הקהילה כדי...

- שיתפללו עמו (על מנת לבקש רפואה; אך גם במטרה לנחם, לעודד ולכבות);
- שימשחו אותו בשמן בשם ה'. — המשיחה אינה אמצעי לריפוי. כאן מטרתה להקדיש את החולה לאלוהים. אלוהים יפעל כעת בחיי החולה בדרך שתפאר את שמו;
- להדריכו בכל הנוגע לסיבות שבגללן אלוהים מאפשר את קיומם של מחלות או קשיים;

- להדריכו להתקרב לאלוהים, לבחון את לבו ולראות אם יש חטא בחייו;

- ללמד ולעודד את החולה, כי הרי ייתכן שאלוהים בחר לקחתו אליו.

במידה והסיבה למחלה הייתה חטא והחולה התוודה עליו, אלוהים יכול לרפאו בנרגע.

!

חשוב לזכור! ביקורם של זקני הקהילה אינו מחליף או מבטל טיפול רפואי כלשהו. תרופה בהישג־יד היא חלק מחסד אלוהים. ישעיהו הנביא נתן מִרְשָׁם של רטיית תאנים עבור מחלתו של חזקיהו מלך יהודה, והלִז נרפא (וַיֹּאמֶר יִשְׁעִיָּהוּ: "יֵשְׁאוּ דְבַלְת תַּאֲנִים וַיִּמְרְחוּ עַל הַשְּׁחִין וַיָּחִי" יִשְׁעִיָּהוּ לח 21).

שאלה:

מדוע יעקב לא אמר: "אם יש חולה ביניכם, יקרא לבעל מתנת הריפוי באזורכם/ בקהילתכם וירפא אותו"?

תשובה:

מכיוון שזו לא הייתה המטרה של מתנת הריפוי. מטרתה הייתה להצביע על המרפא כעל מביא מסר מאלוהים בתקופה שבה ספרי הברית החדשה טרם הושלמו ונחתמו כחלק מדבר אלוהים הכתוב (עברי ב 2-4). מאחר שכעת דבר אלוהים נחתם ונמצא ברשותנו בשלמותו, אין יותר צורך באישור על־טבעי. עתה עלינו לפעול על־פי ההנחיה שבאיגרת יעקב.

שאלה:

מה לגבי מצבים שבהם מאמינים נמצאים באזורים נידחים ללא קהילות, כגון הג'ונגל, ואין זקני קהילה בנמצא?

יעקב הנחה את החולים תחילה להתפלל בעצמם ולבקש את חסד אלוהים בכאבם ובחולשתם: "אִישׁ מֵעַם אֵם יִסְבֹּל, יִתְפַּלֵּל" לכן הימצאות זקני קהילה במקום מסוים אינה תנאי להחלמה. אלוהים לא מוגבל בריפוי כל חולי והוא יכול לעשות זאת בכל מקום. אלוהים מצפה מאתנו לפנות אליו בתפילה ולבקש ממנו את כל מה שנחוץ לנו, ללא הגבלה. אם יהיה זה על־פי רצונו, נקבל בחסדו את מה שביקשנו (תהלי' לז 4; יוח"א ה 14-15).

ש י מ ל ב ! במידה ומאמין כלשהו התפלל עם חולה והלה נרפא, אין הדבר מעיד על כך שנושא התפילה הנו בעל מתנת ריפוי ויכול לרפא כל אחד ובכל מצב. אם כך היה, הרי שבעלי מתנת הריפוי היו נשלחים לכל קצווי תבל וגואלים מיליוני חולים מסבלם. לא היו עוד מקרים של חולי בקהילותיהם, ובתי החולים בכל רחבי העולם היו מתרוקנים בעזרתם.

יש הטוענים: אם נהיה מלאים ברוח הקודש ונלך בתמים עם המשיח, לא נהיה חולים! — האם טענה זו נסמכת על הכתובים?

דבר אלוהים מוכיח כי קביעה זו שגויה:

- כאשר טימותיאוס סבל ממחלה בבטנו, שאול השליח לא אמר לו: "התוודה על חטאך!" אלא הציע לו להוסיף מעט יין למים ששתה (טימ"א ה 23).
- שאול עצמו קיבל נכות מאלוהים, אותה כינה "קוץ בְּבִשְׂרִי" (קור"ב יב 7), וזאת לא בגלל שחטא ולא התוודה, אלא מפני שכך המשיח רצה להכשירו להיות שליח מסור וכנוע יותר לאלוהים.

הטענה שכל חולי הוא סימן לחטא שטרם
טופל או לחוסר אמונה, היא מתכון לדיכאון
ולייאוש שמקורם אינו באדון.

סיכום בנושא הריפוי:

1. דבר אלוהים מציין בבירור את הסיבה
שלשמה קיבלו המאמינים הראשונים את
מתנת הריפוי: האותות, המופתים והגבורות
ניתנו כדי לציין את המאמינים כבעלי מסר
של אמת מאלוהים (עברי' ב 4-1; קור'ב יב
12; מה"ש ד 29-33, ה 12, יד 3; רוס'
טו 17-19).

2. לאחר שדבר אלוהים הכתוב נחתם, אין
צורך בכוחות על-טבעיים כדי לציין את
משרתי אלוהים כדובריו.

3. מתנת הריפוי לא זכתה את בעל המתנה
ביכולת לרפא כל אדם ובכל מצב, אלא
רק את אלו שאלוהים בחר לרפאם.

4. מחלות, נכויות וחולשות עשויות להיות חלק
מחיייהם של מאמינים מהסיבות הבאות:

א. כדי לקרב את המאמין לאלוהים
ולהגביר את תלותו בחסד הבורא;

ב. כעונש על חטא;

ג. כדי להביא את המאמין אל אלוהים (במקרה של מוות);

ד. כתוצאות טבעיות של החיים בעולם הנשחת על-ידי החטא.

5. אלוהים מלמד אותנו לשטוח לפניו את כל בעיותינו בתפילה. בדרך זו אנו מביעים...

א. את תלותנו בו, באמונה,

ב. את כניעתנו לרצונו שיעשה בחיינו.

6. כל ההנחיות בפרק זה אינן מחליפות טיפול רפואי קונבנציונלי, והן אינן מציעות להימנע ממנו. אדרבא, זמינות של טיפול רפואי הנה חלק מחסדו של אלוהים עבור ילדיו. הפנייה אליו בתפילה ובתחנונים תשתלב עם הטיפול הרפואי הדרוש.

אותות ונסים

פרק זה נועד ללמד מה הן המטרות שעבורן העניק אלוהים לילדיו את הכוח והיכולת לחולל נסים. כמו כן נגלה את הכללים שבאמצעותם נוכל להבדיל בין פועלו העל-טבעי של אלוהים בחיי ילדיו לבין שרלטנים הפועלים בכוח שאינו מאלוהים.

- תחילה עליי להבהיר נקודה חשובה:
אני מאמין שאלוהים יכול — בחסדו,
בכוחו ובריבונותו — לחולל כל אות ונס
שיחפוץ ובכל עת.

כבר בשלבים המוקדמים בתולדות האנושות אלוהים חולל נסים ונפלאות.

**מדוע אלוהים מפגין כוחות על-טבעיים
לעיני יציריו?**

על מנת למצוא תשובה, הבה נעיין במספר דוגמאות:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה: "עַד אָנָּה יִנְאַצְנִי הָעָם הַזֶּה, וְעַד אָנָּה לֹא יֵאֱמִינוּ בִּי, בְּכָל הָאוֹתוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּקִרְבּוֹ?"

ה' חולל אותות ומופתים כדי שבני ישראל יאמינו בו כאלוהים.

דברים ד 33-39:

2.

³³ הַשָּׁמַע עִם קוֹל אֱלֹהִים מְדַבֵּר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ אֶת־הַ
וַיִּחִי? ³⁴ אוֹ הִנֵּסָה אֱלֹהִים לָבוֹא לְקַחַת לּוֹ גּוֹי מִקְרֵב גּוֹי, בְּמִסֹּרֶת, בְּאוֹרֶת
וּבְמוֹפְתִים וּבְמִלְחָמָה וּבְיָד חֲזָקָה וּבְזִרְעַ נְטוּיָה וּבְמוֹרָאִים גְּדֹלִים, כְּכֹל
אֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ? ³⁵ אֶתֶּה הָרֵאֶת לְדַעַת כִּי
יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים, אֵין עוֹד מַלְבָּדוֹ.

³⁶ מִן הַשָּׁמַיִם הַשְׁמִיעָה אֶת קִלּוֹ לְיִסְרָךְ, וְעַל הָאָרֶץ הִרְאָה אֶת אֲשׁוֹ
הַגְּדוֹלָה, וַדְּבָרָיו שָׁמַעְתָּ מִתּוֹךְ הָאֵשׁ. ³⁷ וַתַּחַת כִּי אָהַב אֶת אֲבֹתֶיךָ, וַיִּבְחַר
בְּזִרְעוֹ אַחֲרָיו, וַיּוֹצֵאֵךְ בְּפָנָיו בְּכַחוֹ הַגָּדֹל מִמִּצְרַיִם, ³⁸ לְהוֹרִישׁ גּוֹיִם גְּדֹלִים
וְעַצְמִים מִמֶּה מִפְּנֵיךְ, לְהַבְיָאֵךְ, לְתַת לָךְ אֶת אֶרֶץ נַחֲלָה כִּיּוֹם הַזֶּה,
³⁹ וַיִּדְעָתָּ הַיּוֹם, וְהִשְׁבַּתְתָּ אֶל לִבְבְּךָ, כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל
וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת; אֵין עוֹד.

אלוהים אומר בסילים אחרות: "את כל האותות והמופתים עשיתי כדי שתכירו אותי ואת רצוני"

דברים יא 1-8:

3.

¹ וְאַהֲבַתְתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, וְשָׁמַרְתָּ מִשְׁמַרְתּוֹ וַחֲקִיתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וּמִצְוֹתָיו
כָּל הַיָּמִים. ² וַיִּדְעָתָם הַיּוֹם כִּי לֹא אֶת בְּנֵיכֶם, — אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ וְאֲשֶׁר לֹא
רָאוּ אֶת מוֹסֵר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם, אֶת גְּדֻלּוֹ, אֶת יְדוֹ הַחֲזָקָה וְזִרְעוֹ הַנְּטוּיָה,

³ וְאֵת אֹתֹתָיו וְאֵת מַעֲשָׂיו, אֲשֶׁר עָשָׂה בְּתוֹךְ מִצְרַיִם, לִפְרֹעַה מֶלֶךְ מִצְרַיִם
וּלְכָל אֲרָצוֹ, ⁴ וְאֲשֶׁר עָשָׂה לְחֵיל מִצְרַיִם לְסוּסָיו וּלְרֶכֶבָּם, אֲשֶׁר הִצִּיף אֶת מִי
יָם סוּף עַל פְּנֵיהֶם בְּרֹדְפָם אַחֲרֵיהֶם, וַיֹּאבְדֻם יְהוָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה, ⁵ וְאֲשֶׁר
עָשָׂה לָכֶם בַּמִּדְבָּר עַד בְּאֶחָם עַד הַמָּקוֹם הַזֶּה, ⁶ וְאֲשֶׁר עָשָׂה לְדָדְתוֹ וּלְאֲבִירָם,
בְּנֵי אֱלִיָּאב בֶּן רְאוּבֵן, אֲשֶׁר פָּצְתָה הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ וַתִּבְלָעֵם וְאֵת בְּתִיָּהֶם וְאֵת
אֶהֱלִיָּהֶם וְאֵת כָּל הַיְּקוּם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיהֶם, בְּקֶרֶב כָּל יִשְׂרָאֵל, — ⁷ כִּי עֵינֵיכֶם
הִרְאִיתִי אֶת כָּל מַעֲשֵׂה יְהוָה הַגָּדֹל אֲשֶׁר עָשָׂה.

⁸ וְשִׁמְרַתֶּם אֶת כָּל הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אֲנֹכִי מֵצִוֶּה הַיּוֹם, לְמַעַן תִּחְזְקוּ, וּבְאִתְּכֶם
וִירְשִׁתֶּם אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲתֶם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ, ...

אלוהים מבחיר: "כול הנפלאות האלה עשיתי לכם כדי שתשמרו את מצוותי."

4. יהושוע פרק ו — נפילת חומות יריחו

גם לסיפור הידוע הזה יש לקח פשוט וברור: "ראיתם איזה נס עשיתי לכם?
כבשתם עיר בצורה בתקיעת שופרות — מבלי לירות אף חץ אחד. לכן זכרו: אם
תשמעו לי ותהיו קדושים, לא תעמוד לפניכם כל חומה."

ח ל ק מ ה נ ס י מ שהתנ"ך מספר עליהם התרחשו במסגרת ההגנה על עם
ישראל מאויביו. נסים אלה אמנם הצילו את העם מהשמדה או מאסון, אך תכלית
ההצלה העל־טבעית תמיד הייתה לקרב את העם לאלוהיו (ראה לדוגמה שמות פרק
יד: קריעת ים־סוף).

הסיבה העיקרית לכל המקרים בהם הופגן כוח
העל־טבעי של אלוהים מסתכמת במילים אלו:

"שימו לב! אני קיים ואוהב אתכם. אין אלוהים אחרים
מלבדי. אם תאמינו בי ותשמעו לדברי, אושיע אתכם
ותחיו עמי לנצח נצחים."

לא כל האותות והמופתים נעשו ישירות על־ידי אלוהים. במקרים רבים אלוהים העניק את היכולת לחולל נסים ומופתים לבני אדם שבחר לתפקיד מסוים. הם יכלו להשתמש בכוח זה למטרה אחת בלבד:

הוא נועד לזהותם כמשרתי אלוהים ולהוכיח שדבריהם הם אכן אמת שמקורה באלוהים. הפגנת הכוח העל־טבעי הפנתה את תשומת לבם של אנשים רבים למסר שבפי מחוללי הנסים. בדרך זו הכירו את אלוהים ונושעו.

דוגמאות:

א. שמות ג 19-20, ז 5: אלוהים העניק למשה כוח לעשות נסים כדי לזהותו כנציגו לפני עם ישראל ולפני פרעה.

ב. במד' טז 28-32: האדמה פתחה את פיה ובלעה את דתן, אבירם והמעורבים במרד קורח. כך הוכח לבני העם שמשה צודק, וקורח ואנשיו טועים. התוצאה: ציות בני ישראל למשה והתמקדות באלוהים.

ג. במד' יז 16-28: מטה אהרן פרח כדי לציין את בחירת אלוהים: לאהרן ולצאצאיו בלבד ניתנה הזכות לשרת ככוהנים.

ד. מל"א יח 24: במבחן המזבחות קרא אליהו הנביא לאלוהים — ואש נפלה משמים. אלוהים אפשר לנס להתחולל כדי להוכיח שאליהו הוא נביא אמת של אלוהי האמת.

לראות, להקשיב... ולבדוק!

גם עובדי אלילים הפגינו כוחות על-טבעיים:

- **בספר שמות פרק ז** אנו פוגשים את החרטומים והקוסמים המצרים, כשהם מתחרים במשה בביצוע אותות.
- **במעשי השליחים ח** מוזכר איש בשם שמעון אשר הדהים את תושבי שומרון בכשפיו ואף זכה לתואר "כוח האלוהים".

מסיבה זו נדרשו ילדי אלוהים, מאז ומתמיד, לבחון את המסר שבפי אותם מחוללי נסים (דברי' יג 1-5; יוח"א ד).

האות כשלעצמו אינו מספיק!

מטרתו היא, תמיד, למשוך את תשומת הלב למסר. השלב ההכרחי הבא הוא בחינת המסר.

עמידה במבחן הכתובים

מסר מכיון של איש אלוהים אמיתי, לעולם...

- לא יסתור את דבר אלוהים הכתוב,
- לא יסטה ממנו,
- לא יטען להחליפו,
- לא יוסיף עליו דבר (לאחר שכתבי הקודש הושלמו ונחתמו).

מתנת האותות והמופתים

כעת, כאשר אנו בוחנים את נושא "מתנת האותות והמופתים" בספר הברית החדשה, ראוי שנעשה זאת לאור מה שלמדנו עד כה: באיגרת הראשונה לקורינתים יב 10 שאול השליח לימד שיכולת לחולל נסים הנה אחת ממתנות רוח הקודש שהמאמינים קיבלו.

לאיזו מטרה נתן אלוהים את המתנה הזו למאמינים אלה?

1. שאול יצר את המונח "אותות והפֶּתִים שֶׁל הַשְּׁלִיחַ" כדי להסביר כי יכולת זו ניתנה לשליחים כדי לאשר את סמכותם כדובריו של אלוהים:

בִּקְוִינִתִּים יב 12:

הָרִי אוֹתוֹת הַהֵפֶר שֶׁל הַשְּׁלִיחַ נַעֲשׂוּ בְקִרְבְּכֶם בְּמִלּוֹא סִבְלָנוֹת, בְּאוֹתוֹת וּבְמוֹפְתִים וּבְגִבּוֹרוֹת.

מכיוון שאלוהים שם בכיהם את דברו, הוא נתן להם יכולת על־טבעית. כך יכלו בני האדם לזהות אותם כשליחיו.

רומ' טו 18-19:

2.

¹⁸ וְלֹא אָעִז לְדַבֵּר בְּלִתִּי אִם עַל הַדְּבָרִים שֶׁהַמְּשִׁיחַ עָשָׂה דִּרְכֵי כְּדֵי לְהָבִיא אֶת הַגּוֹיִם לִידֵי צִיּוֹת, וְזֹאת עַל־יְדֵי דְבוּר וּמַעֲשֶׂה, ¹⁹ בְּכַח אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים, וּבְכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

שאול הבין שהיכולת לעשות אותות נועדה להביא את השומעים לידי ציות לאלוהים.

מחבר האיגרת אל העברים, בפרק ב 1-4, מלמד שהאותות, המופתים והגבורות ניתנו כדי לציין את המאמינים כמי שבפיהם מסר של אמת מאלוהים (ראה גם מה"ש ד 29-33, ה 12, י ד 3).

אנו רואים שהייעוד של אותות ומופתים בברית החדשה חופף לייעוד המתואר בתנ"ך.

באילו מקרים השתמשו במתנת האותות והמופתים?

נעיין במספר דוגמאות ונלמד בכל אחת מהן...

את המקרה,

הבזקורה

את התכלית שלשמה נועד האות,

התכלית

את התוצאה.

התוצאה

א. מעשי השליחים יג 6-12:

⁶ אַחֲרֵי שֶׁעָבְרוּ בְּכָל הָאֵי וְהִגִּיעוּ עַד פָּפּוֹס מָצְאוּ אִישׁ מִכֻּשׁ וְנָבִיא שֶׁקָּה, יְהוּדִי אֲשֶׁר שְׁמוֹ בֶּרֶי־שׁוּעַ, ⁷ וְהוּא מְקַרֵּב לְמוֹשִׁיל סְרִיגִּיּוֹס פּוֹלוֹס. הַמוֹשִׁיל, שֶׁהָיָה אָדָם נָבוֹן, קָרָא לְבֶרֶי־נָבִיא וּלְשֹׂאֵל וּבִקֵּשׁ לְשִׁמְעַת אֶת דְּבַר אֱלֹהִים. ⁸ אָלָּא שְׂאֵלִימִס הַמִּכֻּשׁ — זֶה תִּרְגֹּם שְׁמוֹ — הִתְנַגֵּד לָהֶם בְּנִסּוֹתָיו לְהַטּוֹת אֶת הַמוֹשִׁיל מִן הָאֱמוּנָה. ⁹ שְׂאֵל, הַנִּקְרָא גַם פּוֹלוֹס, בִּהְיוֹתוֹ מִלֹּא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, הִבִּיט בּוֹ וְאָמַר: ¹⁰ "אֵתָּה הַמִּלֹּא כָּל מִרְמָה וְכָל רָשָׁע, בֶּן הַשָּׁטָן, שׁוֹנֵא כָּל צֶדֶק, הֲאֵם לֹא תִחַדֵּל לְסַלֵּף אֶת דִּרְכֵי אֱלֹהִים הַיִּשְׂרָאֵלִים? ¹¹ וְעַתָּה הִנֵּה יַד־אֱלֹהִים בָּךְ; עֲגֹר תִּהְיֶה וְלֹא תִרְאֶה אֶת אֹרַח הַשָּׁמַיִם עַד בּוֹא מוֹעֵד." בּוֹ בְּמִקּוֹם נִפְלָה עָלָיו אִפְלָה וַחֲשִׁכָה. הוּא הִלֵּךְ הִנֵּה וְהִנֵּה בַּחֲפָזוֹ מִיִּשְׁהוֹ שְׂוִילִיכּוֹ בִּיד. ¹² כְּשֶׁרָאָה הַמוֹשִׁיל אֶת הַנִּעְשָׂה הָאֱמִין וְהִשְׁתּוֹמֵם עַל תּוֹרַת הָאֱדוֹן.

הבזקרה

שאל הכר את אלימס המכשף, אשר עיוות את דבר אלוהים, לעיוור.

התבלית

המושל ראה את האות והבין ששאל הנו משרת של האלוהים האמיתי.

התוצאה

הוא "השתומם" על בשורת הישועה והאמין בישוע כמושיעו.

ב. מעשי השליחים יט 11-20:

¹¹ אלהים עשה גבורות בלתי רגילות על-ידי שאול, ¹² עד כדי כך שחולים נרפאו ממחלותיהם והרוחות הרעות יצאו מהם כאשר הובאו אליהם מטפחות או סגרים שנגעו בעור גופו.

¹³ גם כמרה יהודים משוטטים שעסקו בגרוש שדים נסו לבטא את שם האדון ישוע על אחוזי רוחות רעות באמרם: "אני משיב אתך בישוע אשר שאול מכריז עליו!" ¹⁴ העושים זאת היו שבעת בניו של סקנה, כהן גדול יהודי. ¹⁵ השיבה הרוח הרעה ואמרה להם: "את ישוע אני מכירה ומיהו שאול אני יודעת, אך מי אתם?" ¹⁶ התנפלו עליהם האיש בעל הרוח הרעה ובחזקה רבה גבר עליהם, עד כי ברחו מן הבית ההוא ערמים ופצועים.

¹⁷ כאשר נודע הדבר לכל היהודים והיונים תושבי אפסוס, נפל פחד על כלם ונתגדל שם האדון ישוע. ¹⁸ רבים מאותם האנשים שקבלו את האמונה באו להתנדות וספרו את מעשיהם. ¹⁹ רבים שעסקו בכישוף אספו את ספריהם ושרפו אותם לעיני כל. חשבו ומצאו שמחירם חמשים אלף מטבעות כסף. ²⁰ בגבורה כזאת שגשג וגבר דבר האדון.

הבזקרה

מספר אנשים בלתי מאמינים שמעו על הנסים ששאל השליח מחולל וניסו להעתיק אותם. בניסיון לגרש שד הם השתמשו בשם ישוע כמילת קסם. אך האיש האחוז רוח

רעה התנפל על מגרשי השדים וכגע בהם קשות. בפסוקים אף מצוטטים דברי הרוח הרעה: "את ישוע אני מכירה ומיהו שאול אני יודעת, אך מי אתם?"

התבלית

אלוהים השתמש באירוע נסי זה כדי להבהיר ליהודים וליוונים תושבי אפסוס: "סמכותי ניתנת למי שבאמת מאמין בישוע ומציית לדברי: כוחו של רוח הקודש אינו כלי מסחרי בידי מתחזים."

הולעצא

תשומת לבם של תושבי אפסוס הופנתה לבשורה שבכיו של שאול השליח, ושם ישוע זכה לכבוד. אנשים פנו למושיע באמונה והתוודו על חטאיהם.

ג. מעשי השליחים ח 6-8, 12:

⁶ המון העם הקשיב בלב אחד לדברי פיליפוס, כשמעם וכראותם את האורות שעשה; ⁷ כי רבים אשר היו אחוזי רוחות טמאה, הרוחות יצאו מהם והן צועקות בקול גדול. גם משתקים ופסחים רבים נרפאו, ושמחה גדולה היתה בעיר ההיא... ¹² כאשר האמינו לפיליפוס בבשרו על מלכות האלהים ושם ישוע המשיח, נטבלו גברים ונשים.

הבזקרה

רוחות טמאות גורשו וחולים נרפאו על-ידי פיליפוס.

התבלית

מטרת הנסים הושגה: העם היה מוכן להקשיב "בלב אחד" לדברי המבשר.

הולעצא

השומעים "האמינו לפיליפוס בבשרו על מלכות האלהים ושם ישוע המשיח."

ד. מעשי השליחים ט 32-35:

³² כאשר סבב כיפא בכל המקומות ירד גם אל הקדושים שגרו בלוד. ³³ שם מצא איש, אינאס שמו, והוא משתק ושובב במטה זה שמונה

שָׁנִים. ³⁴ אָמַר אֵלָיו בִּיפֹא: "אֵינָאס, יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ מֵרַפָּא אוֹתְךָ! קוּם וְסִדֵּר אֶת מִטְתְּךָ!" הוּא קָם מִיָּד. ³⁵ רָאוּ אוֹתוֹ כָּל תּוֹשְׁבֵי לֹד וְהִשְׁרֹן וּפָנוּ אֶל הָאֲדוֹן.

הבזקרה

השליח כיפא ריפא אדם משותק.

התבלית

מטרתו הייתה להדגיש את דבריו הנלווים אל הנס, דהיינו, כי "ישוע המשיח הוא המרפא!"

התוצאה

רבים "פָּנוּ אֶל הָאֲדוֹן" ונושעו.

- מהדוגמאות עולה כי להפגנת כוח על-טבעי הייתה מטרה זהה בכל המקרים:

**למשוך את תשומת לבו של הקהל לבשורה —
לאמצעי היחיד שיכול לגרום לאדם לקבל את ישוע
כאדון ומושיע.**

- לאחר שהשליחים סומנו כדוברי אלוהים, לאחר שהמסר שבפיהם אושר כמסר משמים, ולאחר שדבר אלוהים הכתוב הושלם ונחתם — **אין עוד צורך באותות ובמופתים כדי להוכיח את אמיתותו.**
- גם היום אלוהים עושה גבורות ונסים בחיי עמו ישראל ובחיי ילדיו. זהו ביטוי של חסדו עברנו. גבורות האלוהים נעשות לפי החלטתו ורצונו בלבד. הכוח לחולל אותן אינו ניתן בידי אדם זה או אחר כמתנה אישית.

הסכנה שבדרישה לראות אותות ונספים

נתבונן כעת בשני קטעים המתריעים על כך שמסוכן לבקש עוד אותות לאחר שדבר אלוהים ניתן והוכהר:

מתי טז 1-4:

1.

¹ הַפְּרוּשִׁים וְהַצְדֻקִּים נִגְשׁוּ לְנִסּוֹת אוֹתוֹ (את 'ישוע) וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ לְהִרְאוֹת לָהֶם אוֹת מִן הַשָּׁמַיִם.

² הַשֵּׁיב וְאָמַר לָהֶם: "לֵעֵת עָרַב אַתֶּם אוֹמְרִים, 'מִזֶּג אֲוִיר נָאָה, כִּי הַשָּׁמַיִם אֲדָמִים',³ וּבִבְקָר, 'סִגְרִיר הַיּוֹם, כִּי אֲדָמִים וְקוֹדְרִים הַשָּׁמַיִם'; אֵת פְּנֵי הַשָּׁמַיִם אַתֶּם יוֹדְעִים לְפָרֵשׁ, אֲךָ אֵת אוֹתוֹת הַזְּמַנִּים אֵינְכֶם יְכוּלִּים? ⁴ דוֹר רַע וּמִנְאָף מִבְקֵשׁ לֹא אוֹת, וְאוֹת לֹא יִנָּתֵן לֹא מִלִּבְד אוֹת יוֹנָה הַנָּבִיא." הוּא עָזַב אוֹתָם וְהָלַךְ.

ישוע המשיח סיים זה עתה לחולל נסים וגבורות רבים, והנה באו אליו הפרושים והצדוקים וביקשו לראות "אות מן השמים".

אך במקום לחולל נס, ישוע מתח עליהם ביקורת ואמר: "דור רע ומנאף מבקש לֹא אוֹת, וְאוֹת לֹא יִנָּתֵן לֹא מִלִּבְד אוֹת יוֹנָה הַנָּבִיא", ומבלי לתת הסבר נוסף "עזב אותם והלך".

מדוע ישוע ענה להם כך? האם אות כבקשתם לא היה גורם להם להאמין?

ובכן, האם המרחק בין חוסר אמונה לאמונה מושיעה
הוא "רק עוד נס אחד קטן"?

מסתבר שלא! ישוע גינה את גישת הפרושים והצדוקים מכיוון שכל הנתונים על־אודות זהותו, תפקידיו ומועד הופעתו היו כלולים בדבר אלוהים — בתנ"ך שהיה ידוע להם (הוכחה: בעלי־תורה משורתיים ידעו כי המשיח אמור להיוולד בבית לחם אפרתה, כאשר הורדוס פנה אליהם בשאלתו **נמיכה ה 1**; **מתי ב 4-6**).

אך במקום לציית לדבר אלוהים הידוע להם ולקבל את ישוע כאדון ומשיח המיוחל — לאחר שבחנו את זהותו ואת מעשיו — הם ביקשו עוד "אות מן השמים".

בקשת האות הנוסף — לאחר שהיו עדים לנסים ולנפלאות שישוע כבר עשה, ולאחר שכל האמת על־אודות המשיח כבר ניתנה להם במקרא — הייתה הוכחה לחוסר אמונה ולמרידה מצדם נגד אלוהים (ראה גם **לוקס טז 31**; דוגמה נוספת **במתי פרק ד**: ישוע מסרב לחולל נסים לפני השטן).

2.

שאל אמר **בראשונה לקורינתים א 22-25**:

²² הִנֵּה הַיְּהוּדִים מְבַקְשִׁים אוֹתוֹת וְהַיִּגְוִנִים מְחַפְּשִׁים חֲכָמָה, ²³ אָבֵל אֲנַחְנוּ מְבַרְזִים מְשִׁיחַ צָלוּב, אָבֵן נֶגֶף לַיְּהוּדִים וְסִכְלוֹת בְּעֵינֵי הַיִּגְוִנִים. ²⁴ אוֹלָם לְנִקְרָאִים הֵן מְקַרְבֵּי הַיְּהוּדִים הֵן מְקַרְבֵּי הַיִּגְוִנִים — מְשִׁיחַ שֶׁהוּא גְבוּרַת אֱלֹהִים וְחֲכָמַת אֱלֹהִים. ²⁵ הֵן "סִכְלוֹת" אֱלֹהִים חֲכָמָה מִבְּנֵי אָדָם, וְ"חֲלָשֶׁת" אֱלֹהִים חֲזָקָה מִבְּנֵי אָדָם.

דברי השליח הופנו כביקורת נגד יהודים וגויים שדחו את האמת הברורה שבבשורה:

- **הַיִּגְוִנִי** לא הסתפק באמת הפשוטה שבדבר אלוהים (בתנ"ך ובבשורת ישוע), והוא דרש תחכום פילוסופי כתנאי לקבלת אמת הבשורה;

- **הַיְּהוּדִי** דרש לראות עוד ועוד אותות כדי לקבוע אם הפירוש המשיחי של המקרא הוא אכן אמת.

”את אמיתות דברי” כבר הוכחתי: את נבואותי כבר הגשמת: ילדי יסתפקו במה שהכתובים הבטיחו — במשיח צלוב!”

מי שדורש אותות ונסים מעבר לזאת מוכיח את עיוורונו הרוחני.

השגחתו והתערבותו של אלוהים הנן חלק מחיינו ומחיי הסובבים אותנו יום אחר יום — גם אם אנחנו לא יכולים להצביע על נסים ונפלאות שקוראים לנו.

לידת תינוק בריא, גדילה והתפתחות הילדים באופן תקין, נישואין מוצלחים ושלוש בית, נסיעה בטוחה, פרנסה מבורכת, בריאות — כל אלה נלקחים לעתים כדבר מובן מאליה. רק כאשר אחד מהם נפגע וחיינו משתבשים (או חס וחלילה נהרסים) אנו מבינים עד כמה אלוהים ברך אותנו במה שהיה.

הלואי שנלמד להודות לו תמיד עבור ישועתו ושאר חסדיו הרבים שנתן לנו בחיים!

יוחנן השליח מסכם את מטרת הדיווחים על האותות והמופתים שישוע עשה:

יוחנן כ 30-31:

³⁰ גם אותֹרת רַבִּים אַחֲרֵים עָשָׂה יֵשׁוּעַ לְעֵינֵי תַלְמִידָיו, אֲשֶׁר לֹא נִכְתְּבוּ בַּסֵּפֶר הַזֶּה. ³¹ אֲבָל אֵלֶּה נִכְתְּבוּ כְּדֵי שֶׁתֵּאֱמִינוּ כִּי יֵשׁוּעַ הוּא הַמָּשִׁיחַ בֶּן־הָאֱלֹהִים, וְכֵדֵי שֶׁבְּהֶאֱמִינָכֶם יִהְיוּ לָכֶם

חַיִּים בְּשֵׁמוֹ.

1. כאשר הופגן כוח על־טבעי הייתה לכך תמיד מטרה אחת: למשוך את תשומת לבם של הנוכחים לבשורה שהוכרזה במקביל. היא האמצעי היחידי שיכול לגרום לאדם לקבל את ישוע כאדון ומושיע.

2. לאחר שהשליחים זהו כדובריו של אלוהים, לאחר שהמסר שבפיהם אושר כבא מאלוהים ולאחר שדברו הכתוב הושלם ונחתם — אין עוד צורך באותות ובמופתים כדי להוכיח את אמיתותו.

3. גם היום אלוהים עושה גבורות ונסים בחיי עמו ישראל ובחיי ילדיו. גבורות האלוהים נעשות לפי החלטתו ורצונו בלבד. הכוח לחולל אותן אינו נתון בידי אדם זה או אחר כמתנה אישית.

4. מי שדורש לראות אות על מנת להאמין שדבר אלוהים אמת, הריהו מצהיר על עיוורונו הרוחני. ההיסטוריה של עם ישראל, ביאתו הראשונה של ישוע המשיח והתגשמות מספר רב של נבואות הן הוכחה מספקת כדי לאמת את דבר האלוהים.

אנחנו — תלמידי ישוע — נקראים כעת ללכת אחרי המשיח באמונה, ללא תלות באותות ונסים. תלמידות משיחית מתבטאת בלימוד דבר אלוהים ובציות לכתוב בחיי היום־יום — וזאת בעזרת רוח הקודש.

אלוהים, מצדו, ימשיך לעשות אותות ומופתים בחיינו ובעולם כראות עיניו...

- כחלק מהבטחתו לשמור עלינו ולהפגין ברכים את חסדו בחיינו,
- כחלק ממשפטו הצודק והקדוש על עולם שדוחה אותו.

הבה לא נהיה דור סורר המבקש אותות ודוחה את הברור והכשוט, אלא דור שנכנע לדבר אלוהים המושלם.

1. התנ"ך והברית החדשה
2. תנ"ך עם פירוש על-פי מ. ד. קאסוטו, הוצאת יבנה, תל-אביב, 1992
3. ברוך מעוז, החיים ברוח, הוצאת הגפן, ראשון לציון, 2003
4. נועם הנדרן, שליחות ומנהיגות-על לקהילה, מאמר, 2014
5. Frank E. Gaebelein, *The Expositor's Bible Commentary*, Zondervan Publ., Grand Rapids MI, 1979
6. Warren W. Wiersbe, *The Bible Exposition Commentary*, Victor Books, Wheaton, IL, 1994
7. John F. Walvoord and Roy B. Zuck, *The Bible Knowledge Commentary*, Victor Books, Wheaton, IL, 1984
8. *The MacArthur Study Bible*, Thomas Nelson Publ., Nashville TN, 2006
9. Merrill F. Unger, *The New Testament Teaching on Tongues*, Kregel Publ., Grand Rapids MI, 1971
10. *Interlinear Greek-English New Testament*, Jay P. Green, Editor; Baker Books, Grand Rapids, MI, 1996
11. *New Strong's Concise Dictionary*; Thomas Nelson Publ., Nashville, TN, 1995

לקורא שלום,

אם הגעת לעמוד 175 בספר הזה, סימן שהיה על לך להשקיע בלימוד מעמיק של נושא המתנות שאנו מקבלים מרוח הקודש. עשית זאת אף-על-פי שלא מדובר בחומר קל. כל הכבוד! — ושהי' ימשיך לברך אותך בנכונות לחקור ולבדוק בכתובים "אם הדברים האלה אכן כך" (מה"ש יז 11).

אתר משיחי ללימוד בתבי הקודש

קהילת ירושלים בית גאולה בונה ומפתחת מזה שנים אתר אינטרנט שמכיל את כל שיעורי התנ"ך והברית החדשה אותם למדנו יחד כחברי קהילה, החל מתחילת שנות ה-90 ועד היום. כל השיעורים נגישים בכורמט מלל לקריאה, וחלק ניכר נמצא בכורמטים אודיו ווידאו.

כתובת האתר היא www.yeshua.co.il
לדרשות בכורמט וידאו: www.jerusalemassembly.com

ספרים נוספים ללא תשלום

מעבר לדף תמצא תקצירים של ספרי לימוד נוספים — כולם פרי הלימוד המשותף מתוך דבר אלוהים במסגרת אסיפות הקהילה. אני מקווה שישמשו אותך ועוד מאמינים רבים במטרה "לבנות, לעודד ולנחם" (קור"א יד 3).

להזמנה ללא תשלום כנס לאתר YESHUA
תחת "מוצרים חינם / ספרים"

חשוב לדעת
מה יהיה

בעתיד!

דרך אתר האינטרנט שלנו תוכל להזמין חוברת זו, המפרטת את האירועים העיקריים שעתידיים להתרחש בעולם ושישפיעו על חייהם של כל תושבי תבל.

לכולנו שאלות מוצדקות:

- מה יהיה בסוף?
- האם יהיה שלום?
- האם אנו צפויים?
- לאסונות נוספים?

כתבי הקודש עונים בהרחבה על שאלות אלו.

בכל פעם שאנו מתיימרים לתאר את אירועי העתיד, הדבר נתפס כניסיון להתעסק בבלתי נודע ובניחושים. אבל אין זה כך כאשר אנו עוסקים בדבר אלוהים (כתבי הקודש).

הי דואג לתת ליראיו מידע בנוגע למהלכיו, וזאת על מנת שנישמר ונבחר בטוב ובאמת (בראשית י"ח 17; עמוס ג' 7).

בתחתית כל זוג עמודים
חוברת מופיע ציר זמן

ועליו מסומנים

האירועים המרכזיים
העתידיים להתרחש בעולם.

כל אות (א עד ט) מציינת אירוע. הקורא יכול עתה ליצור קשר ויזואלי בין תיאור האירוע לבין הימצאותו על ציר הזמן.

כל תיאור מבוסס על הפסוקים מכתבי הקודש הרשומים בצמוד אליו.

לקבלת החוברת "עתיד" ללא תשלום
גלוש לאתר

www.ESHUA.co.il

ט

ז

ה

ג

ב

א

ה

ח

ד

ב

א

2

הספר

ישוע בתנ"ך

הנו כלי עזר מעולה

לכל אדם שרוצה להיות בקיא
בנבואות המשיחיות העיקריות
שבתנ"ך ובטבעו של המשיח
כפי שהוא מתגלה בדפי התנ"ך
— וזאת מבלי לפתוח את ספר
הברית החדשה.

הרי ספר התנ"ך — התורה,
הנביאים והכתובים — הוא המסמך
שבו אלוהים עצמו מגלה לנו את
תכונותיו ואת רצונו. הוא הספר
היחידי שמחבריו יכולים להגיד
בסמכות, "כה אמר ה'!", ושסמכו-
תם אכן זוכה לאישורו של אלוהים
בכך שכל דבריהם ונבואותיהם
מתקיימים במלואם.

הבה נפנה לספר התנ"ך ונראה מה
הוא מלמד על...

● **אלוהים** — אחדות
מוחלטת או אחדות מורכבת?

● **אל-שדי** — הישות האלוהית
הנגלית לעין

● **ביאת המשיח** — הופעותיו
של אל-שדי בעולם, כמשיח

● **מלאך-הברית** — הכנות
לביאת המשיח

● **עמנואל** — הנבואה על
לידת הבתולין של המשיח

● **המלך** — המשיח העתיד
לבוא לפי הכתוב בתנ"ך

● **המשיח שנכרת** —
הופעתו הראשונה של המשיח
בארץ לפי הכתוב בנבואות
דניאל

● **עבדה'** — המשיח הסובל

תכליתו של ספר זה היא לתת
לו, למאמין המשיחי, כלים
ליצירת "תעודת זהות" של
המשיח על בסיס נתוני התנ"ך
בלבד.

...ואל תסתמך רק על הציטוטים
וההסברים המובאים בדפי הספר,
אנא, פתח את התנ"ך עצמו,
הרי הוא דבר אלוהים חיים.

מנחם קלישר

ישוע בתנ"ך

זהותו של משיח ישראל

חירות במשיח

פירוש לאגרת אל הגלטים

מה? פירוש שלם לאגרת אל הגלטים?
— בשביל מה?

... כי מאמינים משיחיים, בעיקר
בארץ, לא מפסיקים לשאול את אותן
השאלות. כמו למשל...

לשמור או לא לשמור?

- האם יהודי שמאמין בישוע המשיח מחויב לקיים את מצוות תורת משה — או לא?
- ואם הוא כן מחויב לשמור, האם את כל המצוות או רק חלק מסוים?
- ומה עם כל המנהגים שאמנם נקראים "תורה" כפי עמנו, אך הם בעצם מסורת בלבד? — מותר לשמור, אסור לשמור, או אולי זה לא משנה?
- כולנו מכירים יהודים משיחיים שחובשים כיפה, לא נוסעים בשבת ושומרים על מטבח כשר למהדרין. — האם הם צודקים? — האם זה הופך אותם למאמינים טובים יותר? או אולי כך הם מהווים עדות משיחית טובה יותר?

האם חשבת שאלה הן שאלות שמעסיקות מאמינים בימינו בלבד? לא כן הדבר! כבר המאמינים בגלטיה התחבטו עמו, פחות מעשרים שנים לאחר שנולדה הקהילה המשיחית בחג השבועות.

כך נאלץ שאול השליח לספק פתרונות, תשובות והנחיות ברורות שמגדירות את...

- זהותו של המאמין המשיחי — בין אם הוא ממוצא יהודי, בין אם לאו;
- יחסו של המאמין המשיחי לתורת המצוות ולמסורות בני אדם.

בקיצור — האגרת אל הגלטים נותנת תשובות לשאלות שיש לנו, כמאמינים בישוע המשיח, היום.

האגרת אינה ביטוי של דעותיו האישיות של שאול השליח, אותן אפשר לפרש כפי שנוח לנו. היא דבר אלוהים, ולכן

כדאי לנו ללמוד אותה!

מנחם
קלישר

גלטים

גויים? (חוברת)

This image shows a blank sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]